

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Empire
NIGHTCLUB

Dirty EMPIRE

K.A. TUCKER
INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Empire
NIGHTCLUB

Dirty
EMPIRE

K.A. TUCKER

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

KİRLİ İMPARATORLUK

EMPIRE GECE KULÜBÜ #3

K.A. TUCKER

Telif Hakkı© 2020 Kathleen Tucker

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel yazılarda yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. incelemeler ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar. Daha fazla bilgi için www.katuckerbooks.com adresini ziyaret edin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Hot Tree Editing

Kapak tasarımı: Shanoff Designs

Yayımlayan: K.A. Tucker

İÇİNDEKİLER

Kirli İmparatorluk

1. Merhamet
2. Gabriel
3. Merhamet
4. Gabriel
5. Merhamet
6. Gabriel
7. Merhamet
8. Gabriel
9. Merhamet
10. Gabriel
11. Merhamet
12. Gabriel
13. Merhamet
14. Gabriel
15. Merhamet
16. Gabriel
17. Merhamet
18. Gabriel
19. Merhamet
20. Gabriel
21. Merhamet

Sneak Peek - Tempt Me, The Wolf Hotel, #1

Ayrice K.A. Tucker

Yazar Hakkında

KİRLİ İMPARATORLUK

Uluslararası çok satan yazar K.A. Tucker'dan karanlık ve seksi Empire Nightclub serisi geliyor

Mercy Wheeler ve Gabriel Easton'ın kirli hikâyesi, Mercy'nin sadakatinin sınandığı ve Gabriel'in ailesinin mirasından kurtulma çabasının beklenmedik sonuçlara yol açtığı Kirli İmparatorluk'ta devam ediyor.

Kirli İmparatorluk, İmparatorluk Gece Kulübü serisinin üçüncü kitabıdır ve Tatlı Merhamet ve Gabriel Düşmüş'ten sonra okunmalıdır.

BİR MERHAMET

Senin için daha iyi olmak istiyorum. Seni hak etmek istiyorum.

Gabriel bu sözleri bana söyledi. Alnını alnıma bastırırken fısıldadı ve kalbim, bir şekilde hoşlandığım bu iğrenç adamın *benim* için suç yöntemlerini değiştirebileceği - değiştireceği - çırpındı. Aklımda, bana bir söz veriyordu. Başka birine aşık olduğunuzda ve değişmek istediğinizde verdiğiniz türden bir söz.

Ve sonra içine binmek üzere olduğumuz özel jet bir alev topuna dönüştü ve Gabriel'in kim olduğu ve nasıl bir hayat sürdüğü gerçeği ortaya çıktı.

Şimdi, siren sesleri, acil durum çalışanları, şehir ve eyalet kolluk kuvvetleri tarafından kuşatıldıktan saatler sonra Gabriel'in kanepesinde otururken, metal duyabiliyor, ateş topunun yoğun ısını hissedebiliyor ve sanki hala havaalanındaymışım gibi kül ve siyah duman kokusunu alabiliyorum. Ama uyuşmuş zihnimin merkezini Gabriel ve Caleb'in ölen arkadaşları için attıkları acı dolu çığlıklar dolduruyor.

"Merhamet."

Gabriel'in yakışıklı yüzüne odaklanmam bir anımı alıyor. Önümdeki sehpanın kenarına tünemiş, nasırlı elleri benimkilerin arasında dolaşıyor, beni incelerken kasvetli bir ifade kaşlarını geriyor. O fırtınalı mavi gözlerle ilk kez Fulcort Cezaevi'nde karşılaştığımı hatırlıyorum. Babalarımızı ziyaret etmek için oradaydık: benimki, yanlışlıkla cinayetten hüküm giymiş nazik, sevgi dolu bir adam; onunki, kendisine verilen cezanın yirmi katını çekmesi gereken sertleşmiş bir suç patronu. Vlad Easton'ın mahkum olduğu şey, hayatı boyunca yaptıklarının yanında küçük bir suç sayılır.

Gabriel'in yontulmuş çenesi, dolgun dudakları ve playboy havasıyla son derece çekici bir adam olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama tehlikeli bir mahkûmla bağlantısı vardı ve bu nedenle uzak durmak istediğim biriydi. Bir hafta sonra uygunsuz teklif -babama koruma sağlaması karşılığında onunla kalmam- bunu doğruluyordu.

Yine de buradayım.

"Sen iyi misin?" Gabriel soruyor, hışırtılı sesi alışılmadık derecede yumuşak. Dalgınca başımı sallıyorum, gerçi şu anda iyi hissettiğim son şey iyi olmak.

"Gerginliğini azaltacak bir şeye ihtiyacı var." Gabriel'in kardeşi Caleb ona bir bardak amber rengi sıvı uzatıyor. Gabriel sözünü sakınmadan bardağı elime tutuşturuyor. Bu, Caleb'in ön kapıdan girer girmez kırdığı viski olmalı. Fark ettim çünkü bu onun her zamanki otuz sekiz bin dolarlık votkası değildi. O zamanlar en sevdiği içkiyi atlamasının garip olduğunu düşünmüştüm. Şoktayken fark ettiğin şeyler çok komik.

Viski içmektense benzin içmeyi tercih ederim ama yine de başımı arkaya eğip boğazımdan aşağı döküyorum, sert likörün yakıcılığının tadını çıkarıyorum, tadının farkında bile değilim.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor Gabriel, bir elini çıplak dizimin üzerinde gezdirirken. "Bir tane daha içmeye hazır mısınız?" Caleb kendi bardağını dolduruyor.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Ancak o zaman en iyi arkadaşımın kayıp olduğunu fark ediyorum. "Michelle nereye gitti?" Sesimde bir parça panik var. Fikrini değiştirip gitti mi?

"Onu sıcak bir duş alması için odama gönderdim," diyor Caleb, ses tonu soğukkanlı.

Normalde Michelle'in Gabriel'in erkek kardeşiyle, herhangi birinin standartlarına göre bir erkek fahişesiyle çok yakın ve rahat olması fikrine karşı kafamın içinde bir espri, bir uyarı, bir alarm zili çalardı. Şimdi ise tek düşünebildiğim, Michelle'in benim gelmemi beklerken Caleb'la çoktan uçağa binmiş olabileceği.

En iyi arkadaşım bu gece ölebilirdi, sadece Ben.

Gabriel'in ölümüne neden olan yol inşaatı olmasaydı *hepimiz* ölebilirdik. ve ben on beş dakika geciktik. Direkler ve taze asfalt kelimenin tam anlamıyla hayatımızı kurtardı.

Ve patlamanın ardından, acil durum araçları ateşli katliamla başa çıkmak için yarışırken biz o asfaltta otururken ve binanın dışında toplanan sayısız haber kamerasının görüş alanından kaçarken

Michelle şaşırtıcı bir şekilde sakinliğini korudu. Bizi sorgulayan polisler yüzeyssel gerçeklerin ötesinde bir şey söylemedi - son üniversite sınavımı vermemi kutlamak için Vegas'ta bir hafta sonu geçirmek üzere en iyi arkadaşına katıldığını söyledi. *Tamamen* farkında olduğu diğer, daha hayati ayrıntılar hakkında en ufak bir imada bile bulunmadı - tanınmış bir suç ailesiyle seyahat ediyordu ve seyahatin her dakikası muhtemelen uyuşturucu parasıyla satın alınmış ve ödenmişti. Bilgisiz, güzel kol şekerini mükemmel oynadı.

Gabriel şoförümüze bizi eve getirmesini söylediğinde, Michelle evine bırakılmayı talep etmedi, bana ondan uzak durmamı söylemedi. Elimi sıktı ve parmakları titrerken bile ben nereye oraya gideceğini söyledi.

Bir daha asla onun gibi bir arkadaş
bulamayacağım. Ve bu gece, neredeyse
onu kaybediyordum.

Ama Gabriel ve Caleb... onlar insan kaybettiler.

"Felix ve Finn için üzgünüm," diye teklif ettim, sesim bana boş geliyordu. İkisini de iyi tanı mıyordum ve bildiklerimi de beğendiğimi söyleyemem ama Gabriel ve Caleb'in patlamadan sonraki dehşet dolu ifadelerinden ve o zamandan beri sergiledikleri kasvetli tavırlarından ikizlerin onlar için önemli olduğu anlaşıyordu. "Ve mürettebatınız hakkında da." Patlamada pilot ve bir uçuş görevlisi de ölmüştü. Toplamda dört kişi. Hepsi de Easton ailesiyle bağlantılı oldukları için. Hepsi ikincil hasar.

Easton ailesiyle bağlantım *var*.

Ben de ne zaman ikincil hasar haline geleceğim?

Düşündükçe midem bulanıyor. "Bizi kim öldürmeye çalıştı?"

"Yakıt sızıntısıydı," diyor Caleb hiç vakit kaybetmeden ve elindeki viski bardağını boğazından aşağı boşaltıyor.

"Bu bir yakıt sızıntısı değildi," diye karşı çıkıyorum. Beni aptal mı sanıyor?

Gabriel'in ağzı buruşur. "Kimse denemiyor-"

"Polislere yutturmaya çalıştığın saçmalıkları bana da yutturma. Onlar da yemedi." Bakışları, dudaklardaki "Easton" fısıltılarını gördüm. Oradaki herkes Gabriel ve Caleb'in kim olduğunu biliyordu. Soruşturmanın uçağa bomba yerleştirildiği sonucuna varacağı neredeyse garanti. Tabii Gabriel sigorta amacıyla ve istenmeyen dikkatlerden kaçınmak için daha makul bir rapor satın almazsa. Ben olsam bunu yapmazdım.

Ancak FBI'n siyah sedanlarıyla geldiği bir ortamda, bu olayı halının altına süpürmek için bir fiyat etiketi olduğundan şüpheliyim.

Gabriel'in gözleri Caleb'e kayıyor ve onu bir uyarı bakışı bekliyor. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Gabriel yavaş yavaş kirli hayatıyla ilgili bilmesem daha iyi olacak detayları anlatmaya başladı. Ailesinin parasını dürüstçe kazanmadığını, Caleb'la birlikte sahip oldukları kulübün yasal bir iş olsa da, muhtemelen yasal olmayan pek çok şey olduğunu bilmem için yeterince ipucu verdi. *Ozark*'ı izledim. Muhtemelen uyuşturucu parasını oradan akıyorlardır.

Ancak Caleb burada yalanlar söyleyip küçük kardeşinin dilini korurken Gabriel'den bu geceki saldırı hakkında pek bir şey öğrenemeyeceğim.

"Neden gidip bir duş almıyorsun? Birazdan sana katılacağım." Gabriel kalçamı sıkıyor.

Normalde onun uzman ellerinin vücudumda gezineceği vaadi hormonlarımı aşırı hızlandırır. Ama henüz bu kadar kolay vazgeçmeye hazır değilim, hele de hayatım söz konusuysen. "Bunu kimin yaptığına dair bir fikrin var mı?"

"Caleb'in dediği gibi, bir kazaydı."

Öfkem alevlendi. "Sorun nedir? İkinizin de ölmesini isteyen takip edemeyeceğim kadar çok insan mı var?" Listenin uzun olabileceğini hayal ediyorum.

" gel." Gabriel ayağa kalkıyor ve ben de ayağa kalkana kadar ellerimi tutuyor. "Canım duş almak istemiyor."

"Tanrı aşkına, bir kez olsun dinler misin?" Birkaç dakika önce yumuşak bir ses tonuyla söylediği sözler sabırsızlıkla buharlaştı.

"Tabii. Sen bana yalan söylemeyi bıraktıktan sonra!" Gabriel'in hayatı ve kim olduğu hakkında yalan yanlış hikâyeler anlatmayacağına dair bir anlaşma yapmıştık. Unutmayın, "sorma, söyleme" kuralına uymayı kabul etmiştik. Sanırım anlaşmayı ilk bozan benim, çünkü ben soruyorum.

Metal bir klik sesi dikkatimi bara çekiyor. Caleb'in bir tabancanın mermi yatağını kontrol ettiğini görünce vücudum geriliyor, yakışıklı yüzü acımasız bir kararlılık maskesi.

Eminim bu malikanenin her yerinde, her ihtimale karşı hazırda bekleyen bir sürü silah vardır. Bu gördüğüm ilk silah olmasa da - babam hapse girdiğinde bana evden korunmam için aldıracağı tabanca hala bir ayakkabı kutusuna sarılmış halde sıkışık apartman dolabımın arkasında duruyor - bu ikisinden birini ilk kez bu kadar açık bir şekilde sallarken görüyorum. Şimdi düşünüyorum da, kim oldukları düşünüldüğünde bu çok garip.

"Kardeşimle birkaç şey konuşmamız gerekiyor ve sen bu konuşmanın bir parçası olamazsın. Neden gidip duş almıyorsun? *Şimdi.* " Caleb'ın sesi ürkütücü derecede sakindi.

Easton'daki iki adam da taleplerini yerine getirmediğim takdirde bana fiziksel olarak zarar vereceklerine dair herhangi bir işaret vermemişti ama işler değişti. Tehlikeli. Belki de bu adamlara tavır almak şu anda yapılacak en akıllıca hareket değildir.

Gabriel'in iri boyu ve kaslı gövdesi birden kendimi küçük ve güçsüz hissetmeme neden oluyor. "Hadi gel. Hemen arkanda olacağım," diye fısıldıyor. Şakağıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor, sonra da sert bir eliyle sırtımın alt kısmına bastırarak beni evin özel kanadına doğru çekiştiriyor.

Caleb tezgahın altından ikinci bir silah çıkarırken bir kez daha bakıyorum. *Hemen arkanda olacağım, kışımın* kenarı. İçimden bir ses bu ikisinin olası şüpheliler ve nasıl intikam alacakları konusunda komplo kuracaklarını söylüyor.

-Kolluk kuvvetlerini ve tutuklamaları içermeyen türden. Hedeflerinin bu gece beni neredeyse öldürdüğü düşünüldüğünde, bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Artık *hiçbir şey* hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Gabriel de dahil.

Yatak odasına doğru ilerlerken bacaklarım titriyor, sıcak bir duşun uzuvlarımı ele geçiren bu buz gibi hissi atmama yardımcı olacağını umuyorum.

İKİ GABRIEL

MERCY'NİN İNCE, seksi bedeninin köşede kayboluşunu izliyorum. Onunla birlikte tüm soğukkanlılık da gidiyor. "Bu gece bizi kim öldürmeye çalıştı?" Sıkılmış dişlerimin arasından zorla söylüyorum. Yumruğum Mercy'nin boş bardağını kavrarken, onu odanın diğer fırlatıp binlerce parçaya ayrılmasını izlemek için duyduğum karşı konulmaz dürtüyle savaşıyorum. Biri uçağımızı havaya uçurduğundan beri adrenalin damarlarımda saatlerdir çift zamanlı olarak dolaşıyor - ve en iyi iki arkadaşımızla birlikte iki masum personel.

Finn ve Felix gittiler. Düşündükçe içim daralıyor. Henüz kafama dank etmedi. Hâlâ Pazar sabahı uyandığımda o iki salağın ön kapımızdan içeri girip içmek için içki ve düzüşmek için kadın aramasını bekliyorum. Ama böyle bir şey olmayacak. Bunun yerine, tatlı anneleri satın alabileceğimiz en pahalı çiçek aranjmanını alacak ve biz de çifte cenaze töreni için açık bir çekle verandasına gideceğiz.

Onların yasını tutmak için bolca zamanımız olacak. Şu anda, bizi kimin vurduğunu ve başarısız olduklarını öğrendiklerinde ne zaman tekrar saldıracaklarını bulmamız gerekiyor.

"Seç bakalım." Caleb'in çenesindeki kaslar geriliyor. Tahmin edilemez, ürpertici ve kışkırtıldığında düpedüz ölümcül olabilen o karanlık ruh hali içinde kaynıyor. Mercy sonunda gittiğinde rahatlamıştım. Ona elini bile sürmezdi ama sözleri de bir o kadar yıkıcı olabilirdi ve bu gece zaten yeterince şey yaşadı. "Bunu kartelin yapmadığını biliyoruz. O şerefsizler kafalarımızı babam için Fulcort'a göndermeyi tercih ederler. Yani ya Peter Amca ya da Perris. Bu kadar basit."

Tüm Easton imparatorluğunu ele geçirmek için manevralar yapan babamızın kardeşi ya da ailemizin ezeli düşmanları.

"Gerçekten Peter Amca'nın uçağımızı böyle havaya uçuracağını mı düşünüyorsun?" Kendi etimiz ve kanımız mı?

"Federallerle yatakta çekilmiş fotoğrafını babamın kucağına bıraktıktan sonra mı?" Caleb homurdanıyor. "Aslında onun ölüm fermanını imzaladık. Muhtemelen bunu kısasa kısas olarak görüyor ve kaybedecek bir şeyi yok, özellikle de suçluysa. Ayrıca, hepimiz biliyoruz ki bir şeyleri havaya uçurmayı seviyor."

Ve şimdi babam parmaklıklar ardında olduğuna göre, Peter Amca bizi ortadan kaldırırsa, o ve fare kuzenlerimiz Harriet'i, yani babamın kârlı aile uyuşturucu işinin kod adını kontrol edecekler. Bizi denklemden çıkarmak için eski moda misilleme dışında kesinlikle bir nedeni var - her zaman sevdiği bir şey. "Ama onun peşinde olduğumuzu anladı mı? Peter'ı öldürmek isteseydi babam bizi uyarırdı, değil mi?"

Fulcort'a son ziyaretimden bu yana neredeyse bir hafta geçti, Vladimir Easton'a öz kardeşinin onu bir güç ve para hırsıyla FBI'a sattığını söyledim. Beklenildiği gibi iyi geçti. Babam havlamalarıyla baş döndürdü ve sonra hışımla çıkıp gitti ve o zamandan beri ondan haber alamadık. Doğru olup olmadığını ve Peter'ın ona ihanet edip etmediğini öğrenmek için araştırma yaptı mı? Peter'dan kendini açıklamasını mı istedi? Yoksa buruşuk resmin kendi adına konuştuğuna karar verdi ve en sevdiği güvenilir uşağı, en kirli işlerini yapması için güvendiği tek adam olan Bane'i mi aradı?

"O nefret dolu yaşlı herifin harekete geçmesi uzun sürmez. Ama hayır, bizi uyarmadan Bane'i oyuna soktuğunu düşünemiyorum. Bilirsin, biz onun gururu ve neşesiyiz," diye mırıldanıyor Caleb, babamıza duyduğu nefret her heceden sızıyor.

"O zaman bu gecenin arkasında nasıl olabilir?"

"Belki de Peter, Perris'le yaptığımız anlaşmadan haberdar olmuştur. O tekerlekleri harekete geçirdiğimizde işlerin hızlı ilerleyeceğini biliyorduk." Caleb'in bakışları oturma odamızdaki cam duvarın ötesindeki gece gökyüzüne kilitlenmiş durumda. Camelback Dağı'nın tepesinden aşağıdaki Phoenix şehir ışıklarının manzarası, bu malikâneyi satın almamızın en başta gelen nedeni. Bu ve burada meraklı gözler olmadan istediğimiz gibi yaşayabilmemiz için bize sağlanan mahremiyet.

Ama şimdi dışarıda bir yerlerde görünmeyen düşmanlar var; bizi izliyorlar, bizi ortadan kaldırmak için bir sonraki fırsatı bekliyorlar. Bu gece kıl kurtulduk. Şimdiye kadarkilerin en yakını.

Caleb haklı. Merrick ve Vince Perri ile bizi aile şirketlerimizden ve parmaklıklar ardındaki olası bir gelecekte kurtaracak planı yaptığımız gece, bizimkiler de dahil olmak üzere, haberdar olmaları halinde misilleme yapacak aile üyeleri olacağını biliyorduk.

Ama durum bu mu? Eğer öyleyse, Peter bunu nasıl bu kadar çabuk öğrenmiş olabilir? Kim konuştu? "Akla yatmayan bir şeyler var."

Caleb bir bardak dolusu viskiyi daha bitirmek için başını arkaya eğiyor. Şişeye uzanıyor.

"Bu gece beyninin çalışmasına ihtiyacım var."

Kaşlarını çatıyor ama kendine bir içki daha doldurmaktan vazgeçiyor, onun yerine sigara paketine uzanıyor. Yakıyor. Bu onun sarsıldığının bir işareti. Evde *asla* sigara *yakmaz*. Başkalarının onun etrafında sigara içmesinden bile hoşlanmaz. "Belki de Peter'ın bununla bir ilgisi yoktur. Yeni dostlarımızı arayıp onlara patlayıcılar hakkında birkaç önemli soru sormanın zamanı geldi."

"Bunun için Perris'i göremiyorum." En azından Merrick ya da Vince. O ikisi de bizim gibi. Aile işinden *çıkmaq* istiyorlar, daha derine inmek değil. Annemizin ölümü hakkında neredeyse yirmi yıldır istediğimiz cevaplarla bize gelen onlardı: Silahın tetiğini Camillo çekmişti ama öncesinde ona vahşice tecavüz eden ağabeyleri Miles'tı. "Camillo iki kere düşünmezdi," diye mırıldanıyor Caleb nefes verirken. Bir bobin Dudaklarından dumanlar yükseliyor. "Eğer o ya da o psikopat oğlu Merrick ve Vince'le yaptığımız küçük sohbeti öğrendiyse, son oyunumuzu biliyorlarsa? Bizden sonsuza dek kurtulmak için hemen harekete geçerlerdi."

Camillo'nun dört oğlundan en büyüğü olan Miles Perri gerçekten de katil bir psikopat. Leo konusunda jüri hâlâ kararını vermedi.

"Miles anlaşmamızı öğrenirse kardeşlerini öldürür." "Bu yüzden temasa ."

Miles'a henüz ulaşamadık.

Merrick ya da Vince'e bu gece Vegas'a varamayacağımızı söylemek için. Bu işin arkasında Perris'lerin olma ihtimaline karşı "bizi özlediniz, sizi aşığılık herifler" bayrağını sallayarak dışarı çıkmadan önce durumu kavramak istedik. Tek bildiğimiz, en büyük ağabeylerinin onları sandalyelere bağlayıp bilgi aldığı.

Caleb'ın telefonu bir mesajla çalar. Hemen kontrol .

"Farley?"

"Evet. Temiz."

Rahatlayarak iç çektim. Empire çarşamba günleri kapalıydı, bu da güvenlik ekibimizin bu gece bizi öldürmeye çalışan kişinin üç katlı depoya da dinleme cihazı yerleştirmediğini doğrulamak için köpekleri getirmesini kolaylaştırdı. İçinde bir avuç insan olan küçük bir uçağı havaya uçurmak başka bir şey. Tıka basa dolu bir gece kulübünü havaya uçurmak tam bir çılgınlık. Ama kiminle karşı karşıya olduğumuzdan henüz emin değiliz ve bu kişi pekâlâ bir deli olabilir. "Olayı çözene kadar hem kulüpte hem de evimizde güvenlik önlemleri almamız gerekiyor. Buraya doğru mu geliyor?"

Caleb uzun bir nefes daha çekerek başını sallıyor. "Üç kişi burada kalacak, üç kişi de bizimle gelecek."

İçimde uzun bir gece olacağına dair bir his var. "İlk önce kime sesleneceğiz? Merrick ve Vince'e mi yoksa babama mı?" Patriğimiz hakkında ne düşünürsek düşünelim, biri beni öldürmeye çalışıyor bloğunun etrafında birkaç tur atmıştır. Sağlam tavsiyeleri olacaktır.

Caleb bana kaşlarını çatıyor. "Babamla uğraşmak lanet bir telefon görüşmesi değil, Gabe. Bu yüz yüze bir konuşma. Özel bir görüşme."

İnledim. "Evet. Tamam." *Siktir*. Caleb ve babamızın en iyi koşullarda bile aynı odada olması berbat bir fikir, bu yüzden Caleb onu hiç ziyaret etmiyor. Bu nadir karşılaşmaya tanıklık edeceğimi düşündükçe başım ağrımaya başladı bile. "Donny'yi arayacağım. O bunu gerçekleştirebilir." Yıllar boyunca Fulcort gardiyanının cebini ziyaret saatleri dışında ara sıra özel bir görüşme yapmamıza yetecek kadar parayla doldurduk. Yine de zavallı ahmak için üzülüyorum. Vlad gecenin bir yarısı hücre yatağından sürüklenerek çıkarılmayı pek hoş karşılamayacaktır. Muhtemelen sallanarak oturacaktır. "İki dakika içinde orada olacağımızı söyle?"

"Üç. Belki dört, eğer beslenen bir kuyruğu sallamamız gerekirse." Caleb yarısı yanmış sigarasını boş bir atıyor. "Önce Peter Amca ve Vic ile dostça bir konuşma yapmamız gerekiyor."

"Onu görmek için oraya *gitmek* gibi mi?" Caleb'a aptalmış gibi bakma sırası bende. "Eğer bu işin arkasında o varsa, bizi bekliyordur."

"Umarım öyledir." Tezgâhın altına uzanır ve iki silah şarjörü daha çıkarır.

"Sadece dostça bir sohbet, ha?" Hiçbiri komik olmasa da kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Caleb'in içinde bulunduğu ruh haliyle, kuzenimizi bir merhaba bile demeden gözlerinin ortasından vurabilir. Ve çenesinin keskin duruşu bana tam olarak yapmayı planladığı şeyin bu olduğunu düşündürüyor. Şunlar

İkisi hiç anlaşılamadı ve Vic bir hamamböceği. Dünya onsuz da yaşayabilir.

Ama gün doğmadan önce işlerin ne kadar kötüye gideceğini merak etmeden duramıyorum. İkimiz de güneşin doğuşunu görebilecek miyiz?

"Farley ve çocuklar on dakika içinde burada olacak ve sonra yola çıkacağız." Caleb evin benim tarafıma doğru başını sallıyor. "Ona gideceğimizi haber vermek ister misin?"

"Eğer taşaklarım bağlı olarak uyanmak istiyorsam, evet." Bu kadının keskin bir öfkesi var ve Easton ismi onu korkutmuyor gibi görünüyor. Bu yönüne hayranım.

Caleb evin kendi kanadına, o sevimli sarışının duş aldığı yere bakıyor ve ben kafasının nereye gittiğini zaten biliyorum. İki kafasının da.

Normalde onu sikini pantolonunda tutması için uyarırdım. Mercy, kardeşimin en iyi arkadaşını akılsızca yattığı sonsuz geçit törenine eklememesi konusunda kararlıydı. Ama bu gece olanlardan sonra herkes gergin. Bu kadar gerginken onu engelleyecek . Belki birine boşalması bu gece bir savaş başlatmayacak kadar kafasını toparlar.

Ayrıca, Michelle tanıştıkları geceden beri onunla göz göze geliyordu. Eğer anlattıkları doğruysa, onu eve bıraktığı gece neredeyse kucağına yapışmış. Kardeşimin bundan faydalanmamış olması bir mucize.

"Yirmi dakika içinde yola çıkıyoruz," diye acımasız bir kararlılıkla duyuruyor ve kanadına doğru yürüyor.

Sırıyorum. "On dediğini sanıyordum." "Sikin bana daha sonra teşekkür edebilir."

Yirmi dakika. Geri dönmezsem Mercy'nin beni hatırlayacağından emin olmak için yeterli bir süre.

Yatak odama adım attığımda neyle karşılaşacağımdan emin değildim-Merhamet mi, toparlanmak mı? Öfkeyle çalar saati kafama mı fırlatacaktım? Bu seferki öfke çok güçlü, bu yüzden banyodan gelen düzenli su sesini duyunca rahatladım.

Geniş duş kabininin eşiğine yerleşip çıplak vücuduna hayranlıkla bakıyorum, ellerim yuvarlak kalçalara dönüşen ince belini kavramak için kaşınıyor. Bu kıvrımlar onda en sevdiğim şey olabilir. Bunlar ya da sırtındaki kuyruk sokumunun hemen üzerindeki çukur. Dilimi omurgasından aşağı doğru her sürükleyişimde ve o noktaya her ulaştığımda, beklentiyle geriliyor.

Öte yandan, onun o uzun, biçimli bacakları da benim favorimdir, özellikle de vücudumun etrafında kıvrılmışken.

Göğüsleri de öyle, avuçlarımı dolduruyor. Ve o sıkı, davetkar amcığı.

Kimi kandırıyorum ben? Bu kadının vücudunun her santimetre karesi aklımı başımdan alıyor. Özellikle de duştayken.

Beni kendisine hayran hayran bakarken yakalamak için omzunun üzerinden bakıyor. "Şimdiye kadar çoktan gitmişsindir diye düşünmüştüm." Sanki yapmam gereken bir ev işinden bahsediyormuş gibi soğukkanlılıkla söylüyor bunu. Ama sonunda sesinin hafifçe titrediğini fark ediyorum.

"Sadece güvenlik görevlilerinin gelmesini bekliyorum. Biz bu işi hallederken sen ve Michelle bu gece burada güvende olacaksınız."

Çikolata kahvesi gözlerinde farkındalık parlıyor. Ona yalan bir anlamı yok; birinin ölüm listesinde olduğumuzu anladı. Ama ne kadar az bilirse o kadar iyi, karanlıkta kalmak onu kızdırsa bile. Yaptığım pek çok şey onu kızdırıyor.

Parmakları uzun kuzguni saçlarının tellerinde gezinirken yüzünü fayans duvara dönüyor. "Değişmeye çalışmak buraya kadarmış."

Bu akşamki sözlerimi yüzüme vurduğuna inanamıyorum. "Bu farklı."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle." Kızgınlığım alevleniyor. Gerçeği göremiyor mu? "Bizden ne yapmamızı bekliyorsun? *Hiçbir şey mi?* İkinci kez deneyene kadar bekleyelim mi?"

Sessizlik bana cevap veriyor.

"Belki de ölmem umurunda değildir, artık babanın avukatına ödeyecek bir hesap dolusu paran var. Öyle mi?" Mercy'yi şimdiye kadar yanlış mı anlamışım? Geceleri vücudunun benimkiyle bütünleşmesini, uyandığında beni yanında gördüğünde yüzünde beliren yumuşak gülümsemeyi, her fırsatta dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirmesini. Aramızda bir şeyler olduğunu sanıyordum, ama belki de her konuda yanılıyorum ve o hâlâ benden nefret ediyor.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Bana yakıcı bir bakış fırlatıyor. Güzel, dolgun dudakları aralanıyor ve kendimi onun dil darbelerinden birine hazırlıyorum, ama o duraklıyor. Bir süre sonra

o an, başını sallar.

Sonunda gözlerinde korkuyu gördüm. Bütün gece bunun gelmesini bekledim. Şimdi tek yapmak istediğim onu kollarıma almak ve her şeyin yoluna gireceğine, kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğime inandırmak.

O da benim gibi gecenin gidebileceği tüm yönleri düşünüp duruyor muydu? Zaten trajediyle sonuçlanmadığından değil, ama kafamda sonsuz bir korku gösterisi senaryosu döngüsü oynadı: Caleb ve Michelle uçakta bizim gelmemizi beklerken mutlu bir şekilde içkilerini yudumluyorlar; Michelle koltuğuna gömülmüş, Mercy uçağa bindiğinde ona sürpriz yapmaya hazır.

Mercy, benden önce uçağa biniyor.

Bu son olasılık aklımdan her geçtiğinde, eğilip midemi boşaltma dürtüsüne kapılıyorum. Hemen ardından Peter Amca'yı alnına dayadığı bir silah namlusuyla sorgulama ihtiyacı geliyor.

Eğer bu konuda haklıysak, tetiği kendim çekeceğim. Ne olursa olsun, bu gece ölmemizi kim ayarladıysa bedelini ödeyecek.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Şu anda onunla yapmak isteyeceğim son şey kavga etmek. "Silah kullanmayı biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Babam gitmeden önce bana öğretmişti."

Hiç şüphesiz onun taşınmasına izin verdiği boktan daire yüzünden. Bütün ev yakılmalı. Belki de şu anki pisliğimi hallettikten sonra bununla ilgilenmem gerekecek. Ya da en azından kınanmasını sağlarım. Temelli olarak benimle kalmak zorunda kalacak.

Sanırım bu fikri sevdim.

Ama benim için daha önemli olmaya başlayan şey, Mercy'nin de bu fikri sevmesi.

Hayır, sadece sevmek değil.

Seviyor. Bıktığına ve ayrılmak istediğine karar vermeyecek kadar seviyor. Onu suçlayabilir miyim? Hayır. Ama gitmesine izin verip veremeyeceğimi de bilmiyorum.

Kahretsin, Caleb haklıydı. Bu kadının pençeleri kalbimde. Onu kaybetmeyeceğim.

"Birkaç saat içinde döneceğim. Komodinin üzerine senin için bir Glock bırakıyorum. Etrafta adamlarımız olacak ve ev kilitlenecek. Kimse buraya girmeyecek. Bu sadece bir önlem, ama buna ihtiyacın olmayacak." Bir süre sonra ekliyorum, "Sadece adamlarımdan birini vurmayın. Çok fazla

Bu gece bizim yüzümüzden insanlar öldü bile." Finn ve Felix'in düşünceleri boğazımı tıkıyor.

Öylece gitti.

Tabutlarına koyacak bir şey bile olacak mı?

Mercy'den yayılan öfke ve korku, yüzü sempatiyle dolarken buharlaşıyor. Aradaki mesafeyi kapatmak için ılık su spreyini bırakıyor. Bana bakarken kalın kirpiklerinden su damlaları sarkıyor. "Onları uzun zamandır mı tanıyorsun?" diye soruyor fısıltıyla, saç tellerimle oynamak için uzanırken.

"Çocukluğumuzdan beri," diye huysuzca cevap veriyorum. Gözlerimin aniden duyguyla yanması beni şaşırtıyor. Mercy'nin çıplak vücuduna, sertleşmiş meme uçlarına ve ıslak teninde yayılan tüylere bakmam gerekiyor ki görmesin. Tanrım, bu ikisi en eski ve en güvendiğimiz arkadaşlarımızdan bazılarıydı, ama şimdiye kadar benim için ne kadar önemli olduklarını gerçekten takdir etmemiştim. En son ne zaman *biri* için gözyaşı dökmek istediğimi kesinlikle hatırlamıyorum.

Annem öldükten sonra, belki.

Easton ailesinde ağlayan erkeklere yer yoktur, babam yıllar boyunca bunu kafamıza kazıdı.

"Biliyorsun, onlara ne kadar değer verdiğini göstermenin bir sakıncası yok," diye mırıldanıyor Mercy usulca, alnını dudaklarıma bastırarak kadar yaklaşırken, sanki ıslanmamı engellemeye çalışıyormuş gibi kaygan bedeniyle giysilerim arasında boşluk bırakıyor.

"*Sana* ne kadar değer verdiğimi göstermeyi tercih ederim" dediğimi duyuyorum. Geri çekiliyor ve gözleri şaşkınlıkla parlıyor.

Mercy'yi ya da kendimi istediğim gibi teselli edecek zamanım yok, önümüzdeki yedi saat boyunca çarşafLARımın içinde iç içe geçeceğim. Minik belini kavrayıp kendime doğru çekiyorum ve dudaklarım onunkilerin üzerine düşüyor. Öpüşme hemen çılgınca bir hal alıyor, dillerimiz ve dişlerimiz kayıyor, kayıyor, çarpışıyor, çarpışıyor. Açgözlü ellerim kıvrımlarını sıkıyor, etine yapışan nem gömleğimi ıslatıyor.

Ama aniden yeterince yaklaşamayan sadece ben değilim. Mercy'nin tırnakları göğsümü tırmalıyor. Oxford kumaşını yumrukluyor, sıcak su akıntısına doğru geriye doğru sendelerken birkaç düğmeyi patlatıyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyor.

Beni içeri götürmesine izin verirken ayakkabılarımı tekmeliyorum. Ne kadar hızlı olursa olsun bir duş, kuru çöl sıcaklığında saatlerce oturduktan sonra ferahlatıcı gelecektir. "Caleb

On beş dakika içinde kapıyı çalacak," diye uyarıyorum. Kardeşimi tanıyorum, çoktan arkadaşının içine girmiş ve bitiş çizgisine doğru yarışıyor, o an için hayatta olmanın tadını çıkarıyor.

"Beklemesi gerekecek," diye mırıldanıyor Mercy dudaklarıma karşı, düğmelerimin geri kalanını çözene kadar uğraşıyor.

Bunu Vegas'ta, Caleb ve benim satın almayı düşündüğümüz otel ve kumarhane olan Mage'in çatı katında yapıyor olmalıydık. Bu, ailemizin uyuşturucu işinden uzaklaşıp tamamen yasal bir alana geçme teklifimizin bir başka adımı. Yarın Perri ailesiyle yapacağımız toplantı öncesinde bu gece oraya gidiyorduk.

Gömleğimi omuzlarımdan sıyrıyor ve ateşli bakışlarının göğsümde gezinmesine yetecek kadar uzun süre öpüşmemize ara veriyor. Bana söylemesine gerek yok; dudakları tekrar dudaklarıma değmeden önce iç çektiğini duyuyorum ve becerikli parmakları kemer tokamı ve fermuarımı sanki beni yeterince hızlı soyamıyormuş gibi koparıyor. Pantolonumu ve külotumu kalçalarımdan çekştirerek çıkarıyor, dizlerinin üzerine çöküp kalçalarımdan aşağı indiriyor. Avuç içlerimle kendimi fayansa yaslıyorum ve o sinirle küfredip ıslak malzemeyi çekştirirken kıkırdıyorum.

Kahkahalarım, dilinin ilk kez ucumda gezinmesiyle kesiliyor. "Siktir," diye inliyorum, başımın geriye düşmesine ve gözlerimin bir süreliğine kapanmasına izin veriyorum

O an. Sikimi yalamasını tercih edeceğim başka bir kadın yok ve karşılaştıracak çok şeyim oldu. Çoğunlukla hepsi birbirine karışıyor. Ama Mercy'nin ağzı? Onun önümde diz çöktüğünü düşünmek bile boşalmam için yeterli olurdu.

Aşağıya baktığımda Mercy'nin gözlerinin benimkilere kilitlenmiş olduğunu görüyorum, ıslak saç telleri muhteşem yüzüne yayılmış. Bu kadının dudaklarının etrafımda olmasını ne kadar sevsem de, bu duygu fırtınasını yatıştırmaya yardımcı olabilecek tek şey kendimi onun derinliklerine gömmek.

Bir elimle çenesinin altından tutarak ağzını uzaklaştırıyorum, hafif bedenini kavriyorum ve onu yukarı kaldırıyorum... yukarı... düşün karo zemininden. Elleriyle pazularımı kavriyor ve ben onu duvara yaslarken kalçalarını sıkıyor. Ön sevişmeyle bir an bile kaybetmeden içine ve bir nefes alıp yumuşak bir inleme duydum.

"Bu gece gitmeni istemiyorum," diye fısıldıyor, dudaklarını kulağıma bastırıyor, bedenlerimiz birbirine karşı sertçe dönerken kollarını boynuma doluyor. Sesinde bir parça çaresizlik var.

"İnan bana, elimde olsa bütün gece burada kalırdım." *Tam burada, senin ıslak sıcaklığında.* Bir elimle başının arkasını okşayarak ritmik

sert fayansa çarpıyor, ben tekrar tekrar içine girerken zevk yayılıyordu.

Mercy'nin çığlıkları devasa duş kabini içinde yankılanıyor, ben onun içine boşalma dürtüsüyle savaşıırken daha da yükseliyor, önce onun gelmesi için çaresiz kalıyorum.

Yatak odamın kapısına vurulan yumruğun sesiyle vücudu kollarımın arasında geriliyor. "Hayır. Henüz değil," diye homurdanıyor.

Yaklaşan salıverilmem kasıklarımın ve omurgamdan akıyor, kalçalarımı daha sert ve daha hızlı döndüren kontrol edilemez bir güç. Başparmağımın pedini klitorisinin üzerinde kaydırmak için aramıza uzanıyorum, onu orgazm etmeye .

Elime tokat atarak yolumdan çekildi, çenesi meydan okurcasına dikilmişti.

Kıkırdıyorum. "Özür dilerim. Ama izleyici istemiyorsan...." Kapıyı kilitlemedim ve Caleb'in daha önce de arkasına yaslanıp izlediği olmuştu.

"Lanet olsun." Başını eğiyor ve içine dalmamı izliyor. İç kaslarının titreşen bir dalga halinde sikimi sıkması ve derin, gırtlaktan gelen bir iniltiyle içine patlamam sadece birkaç dakika alıyor.

Dudakları amaçsız bir öpücükle yanağımda gezinirken tembelleşiyor. "Lütfen gitme," diye fısıldıyor. "Bu konuda içimde kötü bir his var."

Sesindeki yalvarış karşısında midem sıkışıyor. "Başka seçeneğim yok. Kimsenin başka bir hamle yapma şansı olmadan ve daha kötü bir şey olmadan önce bu işi bu gece halletmeliyiz."

"Yine de geri geleceksin, değil mi?" Vücudu kollarımın arasında rahatlamış durumda ama bacakları hâlâ beni sıkıca kavıyor, sanki istemiyormuş gibi. "Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceksin, değil mi?"

"İyi olacağım," diyorum, kaderin beni yalancı çıkarmamasını umarak. "Ben daha çok birinin sana zarar vermesinden endişeleniyorum." Islak saçları yüzünün yarısına kadar dökülmüş. Parmak ucumla keskin bir elmacık kemiğinin üzerinde gezinerek yanağından itiyorum. "Bir daha *asla kimseye* böyle bir şans vermeyeceğim. Sana yemin ederim ki ben nefes aldığım sürece kimse sana zarar vermeyecek. Eğer biri denerse...." Sesimin kaymasına izin veriyorum, tehditkâr sözlerim söylenmiyor. Gerek yok; bence gayet açık.

Gerekirse onları çıplak ellerimle öldürürüm.

Mercy tereddüt ediyor, bakışları yüzümü ararken kelimeler dudaklarında ama kaçmıyor.

"Pekâlâ çocuklar. Bu sikiş festivalini bölmekten nefret ediyorum," diye gürliyor Caleb'in sesi.

Mercy'nin bana karşı gerildiğini ve çığlık attığını hissetmeyi bekliyorum - haklı olarak öyle - ama ona bir bakış bile atmıyor, gözleri meraklı ve

beni incelerken okunmuyor.

Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve onu banyonun kapısında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yeni kıyafetler giymiş -tamamen siyah, planlı bir suçlu gibi- buluyorum.

Bana sert bir bakış atıyor, kışımın çıplak olmasından ve bir kadının içine tamamen gömülmüş olmamdan etkilenmemiş gibi. "Önümüzde uzun bir gece var, Gabe. Jetlere binmeliyiz."

"İki dakika." Dudaklarımı Mercy'nin boynunun kıvrımına yerleştirmek için geri dönüyorum, vücudunun çiçek kokusunu derin derin içime çekiyorum ve onu tekrar görene kadar içimde kalmasını umuyorum. "Gitti mi?"

"Evet." İç çekiyor. "Sapık olmak için kendi yolundan çıkıyor mu?" Kıkırdıyorum. "Doğuştan geliyor."

Mercy kahkahalarımı karşılık vermiyor. Çenemi avuçlarının arasına alıyor ve bana acıyan bir bakış fırlatıyor. "Bu gece akıllı olacağına söz ver, Gabriel." Dudakları kızarmış, şişmiş ve parlıyor ve büyük bir parçam kardeşimi, geç saati ve sıkışık programımızı görmezden gelmek ve her şeye rağmen onları sikimin etrafına sarmasına izin vermek istiyor.

"Akıllı olacağım. Söz veriyorum."

Keşke aynı şeyi kardeşim için de söyleyebilseydim.

Dudağı endişeleniyor ve onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Yine de bu düşünce yerini yumuşak bir gülümsemeye bırakmadan önce uzun sürmüyor.

Yanılmamışım.

Mercy benden hiç nefret etmiyor.

ÜÇ MERHAMET

"BU MANZARA BİR ÜST SEVİYE." Michelle viski bardağını iki titrek eliyle kavırıyor, parmaklıkların üzerinden altımızdaki Phoenix manzarasına bakıyor, Caleb'in ona vermeden önce içine attığı buz küpleri bardağa çarpıp çınılıyor. Onu neyin sinirlendirebileceğini hep merak etmişimdir. Görünüşe göre, uçağa binmeden birkaç dakika önce bir mafya saldırısı sonucu uçağının patlaması bu sorunun cevabıymış. Yerleşmesi birkaç saat sürmüş olabilir, ama normalde alingan olan arkadaşım ortalıkta görünmüyor, yerini bu durgun, kasvetli müdavim almış.

"Öyle." Boynunda dövmesi olan devasa güvenlik görevlisi Farley'nin durduğu evin pencere duvarından içeri bakıyorum. İçeri girdiğinde Easton'ın iki adamını da ergenlik öncesi çocuklara benzetmişti, omuzları kapı aralığını dolduruyordu. Adam ön kapıdan içeri adımını attığından beri kaşlarını çatmayı bırakmadı. Bunun onun kalıcı yüzü olduğunu düşünmeye başlıyorum. Gabriel ve Caleb'in onu nerede bulduğunu Tanrı bilir. Umarım hapishanede değildir.

Evdeki tek kişi o, ama onun biraz daha küçük iki versiyonu -boyun dövmesi hariç- karanlıkta bizi izliyorlar. Muhtemelen *bizi* izliyorlar, burada birbiriyle uyumlu beyaz havlu kumaştan elbiseler içinde dururken, valizlerimizden kıyafet çıkarma çabası görünüşte yorucu bir görev.

Bu adamlar bizi güvende tutmak için buradalar, kendime hatırlatıyorum. Ve güvende tutulmamız gerekiyor çünkü Easton suç ailesiyle bağlantımız var.

Bu benim için sıradan bir şey haline gelecek mi?

"Gabriel sana bu gece nereye gideceklerini söyledi mi?" Michelle bir süre sonra sorar.

Başımı sallıyorum.

Tereddüt ediyor, sanki dürtmekten daha iyisini biliyormuş gibi. Ya da belki de bir cevap istediğinden emin değil. "Sana *bir şey* söyledi mi? Mesela, bunu kimin yapmış olabileceği hakkında?"

Gerek kalmadı. Kendilerini tanıtmaya zahmetine girmeyen ya da bizi tanımayan üç adamla birlikte silahlı ve başka bir cip tarafından takip edilen ciple ayrıldılar. Barda sıradan bir içki içmeye gitmiyorlardı. "Hayır, böylesi daha iyi, inan bana." Gabriel'in ölmesinin umurunda olmadığını söylemesi ile onu duşa sürüklememe izin vermesi arasında bir yerde, onun ve Caleb'in uçak ve arkadaşlarının ölümü için intikam olarak ne planladıklarının ayrıntılarını istemediğime karar verdim. Sadece tehdidin ortadan kalkmasını ve Gabriel'in nefes alan tek parça halinde bana geri dönmesini istiyorum.

Ve bir zamanlar Gabriel'i kendim öldürmek istedim. Kime dönüşüyorum ben?

Michelle başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor, dudaklarını Caleb'in gitmeden önce onun için doldurduğu içkiden küçük yudumlarla meşgul ediyor. O benden bile daha az viski içer, ama bu geceyle ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Özellikle de Caleb'in kızın alnına kondurduğu şefkatli öpücük ve dolu silahlarla ayrılmadan önceki dakikalarda kızın ıslak sarı saçlarında parmaklarını gezdirmesi. Sanki şefkat gösterebilecek biriymiş gibi görünüyordu.

"İkinizin arasında ne oldu?"

Havuzun etrafındaki ışıkların parıltısı Michelle'in küçük gülümsemesini görmemi sağlıyor.

Endişem artıyor. "Bu iyi bir fikir değil. Onu *tanımıyorsun*." Caleb'in şok edici davranışları -mutfakta beni çırılçıplak karşılaması, arkadaşları izlerken verandadaki sandalyede o kadını becermesi- gözümün önünden geçiyor. Eminim bu örnekler onun cinsel eğilimleri dünyasında nispeten uysaldır. Michelle vahşi olabilir ama küçükler liginde oynuyor. Bu arada, Caleb profesyonel oldu.

Gülümsüyor. "Kısa bir süre de olsa onun *bir* parçasını oldukça iyi tanıdım."

Kahretsin. Yaltaklanmamı yeterince hızlı bastıramıyorum. "Umarım ona prezervatif kullandırmışsındır-"

"Evet, *anne*."

"Ben ciddiym! Sadece incindiğini görmek istemiyorum."

Bana dikkatle bakıyor. "Bu gece neredeyse havaya uçuyordum. Bunun yanında Caleb'i becermek o kadar da tehlikeli görünmüyor."

Kıpırdanan mide bulantısını bastırmak için karnımı sıkıyorum. "Keşke bu işe hiç bulaşmasaydın." Michelle'i onlarla tanıştıtararak zaten hayatını mahvettim. Eğer ona bir şey olursa, kendimi asla affetmeyeceğim. "Tamam. Caleb'ın sana istediğini vermeyeceğini bildiğin sürece sorun yok. O bir prenze dönüştürülmeyi bekleyen bir kurbağa değil, unuttun mu? Dev, siğilli bir kurbağa." Muhtemelen frengili. "O ilişki kurmaz." "Sana söz veriyorum, önümüzdeki yirmi dört saat içinde başka bir kadını beceriyor olacak." diye eklemeyen önce tereddüt ediyorum.

Sözlerim karşısında irkiliyor ve bir an için söylediğime pişman oluyorum. "Sakin ol, sadece bir kez oldu. Büyütülecek bir şey değil. Adama aşık olacak değilim ya. Ben aptal değilim."

Sözleri mideme beklenmedik bir yumruk indiriyor. Bana olan bu mu? Gabriell'i önemsiyorum, bu çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Hayatta kalmasının umurunda olmadığını, parasını alıp kaçırmaktan mutlu olacağını söylediğinde, Justin DeHavilland'ın yasal ücretlerini ödemek için takip edilemeyen bir hesapta duran parayı bir saniye bile düşünmediğini fark ettim. Sıcak suyun altına girdiğimden beri üzerinde durduğum tek şey Gabriel'in artık hayatımda *olmayacağı* düşüncesi idi - onun yanında uyanmamak, onun becerikli ellerini üzerimde hissetmemek, telefonumun gün boyu onun hiç de sinir bozucu olmayan mesajlarıyla cıvıldamasını duymamak.

Daha da kötüsü, Gabriel bana veda öpücüğü verip kapıdan çıktığından beri midem düğüm düğüm. Henüz yatışmadı ve eminim o sağ salim geri dönene kadar da yatışmayacak.

Sanırım bu alçağa gerçekten aşık olabilirim.

"Ne yapacaksın?" Michelle sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi soruyor.

"Bilmiyorum." Bu çarpık düzenlemeyi kabul etmek bir şeydi

Babamın koruması basit bir anlamsız seks ve rahatlık meselesiydi. Ama karmaşıklaştı, hem de çok karmaşıklaştı. İşin içinde gerçek duygular var. Ve şimdi mafya tarzı vuruşlar için endişelenmem mi gerekiyor?

Akıllı olsaydım, burada durup manzaraya hayran hayran bakmazdım. Her şeyimi bavuluma doldurur ve buradan kaçmaya hazırlanırdım. Gabriel'den ne kadar çabuk uzaklaşırsam, o kadar güvende olurum.

Bunu düşünürken bile aklımdan bir ses -ya da belki de içimden bir his- hiçbir yere gitmeyeceğini biliyor ve bunun Farley'nin kapıyı korumasıyla bir ilgisi yok.

Evin içine, adamın bizi dikkatle izlediği yere bir kez daha bakıyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Koruma olsun ya da olmasın, bana Fulcort'ta kilit altında tutulan bazı mahkûmları fazlasıyla hatırlatıyor.

Michelle haklı. Bir kadının Easton erkeklerinden birine aşık olması için aptal olması gerekir. Onlar suçlu. Şu anda dışarıdalar, *diğer* suçluları avlıyorlar.

Bunu biliyorum ve yine de onları tanıdığım için artık onları bu şekilde değil, sadece hayatımdaki insanlar olarak görüyorum.

Michelle son yudumunu alırken yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, ne kadar pahalı olduğu umurumda değil, tadı bok gibi. En azından bizi bayıltacak."

Alkolün etkisiyle ya da başka bir şekilde gözümü bile kırpmadan uyuyamayacağımı bilsem de onaylayarak mırıldanıyorum. Gabriel'in iyi olduğunu öğrenene kadar olmaz.

DÖRT GABRIEL

PETER AMCA 1990'ların ortalarından beri Biltmore'daki geniş tuğla evde yaşıyor. Annelerimizin havuz başında meyveli kokteyller yudumladığı ve kuzenlerimizi her gün boğmak istemediğimiz zamanlarda hep burada takılırdık. O zamanlar babamız ve Peter birbirlerini gömmeye çalışmayan, birlikte Wagys ızgara yapan ve Cohiba'larını tüttüren kardeşlerdi.

Lincoln'ü kaldırıma yanaştırırken ön kapının ardındaki ev zifiri karanlıktı. Ne bir sundurma ışığı, ne de içeride bir parıltı. Uzun araba yoluna çıkan güneş panelli fenerlerin parıltısından başka bir şey yok. "bizi orada mı bekliyorlar?" Her an üzerimize kurşun yağdıracaklarını düşünerek aracımızı sürmeye devam ediyorum.

"Olurdum," diye mırıldanıyor Caleb, ama sonra kaşlarını çatıyor, önce eve, sonra sokağa yerleştirilmiş güvenlik kamerasına, sonra da üç dönümlük araziye serpiştirilmiş Halep çamlarına ve Arizona dışbudaklarına . Rita Teyze anneme sürekli ormanlık bir ev istediğini anlatır, o da gülümseyip başını sallar, sonra da özel olarak Rita Teyze'nin çölün ortasında orman istemek gibi sağlıksız bir takıntısı olduğunu söylerdi. Annem kadına ne olduğunu söylemeyecek kadar kibardı - lanet olası bir aptal. "Bir terslik var."

"İçine çektiğin alkol yüzünden başın," diye mırıldanıyorum, sinirlenerek.

"Kapa çeneni. Ciddiyim." Kaşlarını çatıyor, manikürlü uzun işaret parmağıyla havayı dürtüklüyor - kardeşimin ona saklamaktan hoşlandığım bir sırrı: Her hafta manikür pedikür yaptırmak için spaya gidiyor. "Mercedes ön tarafa park etmiş. Arabalarını asla dışarıda bırakmazlar, özellikle de geceleri."

Özellikle de doldurulması gereken yedi arabalık bir garaj varken. "Haklısın." Yıllar önce, Perris'lerle gerginliğin arttığı bir dönemde -Peter Amca, Nonna içeride gnocch yaparken restoranlarını havaya uçurduktan sonra- biri Jaguar'ını patlamaya hazır hale getirmiş. Ek güvenlik önlemleri için işe aldığı talihsiz enayi bunu keşfeden kişiydi - tabii bunu fark edecek kadar uzun yaşamadı.

Peter Amca yere tükürdü ve Perrislileri gecenin karanlığında bomba yerleştirmeye geldikleri için korkak ilan etti.

Tencere. Kettle.

Caleb gibi ben de evi inceledim. "Sence ortaya çıkarsak her yeri havaya uçurmak için mi kablo döşedi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Caleb homurdanıyor. "Peter sefil hayatının geri kalanında Rita'nın ona söylenmesini dinlemek zorunda kalacak. Kulak zarını patlatmayı tercih eder."

Ve o kadının dudakları hiç susmuyor.

Caleb düşünceli bir şekilde parmaklarını kapının pervazına vuruyor. Arkamızda, Farley'in ekibi ciplerinde talimatlarımızı bekliyor. Hepsi eski asker. Hayal edebileceğimiz her türlü düşman bölgesiyle karşılaşmışlar. Onlara emredersek o duvarı saniyeler içinde tırmanırlar.

Ve bunun için ölebilirler.

Bu gece bizim yüzümüzden yeterince insan öldü ve kardeşim haklı.

-Bir şeyler doğru gelmiyor.

Saatimi kontrol ettim. "Şimdi çıkarsak kapılar kapanmadan Laney'nin yerine varabiliriz." Vic'in para temizlemek için kullandığı striptiz kulübü yarım saat uzaklıktaki köhne bir bölgede ve kuzenimizin orada sarhoş olup kızlardan birinin küçük, güdük aletini yalamasını istemesi neredeyse garanti. Vic'e uçağımıza hile karıştırdıklarını itiraf ettirmek, Peter Amca'ya itiraf ettirmekten çok daha kısa sürede gerçekleşecektir.

Caleb düşünce tarzımı hemen anladı. "Hadi gidelim." Camını açıyor ve çocuklara bizi takip etmelerini işaret ediyor.

"Bugün onu hiç görmedim. Dün gece de." Bu ofis için üç kat büyük bir masanın arkasındaki sıska piç ellerini havaya kaldırdı, sinsi gözleri bizimle Farley'nin adamlarının en küçüğü ve muhtemelen en ölümcülü olan Moe arasında gidip geldi. "Yemin ederim!"

Caleb ve ben bakıştık. Vic striptiz kulübü müdürüne yalan söylemesi için para ödüyor, bu yüzden şimdi yalan söylediğini varsaymalıyız. Ama buraya geri döndüğümüzde kuzenimizi de görmedik ve bu batakhane de saklanacak pek fazla yer yok. Birkaç özel oda, gölgeli bir iki köşe ve kızların soyunma odası.

"Kendimiz için bir göz atmamızın sakıncası var mı?" Caleb hafifçe söylüyor. *Tercümesi: Hepsinin kırılmasını istemiyorsanız fedailerinizi bizden uzak tutun.*

"Elbette, çocuklar! Acele etmeyin." Gıcırdayan sandalyesinde arkasına yaslanır, rüküş dokuma güverte ayakkabılarını masanın üzerine koyacak kadar ileri gider. Kendini sakın ve derli toplu göstermek için yaptığı bir numaraydı bu. Bu arada, pantolonunun içine işlemeye hazır. Kim olduğumuzu biliyor. Bu yüzden güvenliği henüz bizi rahatsız etmedi. "Ve, hey, bir tur atmak isteyebileceğin bir kızım var. Bir müşteriyle işi bitiyor ama yakında çıkar. İyi kızdır. Birinci sınıf. Diğerlerimin yaptığının üç katını yapıyor."

"Biz para veren tiplerden değiliz." Kardeşimin katı sınırları yoktur -ya da herhangi bir sınırı- ama bir kadının ilgisi için asla para ödemez. Ayrıca, eğer bu kızın Vic'e bakmış olma ihtimali varsa, ona bir metrelik sopayla bile dokunmaz.

"Oh, hadi ama çocuklar. Beni ne sanıyorsunuz?" Sinir bozucu bir kahkaha attı. "Daisy bu gece benden."

Caleb alaycı bir ifadeyle, "Şu aptala bak, dansçılarını fahişeymiş gibi pazarlıyor," diye mırıldanıyor. Ama yumrukları esniyor. Bu çakalın karşısında kendini kaybetmesine saniyeler kaldı.

"Kuku için burada değiliz." Ve bu adam zamanımızı boşa harcıyor.

"Emin misin?" Kulüp sahibi Moe'ya bir kez daha bakıyor. "Bir süredir içmemiş gibi görünüyor."

Moe bir adım öne çıkıyor.

Elimi kaldırıp onu durduruyorum. Adam hakkında pek bir şey bilmiyorum, Özel Harekâtçı olması, nadiren tek kelime etmesi ve Farley ile birlikte geçirdiği üç ay içinde onun en güvendiği sağ kolu olma yolunda ilerlemesi dışında. Onu çalışırken izlemek ne kadar hoşuma gitse de, bu yalakayı ucuz muşamba zeminde dövmekten çok daha önemli işlerimiz var. "Aramaya başlayın. Vic'in nerede olduğunu bildiği konusunda yalan söylüyorsa, bu sohbete devam edebiliriz." Laney'nin menajerine hınzırca bir gülümseme sunuyorum. "Umarım kuzenimiz hakkında yalan söylüyorsunuzdur."

PARAMEDİKLER YANIMIZDAN BİR GURNEYİ İTTİ, mahkûm üzerine uzanmış, eliyle kanlı yanını koruyarak acı dolu bir inilti çıkarıyordu. Yatağında mı şişlenmişti, yoksa olmaması gereken bir yerde mi gizleniyordu?

Çünkü Fulcort Cezaevi'nde sabahın 3'ünde dolaşırken iyi bir şey olmaz.

"Bu gece çalıştığım için şanslısın." Donny bir anahtarı çevirir. Metal kapı gıcırdayarak açılıyor, sesi boş koridorda yankılanıyor. Mahkûmların odalarına ulaşmak için geçmemiz gereken bir düzine kapıdan biri. Buradaki güvenliğe hak veriyorum, buradan kaçmak hiç de kolay olmazdı.

"Senin kadar şanslı değilim, çünkü sana ihtiyacımız olsaydı kışını buraya sürüklerdin," diye karşılık veriyorum, onu takip ederek. Gardiyana, her an emrimize amade olması için yeterince para ödediğimiz kesin. Elbette, maaş bordromuzda olmayan personeli aradan çıkarmak için bu tür ziyaretler her zaman ekstra ücrete tabidir.

Caleb sanki hiç umurunda değilmiş gibi arkamızdan geliyor. Hepsinin rol olduğunu biliyorum. Kardeşim bastırılmış hüsrana ve öfkeyle titriyor. Bu gece ikimiz için oh. Önce Peter Amca'nın evi, sonra Laney'ninki de fiyaskoydu. O köhne yerin her köşesini ve dolabını didik didik aradık. Bizi bekleyen tek sürpriz, Laney'nin birinci sınıf kızı Daisy sayesinde sekseninci yaşını bir perdenin arkasında kutlayan buruşuk bir adamın mutlu sonuydu. Aferin ona.

Ama bizim için kötü, çünkü şimdi babamızla buluşuyoruz ve çabalarımızın karşılığında yanan bir uçak, dört ceset ve kışımızdaki başparmaklarımızdan başka bir şey gösteremiyoruz.

"Yaşlı adam uyandırma çağrısını nasıl karşıladı?" diye sordum.

"Oraya gönderdiğim acemiye sormanız gerekecek." Donny kıkırdıyor. "Revirde dikiş atılması yakında biter."

Başımı sallıyorum. Başka biri olsa bir gardiyana el kaldırdığı için kamışla yemek yerd. Ama Vlad Easton'ın yanına kâr kalıyor. Daha da kötüsü, insanlar ona saygı duyduğu için böyle davrandığını sanıyor. *Hayır, baba. Bu saygı değil. Sadece yastık altındaki parayı ve sevdiklerinin nefes almasını seviyorlar, hepsi bu.*

Donny ağır metal bir kapının önünde durur. "On dakikanız var. Bundan daha uzun bir süre konuşmaya neden olur ve buralarda birkaç yeni muhafızımız var."

"On dakika çok uzun..." diye mırıldanıyor Caleb, kapıyı iterek içeri girerken. Kapı bir iniltiyle açılır. "Ve işte günün adamı. Turuncunun sana ne kadar yakıştığını söylemiş miydim?" diye neşeyle anons ediyor.

Babamın yüzü öfkeyle çarpılmış - oğlunun alaycı sözlerinden mi yoksa bu saatte hücrelerinden sürüklenerek çıkarılmasından mı, bilemiyorum. Muhtemelen ikisi de.

Tanrı aşkına, Caleb.

Geçerken Donny'nin sırtışını göz ucuyla yakalıyorum ama ben dönüp bakışlarıyla buluştuğumda yüz ifadesini düzeltecek kadar akıllı. "Buraya üç adam daha getirin. Eğer bu kapının çalındığını duyarsanız, içeri dalın ve onları ayırın," diyorum sessizce. Bu gece ihtiyacımız olan son şey bir ceset daha.

Donny selam verir ve koridorda birkaç güvenilir adamı toplamak üzere yola koyulur.

"En azından Gabriel beni rahatsız etmek için makul bir saate kadar bekleme nezaketini gösteriyor. Bu bokla bir ilgin olduğunu bilmeliydim," diye homurdanıyor babam sert plastik sandalyesindeki koltuğundan. Mahkûmların avukatlarıyla görüşmeleri için ayrılmış özel bir odadayız. Köşedeki kameralar, müvekkillerine bir şeyler sızdıran üçkâğıtçı avukatları yakalamak için odanın ortasına yerleştirilmiş. Ama şimdi, kırmızı gösterge ışıkları kapalı. Bu toplantının hiçbir kısmı kaydedilmeyecek. O yeşil banknotların buralarda neler satın alabildiği inanılmaz.

"Seni tekrar görmek çok güzel baba. Ve *bunca* zaman sonra," diye mırıldanıyor Caleb, masaya son teslim ettiğimiz yerine yeni bir kullan-at telefon atarken, babam onun tehlikeye atıldığını düşünecek kadar uzun süredir elindeydi.

Babam yer değiştiriyor, saldırmaya hazır görünüyor. Caleb bu düşmanca tavrını sürdürürse, konuşacak bir şey kalmayacak. Sadece saldıracak. Yaşına ve formsuzluğuna rağmen şaşırtıcı derecede çevik.

"Biri bize suikast düzenledi," diye araya giriyorum hemen. Bu onun dikkatini çekti.

Ona gecenin ayrıntılarını anlatıyorum. Babam dinlerken kırışmış alnı avuçlarının içine yerleşiyor. "Peter Amca ve Vic olduğunu düşünüyoruz-"

"Sen öyle *san*, salak!" Sert sesi küçük odada gümbürdüyor. Komik, onun durumu göz önüne alındığında bile -biz kuşlar gibi özgürken onun tutsak olması- babamdan azar işitmek midemi geriyor. "O çocuk

Orospu çocuğu beni sattı. *Tabii ki* oydu. Şimdi de benim soyumdan kurtulmaya çalışıyor. Yakında istediği her şeye sahip olacak."

"Teyit etmek için hiçbirinin izini süremedik. Ev karanlık. Laney'nin evindeki Vic'ten haber yok. Ayrıca, muhtemelen onları yakmayalım diye şarküteri ve kuru temizlemeciyi gözlüyorlar. Buraya gelirken yanlarından geçtik."

Caleb masada babamın karşısındaki sandalyeye oturmuş, kollarını sanki sıradan bir sohbet yapıyormuş gibi kayıtsızca arkaya yaslamış. "Yere düşmelerinin bir nedeni var mı?"

Babam sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturuyor. Ağırlığının altında gıcırıyor. "Yani, onun yürüyen bir ölü olduğunu bilmenin dışında mı?"

Caleb benimle bakışıyor. Sanırım bu, babamızın saldırıya geçip geçmediği sorusunu cevaplıyor. Uyarı konusunda yanılmışız. "Bane'i onun üzerine salmadan önce bizi uyarabileceğinizi düşündünüz mü?"

"Ne için?"

"Tanrım, *bilmiyorum*... yani soyunuz biraz daha fazla koruma alabilir mi? Bizi koruyacak bu kadar muhafızımız ve duvarımız olmadığına göre." Caleb odanın içinde bir el sallıyor.

"*Bunun koruma* olduğunu mu sanıyorsun?" Babam tersledi. "Burada ördek gibi oturuyorum. Ve aptalca oynama. Sanki kardeşimin ihanetini gösteren o fotoğrafı bana verdiğinde neler olacağını bilmiyordun."

Yeterince adil. Çok uzun süre oturmayacağını ve intikamının sert olacağını biliyorduk. "Peki şimdi ne yapmamızı istiyorsun?" Akli başında biri olmaya çalışarak soruyorum.

"*Her zaman* yapmanı istediğim şeyi. Yıllardır yapman için hazırladığım şeyi. Harriet'i devral."

Caleb'in kaşları kalktı. Bunu bekliyorduk. Babam Easton uyuşturucu imparatorluğuna daha fazla dahil olmamız için acımasızca baskı yapıyor. "Peki ya Peter-"

"Peter artık aileden değil!" Babam yüzünü alaycı bir ifadeyle buruşturarak bağırıyor. "Güvenilmez olduğunu kanıtladı, bu yüzden aile işi artık yüzde yüz bizim. Onun için endişelenme. Sen git ve güneyli *dostlarımızla* aramızdaki bu ortak sorunu çözmek için Perris'lerle buluş. Sonra ne olacak? Tedarik ve dağıtım zincirimizin sorunsuz ilerlediğinden emin ol. Herkes işin başında olduğumuzu bilsin."

Biz mi?

Daha çok yetkili o gibi görünüyor.

"Peter için endişelenme. Aynen böyle, ha? O aktif olarak bizi öldürmeye çalışırken." Caleb sırtıyor. "Baba sevgisi nerede?"

"Oh, başının ovulmasını mı istiyorsun? Saçının okşanmasını mı?" Babam sahte bir endişeyle şöyle der. "Git bunu yapması için orospularından birini bul. Sadece gözlerini açık tut ve kimse seni öldüremesin. Aile mirasımızı yaşatmak ikinize bağlı. Bunu tek başıma yapamam, buradan olmaz."

Aynı fikirde olduğunu görmek için Caleb'la şimşek hızında bir bakış daha atıyorum. İkimizin de babamın mirasıyla bir ilgisi yok ve inatçı boğa son nefesine kadar bunu kabul etmeyi reddedecek. "Peter bunu kabul etmeyecektir."

Babam kaşlarını çatıyor. "Bane onun ve o şehvet düşkün oğullarının yaptıklarının cezasını çekmesini sağlayacak, hem de çok yakında."

Vic ve Alexei'nin babalarının FBI'nın hızlı arama listesinde olduğunu bilip bilmediklerini kim bilebilir? Vic boşboğazın teki ve Peter da bunu biliyor. Ona söyleme riskini alır mı? Ve Alexei sadece onun emir eri. Çarkta isteğe bağlı bir dişli. Her iki durumda da, babam ona haksızlık ettiklerinden şüphelenirse, ki açıkça şüpheleniyor, ölmüş sayılırlar ve muhtemelen temiz ve düzenli bir şekilde değil. Adamlarından biri olan Bane - öldürdüğü kişi konusunda hiçbir kuralı olmayan, hesapçı gözlere sahip, sıırım gibi bir piç - görevlerinden hastalıklı bir zevk alıyor. Adamla sadece bir kez karşılaştım ama bir kez karşılaşmak onunla bir daha yolumun kesişmesini istemediğimi anlamam için yeterliydi. Söylentiye göre, yüzünün yan tarafını kesen bıçağın ucunu sürükleyen kişi sonunda törpülenmiş.

Hala hayattayken.

"Seni yetiştirdiğim kişi olacaksın." Babam etli avucuyla masayı tokatlıyor. "Bir avuç aptal playboy gibi değil de Vladimir Easton'ın oğulları gibi davranmaya başlamanın zamanı geldi. Ve neden burada koruduğumuz işe yaramaz bir ahmak hakkında bir şeyler duyuyorum? Şu Wheeler mahkûmu. Bu da ne demek oluyor?"

Kahretsin. Babamın bunu er ya da geç duymasını bekliyordum ama en son ihtiyacım olan şey, Mercy'nin babasının öfke sarmalındayken etrafı koklaması. "Bir şey yok. Sadece amcık."

Caleb, babamıza doğru bok yiyici bir sırtış fırlatmadan önce bana çenemi kapalı tutmam için uyarıcı bir bakış fırlatıyor. "Bu salak playboy hayatından zevk alıyor. En azından benim grup düşlerim benim sevdiğim türden kıçları içeriyor."

Bu dikkat dağıtmak için istenen etkiyi yaratır. Babam tiksintiyle alay ediyor. "Annen, dönüştüğün bu adam karşısında mezarında ters dönerdi."

Hay sikeyim. İşte başlıyoruz.

Ağabeyimin koyu mavi gözleri öfkeyle parlıyor. Annemin mezarından ona bahsetmek *asla* iyi bir fikir değil ve babam da bunu biliyor. Bunu sadece kavga aradığı zaman yapar.

Kapıya doğru hızla ilerliyorum, yumruğum sertçe vuruyor.

"Yaşlı adamın hâlâ iyi bir sağ kroşesi var, hakkını vermeliyim." Caleb yarılan dudaklarını parmağıyla kontrol ediyor ve taze kan bulmak için dudaklarını çekiyor. Sol gözü şimdiden şişmeye başlamıştı.

Başımı sallıyorum. O ikisini ayırmak için dört muhafız da gerekti. Hızlı hareket ettiler, Caleb'a sadece birkaç atış için zaman verdiler. Yine de iyilerdi. Babam çenesi ağrıdığı birkaç gün yemek yemekten hoşlanmayacak. Neyse ki babam oğullarının saldırganlığını hoş karşılıyor, aksi takdirde Easton imparatorluğunun *iki* sütununun da bizi vurmasından endişe etmemiz gerekirdi.

İyi tarafından bakarsak, Caleb babamı Mercy konusundan ve babasına koruma sağlamaktan başarıyla uzaklaştırdı. Ne kadar az bilirse o kadar iyi.

"Görünüşe göre bu iş umduğumuzdan da iyi gidiyor." Caleb'ın sesi alçak, bir metre önümüzde duran Donny'ye bakıyor.

"Daha iyi mi?" Homurdanıyorum. "Birinin uçağımızı *içinde* biz varken havaya uçurmasını mı umuyordun?"

"Hayır. Yani, babam bizim için *tüm* yarım kalmış işleri hallediyor." Anlamadığım için kardeşime kaşlarımı çatıyorum.

"Federaller tarafından köşeye sıkıştırıldıklarında Vic ya da Alexei'nin çenelerini kapalı tutacaklarına güveniyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ettim. Vic, Özel Ajan Jim DeShaw ona doğru baktığı anda ayağı kısıtılmış bir domuz yavrusu gibi ciyaktı. Muhtemelen onlara Empire'ı kapatıp parçalara ayırmalarına yetecek kadar bilgi verir ve sağlam kanıtlar arardı.

Babamın Bane'i Peter Amca'nın üzerine salacağını biliyorduk. O gidince kuzenlerimiz başa geçecekti. Ama babam sadece kardeşinin kellesiyle yetinmeyecek; hepsinin kellesi uçurulacak. Babam bize büyük bir iyilik yaptığını, istemediğimiz kirli uyuşturucu işini güvence altına aldığını düşünüyor.

geleceğimiz için. Bizden müdahale etmemizi bekliyor ve biz müdahale edene kadar da durmayacak. Ya da ölene kadar.

İşte burada Merrick ve Vince Perri ile olan ittifakımız bizim yararımıza devreye giriyor. Kendi babamızı ortadan kaldıracak bir zincirleme reaksiyonu düzenlemeye yardım ediyor olmamız hala içime sinmiyor ama öldürme emrini biz vermiyoruz ki. Biz sadece ipleri çeken kukla ustalarıyız, tetikçi değil. Bunu atlatmak için kendime sürekli bunu söylemem gerekiyor.

Caleb ve benim hayatlarımızı yaşayabilmemizin tek yolu bu. Vlad'ın istediği olursa, o yaşlılıktan öldükten çok sonra bile aynı duvarların arkasında çürüyor olacağız. Tabii biri bizi öldürmezse.

Ama iki genç Perris'le birlikte hazırladığımız bu planla, kirli uyuşturucu işinden temelli kurtulmuş olacağız. Leo Perri ve kartel birbirlerini öldürene kadar bölge için savaşabilirler.

"Annemden bahsetmeye cüret ettiğine inanabiliyor musun?" Caleb yumruklarını sıkarak başını sallıyor. "Annemin gitmesi en başta onun suçu."

"Olayı hiç bu şekilde görmedi." Suç her zaman Camillo Perri'nin omuzlarında olmuştur.

"Bizimle ilişkiye girecek kadar çılgın olan her kadın için bu *hep* böyle olacak. Neden hiç yuva kurmayacağımı düşünüyorsun?"

"İki gün üst üste aynı kadının içinde kalırsa aletin düşeceğinden korktuğun için mi?" Alay ediyorum. Bu arada, Mercy'yi düşünmeden edemiyorum. O masum. Babamızın ne olduğunu bile bile onunla evlenmeyi seçen annemizden bile *daha* masum. Mercy bu hayatı seçmedi. Başlangıçta mutlulukla yüzüme tükürecekti ama ben onun önüne karşı koyamayacağı bir şey koydum ve onu kendime çektim.

Ve şimdi... şimdi, aramızda hiç beklemediğim gerçek bir şey oluyor.

Ama bu gece neredeyse ölüyordu. Neredeyse onu öldürüyordum. Bu, omuzlarıma ağır bir şekilde oturan, omuz silkmeyi başaramadığım bir gerçek.

Beni kendime ve hatta Caleb'a yönelik herhangi bir tehditten daha çok korkutan biri. Peter Amca'nın henüz onu bilmesine imkan yok. Elbette, bizimle seyahat eden iki kadın olduğunu duyabilir, ama onların sadece haftanın tadı olduğunu, değiştirilecek veya değiştirileceklerini varsayacaktır. İsimsiz sikişler. Son zamanlarda yatağımı paylaşan kadının benim için gerçekten bir şey ifade ettiğini asla tahmin edemez.

Düzgün bir adam olsaydım, ona eşyalarını toplayıp bu gece gitmesini ve bir daha bana bakmamasını söyledim.

İyi bir adam olmamam çok kötü. Yastığımdaki o çiçek kokusuna ve onun sıcak, yumuşak teninin bana değdiği hissine uyanamama fikrine dayanamayan bencil bir pisliğim.

Yapabileceğim tek şey, kimsenin onun saçının tek bir teline bile zarar vermemesini sağlamak. Bu iş çözülene kadar onu gözümün önünden ayırmayacağım.

Donny bizi son kapıdan çıkarıyor. "Büyük adam ekstra korumaya ihtiyacı olduğundan bahsetti. Korumaların atanmasını istiyor."

Caleb'ın düz bakışlarıyla karşılaştım. Babam Peter Amca'dan korunmak istiyor. Bu küçük planımızda beklemediğimiz bir şeydi bu. Babamın üzerinde daha fazla göz olması, Miles'ı hallettikten sonra Camillo'nun ona ulaşmasının zorlaşacağı ve bu planın tam olarak gerçekleşmeyeceği anlamına geliyor.

Ama babamın güvenliğini önemseydiğimiz izlenimini vermezsek, şüphelenmeye başlayacaktır.

İç çektim. "Fazladan bir adam iyi bir fikir olabilir." "Tamamdır, patron."

"Ve onun için gelen tüm ziyaretçileri ya da mesajları bilmek istiyorum." Yeni kullan-at telefonu, kendisi özellikle göndermediği sürece numarasının rehberinde bulunmayacağı anlamına .

"Elimden geleni yapacağım. Gelecek haftaki dövüş hala devam ediyor mu?"

"Eğer Chops'un canı isterse. Benim için ona göz kulak ol." Bekçiye bir tomar daha para veriyorum, o da başını sallayarak ve etrafına gizlice bakarak kabul ediyor ve sonra cebimden Lincoln'ün anahtarlarını çıkarıyorum. "Bu gecelik işimiz bitti mi?" Adrenalinim nihayet azalıyor. Eve dönüş yolunda uyanık kalmak zor olacak.

"Evet. Buza ve birkaç saat uykuya ihtiyacım var." Caleb aynada gözünü kontrol ediyor ve nefesinin altında küfrediyor. "Piçin bu yakışıklı yüze ne yaptığına bak."

Sırıyorum. "Eminim Michelle şikayet etmeyecektir."

"Kahretsin, adı bu mu? Sanırım ona Meghan demiştin." Gözlerimi deviriyorum. "Peter konusunda ne yapıyoruz?"

İçini çekerek güneşliği tekrar yerine yerleştiriyor. "Bane onu yakalayacaktır. O şeytandan saklanabileceğin hiçbir yer yok. Bu arada biz de Vegas'a gidip o pisliğin bizim iyi, itaatkâr evlatlar olduğumuzu ve her şeyin plana uygun gittiğini düşünmesini sağlayacağız."

Öyle.

Sadece Vlad Easton'ın planı değil.

BEŞ MERHAMET

Yanağımda gezinen bir parmak ucuyla uyandım ve .

"Şşt," diye mırıldanıyor Gabriel, bana gülümseyerek. "Sadece benim."

"Saat kaç?" Sesim uyku dolu, başım viskinin etkisiyle dumanlı, soruyorum. Bir şezlonga kıvrılmışım. Mürekkep karası gökyüzü yerini şafak öncesi pembemsi bir tona bırakmış.

"Geç. Ya da erken, sen seç." Alnımdaki saçları tarıyor.

Dün geceki olaylar bir dalga halinde üzerime çöktü - patlama, etrafımızı saran silahlı güvenlik görevlileri, Gabriel ve Caleb'in intikam almak için kapıdan çıkmaları - ve göğsüme hızla bir ağırlık çöktü. Michelle ve ben Gabriel'in odasının dışındaki tur havuzunun yanında saklandık, burası daha özel hissettiriyordu. Uyuyakalmayı beklemiyordum ama belli ki uyuyakalmışım.

Yanımdaki şezlongu kontrol ettiğimde boş olduğunu görüyorum. "Caleb onu odasına taşıdı," diye onaylıyor Gabriel.

"Ne oldu? Her şey yolunda mı?" Parmak uçlarım Gabriel'in kollarını, pazularını, omuzlarını, yanaklarını tarıyor, yara olup olmadığını test ediyor. Hiçbir şey görmüyorum; ne çürük parmak eklemleri, ne de kan damlaları. Gözlerinin altındaki ağır torbalar dışında Gabriel'in mükemmelliğini bozan hiçbir şey yok. Rahatlayarak iç çekiyorum.

Sanki benim bu sevecen tepkim komikmiş gibi sırıtıyor. "Ben iyiyim."

"Ya Caleb?" O pislği bir saniye bile düşündüğüme inanamıyorum. "O iyi.

Her şey ." kravatını çekiştirip gevşetiyor.

Havlu kumaşın kenarlarını iterek, yüzmeye karar verirsek diye giydiğim siyah ipli bikiniyi ortaya çıkarmasına izin veriyor. Üçgen bir kupa uzandı, bir göğsü ortaya çıkarmak için kenara sürükledi.

"Gabriel." Elimi onunkine bastırıyorum, kendimi korurken onu oyalıyorum. "Güvenlik görevlileri-"

"Ön taraftalar. Kamera kapalı. Merak etme, bunu senden daha az görmelerini istiyorum." Elimi sıkıp bırakıyor ve meme ucumu ağzına almak için eğiliyor.

Seyirciler hakkındaki hislerimi biliyor ama şu anda buna ne kadar ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca vücudum şimdiden onun ilgisine kucak açmış durumda. Dili etimin üzerinde gezinirken ipeksi kumral saçlarını kollarımın arasına alıyorum. "Artık güvende miyiz?"

Alaycılığına ara veriyor. "Benimle olduğun sürece güvende ."

"Bundan emin misin?" Dün gece neredeyse ölüyorken onunlaydım. Görünüşe göre Gabriel'le birlikte olduğum sürece, büyük bir tehlike altında olma ihtimalim daha yüksek.

Bakışlarını kaldırıp dikkatle bana bakıyor ve gözlerinde okuyamadığım bir şey görüyorum. "Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Denedikleri için bile ölecekler. Anlıyor musun?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. *Ne yaptın, Gabriel?* Onun neler yapabileceğini ya da neler emredebileceğini biliyorum. Babama parmaklıklar ardında eziyet eden adam - kendimi bu çatı altında bulmamın ve Gabriel'in yatağında uyumamın sebebi - bunun kanıtı. Hücre hapsindeyken görünürde intihar etti. Kimse bu hikâyeye inanmıyor ama kimse de konuşmuyor. En kötüsü de ne? O adam öldüğü için mutluyum. Babamı neredeyse ölene kadar dövdü. Eninde sonunda onu öldürecekti. Bana kalırsa hak ettiğini buldu. Bana tecavüz etmeye çalışan ve babamın istemeden öldürdüğü Fleet de öyle.

Bu tür inançlar benim hakkımda ne söylüyor?

Belki Gabriel'den daha iyi değilimdir. Belki de onun kadar bıkkın bir adama aitimdir.

Özellikle de şimdi ona baktığımda şiddetten daha az iğreniyor ve beni korumak için ne kadar ileri gidebileceğine daha çok hayran oluyorum.

Gabriel bikini üstümün diğer parçasını kenara itip, kalçalarımın etrafındaki ipleri çekiştirerek, çekiştirip kenara fırlattığı bir kumaş parçasından başka bir şey olmayana kadar alt kısmı gevşettiğinde itiraz etmiyorum. Güneşin ilk ışıkları ufukta belirip vadiyi bir ışık huzmesiyle yıkarken karanlık bakışları çıplak bedenimde geziniyor ve bedenimin sıcaklık ve beklentiyle dolup taşıdığını hissediyorum.

Ama sözleri kirlenmek, elleri ve ağzı her zamanki gibi bacaklarımın arasına girmek yerine, ağır bedenini sandalyede yanıma uzatıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, bu bir diğerine ve bir diğerine dönüşüyor, başparmağı şefkatle yanağımı okşuyor. Bu onun her zamanki tavrından farklı. Bu... şefkatli.

Serbest kaldığında dehşete kapılıyorum ama gitmiyor. Kolunu omuzlarımın altından geçirip beni kendine çekmek için manevra yapıyor. Vücudunu yarı yarıya sarmış, yüzümü boynuna dayamış, kolonyasının hafif ve kalıcı kokusunu içime çekiyorum. "Sana tüm bunları yaşattığım için üzgünüm," diye mırıldanıyor çene çizgimi okşayarak.

"Bu senin hatan değil," diyorum düşünmeden. Belki de öyledir? Gabriel bu tür bir öfkeyi hak edecek ne yaptı? Ve en başta ondan özür dilemesine neden olan şey neydi? Şimdiye kadar bana yaşattığı başka hiçbir şey için özür dilemedi ve kesinlikle etmesi gereken günahları var. "Arkadaşların için üzgünüm." Bunu dün gece zaten söyledim ama tekrar söyleme ihtiyacı hissediyorum.

Geniş göğsü bir iç çekişle kabarıyor. "Evet. Ben de," diyor, sesi aniden hırçınlaşıyor.

Birbirimizin kollarında sessizce uzanıyoruz, Gabriel doğan güneşi izlemekten memnun görünüyor, göz kapakları aniden uykuyla ağırlaşıyor, uykuya dalmak üzereymiş gibi görünüyor.

Tam bu an, Gabriel'in bu tarafı... Buna alışabilirim.

Yüzümü boynunun derinliklerine gömüyor, dilimi sıcak teninde gezdirerek onun tadına bakmaya çalışıyorum. "Seninle Vegas'a gitmeyi dört gözle bekliyordum," diye neredeyse fısıldayarak itiraf ediyorum, sanki dün gece ölen insanlar düşünüldüğünde böyle bir şey söylemek kutsallığa saygısızlıkmış gibi. Ama hiç gitmemiştim ve yıllarca gece dersleri aldıktan sonra diplomamı bitirmeyi kutlayacağım için heyecanlıydım. *Nihayet* hayatımda kutlayabileceğim bir şey olduğu için heyecanlıydım.

"Güzel, çünkü hâlâ gidiyoruz."

"*Ciddi misin?* " O piste geri dönme düşüncesi midemi sıkıştırıyor. Kömürleşmiş uçak hâlâ orada olacak mı? "Gabriel, uçmayı kaldırabileceğimi sanmıyorum-"

"Arabayla gidiyoruz. Sadece dört saat uzaklıkta." "Oh." Duraksadım. "Ne zaman?"

"Bir saat içinde gidiyoruz."

Gülüyorum. "Sanırım arabayı ben kullanıyorum. Gözlerini zar zor açık tutabildiğine göre." Caleb daha iyi olamaz.

"Arabayı Farley kullanıyor. Ben yolda uyurum." Sırıttıyor. "Caleb öldüğünde uyuyacak."

Şaka yapıyor ama sözleri başka, daha ciddi bir düşünceyi tetikliyor. "O güvenlik görevlilerini Vegas'a mı götürüyoruz?"

"Evet." Bir duraksama ve sonra vücudunun altımında aniden gerildiğini hissediyorum. "Neden? Dün gece bir şey mi oldu?" Sesi sert. "Onlardan biri bir şey mi denedi-"

"Hayır, hayır! Öyle bir şey yok." Bize göz ucuyla bile bakmadılar, en azından biz farkındaydık. Ama Vegas'a kadar yanımızda bir güvenlik görevlisi getirmenin tek bir anlamı olabilir. Midemin çukurunda bir batma hissi kıpırdanıyor. Ben onun yüzünü, o da benimkini görebilecek şekilde kendimi geriye çekiyorum. "Dün gece uçağı kim havaya uçurduysa hâlâ dışarıda, değil mi?" Tehdit her şeye rağmen çözülmedi.

"değil," diye söze başlıyor, endişemi omuz silkerek.

"Bu iyi değil, Gabriel. Bunların hiçbiri iyi değil! Ya da normal." Tiz sesle konuşmak istemiyorum. Ama ya Gabriel'in dünyasında bu normalse? Ya başarılı olmaları an meselesiyse? "Bunu kim yapıyor? Seni kim tehdit ediyor?"

Gabriel'in çenesindeki bir kas . "Amcam Peter."

Ağzım bir an açık kaldı. Bana gerçekten doğruyu söylemesini beklemiyordum. "*Amcan* seni öldürmeye mi çalışıyor? Yani kendi ailen mi?" Sadece Caleb ve onun mu olduğunu sorduğumda bir kez amcasından bahsetmişti. Bir amca ve birkaç kuzen demişti, onlardan bahsedince sinirlenmişti. Şimdi nedenini anlıyorum.

Ağır ağır iç geçiriyor. "Babamı hapse atan kişi amcamdı. Yılan Federallerle çalışıyordu."

"Neden?" Gabriel'in babasının parmaklıklar ardında olmayı hak ettiği gerçeği dışında. Ama suçlular arasında bir kural yok mu? Ve o kesinlikle bir suçlu. Dün gece dört kişiyi öldürdü!

"Böylece aile işini devralabilecekti. Kârın yüzde yüzünü alacaktı."

"Aile işi." Gabriel'e sabit bir bakış atıyorum. Konuşamayacağını söylediği şeyleri tartışmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyoruz. "İmparatorluk'u kastetmiyorsun, değil mi?"

Başını bir kez sallamadan önce bana uzun bir süre bakıyor. "Caleb ve benim umurunda bile değil. Biz istemiyoruz."

"O zaman bırak alsın-"

"O kadar basit değil. Babam-" Dudakları bükülür. "-onun ayak izlerini takip etmemiz konusunda kararlı. Yakın zamanda amcamın ihanetini öğrendi ve söylemeye gerek yok, hiç mutlu olmadı."

Fulcort'taki ziyaretçi odasında yumruklarını masaya vurup Gabriel' hışımla uzaklaşan, yanaklarında çürükler olan sert yüzlü adamı hatırlıyorum. "Ona söyleyen sendin, değil mi?"

"Bilgi... yakın zamanda bize sunuldu, evet. Ben de babamı haberdar ettim. Kime güvenilebileceğini bilmesi gerekiyordu. Ya da güvenmemesi gerektiğini." Gabriel tereddüt ediyor ve ben nefesimi tutuyorum, devam etmesini istiyorum, ama devam ederse duyacaklarımdan hoşlanmayacağımı da biliyorum. "Ve sonra ailenin bazı üyeleri olmadan daha iyi olacağına karar verdi."

"Amcanı kastediyorsun."

Gabriel başını sallar. "Başına gelecekleri hak ediyor. Babamın sırtına bir kurşun sıksa daha iyi olurdu. Erkek gibi davranırdı. Ama Federallere bilgi vermek? Bu *herkese* otomatik bir ölüm cezası kazandırır."

Tanrım. Gabriel babasının birine suikast düzenlediğini itiraf mı ediyor? Birden keşke bana söylemeseydi dedim ama artık çok geçti.

"Peter kendisine yapılan suikastı öğrendi. O ve ailesi saklanmaya başladı."

"Ne zamana kadar?" Bir an sonra soruyu kendim cevaplıyorum. "Sen, Caleb ve baban ölene kadar. Aman Tanrım." İçimi soğuk bir korku kaplıyor. Kendimi ne tür bir ailenin içine sokmuştum?

"Biz halledilene kadar yüzünü göstermeyecek." Daha yumuşak bir sesle ekliyor: "Tıpkı bir avuç korkak gibi."

"Öyleyse, tüm bunlar olurken burada kalmamız daha akıllıca olabilir mi?" Bir dağın tepesinde, etrafımızda birkaç dönümlük arazi ve her köşeye yerleştirilmiş kameralarla çevrili bir sitede mi? Şu anda Vegas Strip'ten çok daha güvenli görünüyor.

"Siktir et onu. Biz saklanmayız," diye homurdanıyor. "Ayrıca, halletmemiz gereken önemli bir iş var. Bu fırsatı kaçırmak istemiyorum." Omzumu ovuyor. "Ama gerekmedikçe ayrılmayacaksın ve ayrıldıgın zaman da Moe hep yanında olacak. O Farley'nin en iyi

Çocuklar. Çok iyi eğitimli. O oradayken kimse size ulaşamaz, söz veriyorum."

"Ne kadar süre için?"

"Bu iş çözülene kadar. Günler... haftalar...." Daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor ama kendini durduruyor.

İşleme başladım. "Mary's Way'e bir güvenlik görevlisiyle gelemem." Binaya erkeklerin girmesine nadiren izin veriyorlar, hele de dün gece gördüğüm türden adamların girmesine hiç izin vermiyorlar - birden fazla silahla donanmış, askerî sınıf serseriler.

Gabriel kıkırdıyor ama seste mizah yok. "Bu iş devam ederken çalışmayacaksın."

"Gabriel, işe gitmeden duramam."

"Seçme şansın yok. Gitmiyorsun." Sesinde bir sınır var.

"Peki patronuma ne söylemem gerekiyor?" Kekeliyorum.

"Evden çalışıyormuşsun, vebadan hastaymışsın; ne dediğin umurumda değil ama güvende olduğundan emin olana kadar oraya gitmiyorsun ve bu pazarlığa açık değil."

"Bir anlaşmamız olabilir ama bana sahip değilsin," diye , sinirlenerek. Onu orada, şezlongda bırakmaya niyetli bir şekilde uzaklaşmaya başladım.

Kolları beni sıkıca sarıyor, olduğum yerde tutuyor. "Sana işini benim aldığımı unuttun mu Mercy? İstifa edecektin çünkü artık sana paraları yetmiyordu. Her gün o bok çukuruna gitmeye devam edebilmen için yüz bin dolar ödedim. Sanırım bu sana biraz izin kazandırdı."

Yaptığı isimsiz bağışın bir karşılığı olacağını bilmeliydim.

"Git kendini becer." Dirseğimi kaburgalarını kaplayan sert kas tabakasına saplıyorum.

Gabriel'in cevap sırtışı hınzırca ve niyetli. "Seni becermeyi tercih ederim." Dudakları benimkilerin üzerine konuyor.

Alt dudağını ısırarak karşılık veriyorum - onu incitmek için değil, ama kızgın olduğumu bilmesini sağlamak için.

Geri çekildiğinde, fırtınalı mavi gözlerindeki sıcaklık parıltısını gördüğümde, Gabriel'in yumuşak tarafının gittiğini, yerine benim de hoşlanmaya başladığım bir versiyonun geldiğini anlıyorum. Tartışmamız bitmedi - buna daha sonra tekrar devam edeceğiz - ama şimdilik onun ayağa kalkmasını ve kıyafetlerini çıkarmasını izlemekten memnunum, içimdeki

Güzel, kaslı vücudunu ve şişmiş boyunu görünce kasları beklentiyle sıkıştı.

Şezlongun üzerine oturuyor ve kalçalarımdaya tutarak esnek bedenimi aşağıya, onunkiyle buluşmaya sürüklüyor.

İçime girdiğini, sabah gökyüzünün altında bedenimi genişçe gerdiğini hissettiğimde memnun bir inilti çıkarıyorum.

"*BUNU SATIN MI ALACAKSIN?*" Michelle'in zümrüt yeşili gözleri, alnını SUV'un yolcu koltuğunun camına dayayıp yükselen etkileyici Mage Hotel ve Casino'yu seyrederken genişledi. O ve Caleb orta sırayı alırken, Gabriel ve ben arkaya kıvrıldık, ikimiz de birkaç saatlik uykumuzu çalıyorduk.

"Muhtemelen." Caleb onun şaşkınlığıyla eğlenerek sırtıyor ama bu sırtış çabucak kayboluyor ve yerini yüz buruşturmaya bırakıyor. Gabriel yara almadan dönmüş olsa da, aynı şeyi dayak yemiş gibi görünen ağabeyi için söyleyemeyeceğim. Parmak eklemlerindeki çürükler, şanssız bir piçin onun verdiği kadar iyi aldığını gösteriyor. "Ama sahibi henüz bize sattığını bilmiyor."

Gabriel'e kaşlarımı çatıyorum. Bu ne anlama geliyor? Bilmek istiyormuyum?

On dakika önce uykudan uyandığı için sıkılmış bir esneme ve göz ovuşturmayla cevap veriyor.

"Vegas'a en son geldiğimde buraya gelmiştim. İçerisi *gerçekten çok* güzel. Burada bir Cirque gösterisi var," diye mırıldanıyor Michelle, babasının Scottsdale'deki kuyumcu dükkânından aldığı, boynunu süsleyen elmas kolyeyle dalgın dalgın oynarken. "İsmi değiştirilecek misin?"

"Evet. Kesinlikle. Vegas'ın bir İmparatorluğa ihtiyacı var."

Sonunda manzaradan sıyrılıp Caleb'a gülümserken gözleri parlıyor ve koltuğun diğer ucuna uzanıp kalçasını dostça okşuyor. "Gece kulübü gibi."

Sağlam gözüyle göz kırıyor. "Tıpkı bunun gibi."

Bu ikisinin arasında ne var bilmiyorum ama sonu iyi bitmeyecek. Michelle paylaşacak bir tip değil ve Caleb'ı da tek kişilik bir adam olmadığını bilecek kadar tanıyorum.

Bencilce olsa da, Michelle'in bizimle Vegas'a gelmeyi kabul etmesi beni, her ne kadar Gabriel'in erkek kardeşini bir ya da üç kadınla yakaladıktan sonra omzumda ağlamasıyla sonuçlansa da.

Önümüzdeki siyah SUV, Farley'nin bir araba dolusu adamını taşıyor - onlar hakkında böyle düşünmeyi bırakmalıyım, bizi güvende tutmak için buradalar- kapalı girişe yanaşıyor. Şık giyimli kapıcıları harekete geçirerek hep birlikte dışarı çıkıyorlar. Bu adamlar düzenli olarak güvenlik detaylarıyla gelen konuklar görüyor olmalı. Ne de olsa burası Vegas ve personel üniformalarından, çok sayıda su fiskiyesinden ve çevre düzenlemesinden görebildiğim kadarıyla, burası paralı insanların sık sık gittiği üst düzey bir otel.

Farley'nin adamları sıradan güvenlik görevlilerine benzemiyor. Tepeden tırnağa siyah giysileri, kurşun geçirmez yelekleri, vücutlarına bağlı çok sayıda silahları ve kod ve komut alışverişi için kulaklıklarıyla savaşa hazır gibi görünüyorlar.

Farley onların otelin içinde kayboluşunu izliyor. Birkaç uzun dakikadan sonra, o ve Moe, yolcu tarafındaki adam - içlerinde en ufak tefek olanı ama gözlerinde beni geren ve diğer çekici özelliklerini daha az çekici gösteren çılgın bir bakış var - her şey yolunda olmalı, çünkü içeri giriyorlar ve dışarı yığılmamız için kapıların kilidini açıyorlar.

Michelle bakarken ağzı açık kalmış olabilir, ama maiyetimiz cam kapılardan geçip Ağustos'un öğle saatlerinde çölün kuru sıcaklığıyla kıyaslandığında bir şok etkisi yaratan soğuk havaya girerken çenemin sarkmaması için mücadele eden bendim. Büyük fuaye, birkaç kat yüksekliğinde uzanan beyaz mermer kaplı boş bir alan. Birden fazla özenli su fiskiyesi ortayı süsleyerek bir bölünme yaratıyor.

"*Bunu* satın mı alacaksın?" Michelle'in daha önceki sözlerini yankıladığımı duyuyorum. Bir insan böyle bir yeri nasıl karşılayabilir?

"Belki," diye mırıldanıyor Gabriel, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Yakında iyi bir fiyata satışa çıkacağını duyduk."

"İyi bir fiyat mı?" Ona göz kırpyorum. "Küçük bir ülkenin GSYİH'si kadar iyi bir fiyat mı?"

Gabriel kıkırdıyor ve kolunu belime dolayarak beni sahiplenici bir şekilde yanına çekiyor, şakağıma bir öpücük konduruyor.

Kendimi içgüdüsel olarak dudaklarına doğru eğilirken buluyorum, ağzının tenime verdiği hissin tadını çıkarırken gözlerimi kapatıyorum. Tanıdık haline geldiler; beklediğimden çok daha nazik olduğunu kanıtlayan yetenekli bir ağız.

Gözlerimi açtığımda Caleb bizi izliyor, yüzünün iyi tarafını bilmiş bir sırıtış kaplıyor.

Başkaları da izliyor - el ele dolaşan çiftler; Vegas'ta çılgınlık yaratmak için büyük umutlarla lobide dolaşan arkadaş grupları

Hayatta bir kez yaşanacak anılar. Dışarıdan bakanlara nasıl görünmeliyiz? Beni buraya getiren çarpık düzeni kesinlikle göremezler. Bahse girerim sıradan, sevgi dolu bir çift gibi görünüyorsunuz ve insanlar bu iki yakışıklı adamın zengin olduğunu tahmin etseler de, temelde mafya kraliyeti olduklarından şüphelenmezler. Dördümüzün dün gece neredeyse öleceğimizi kesinlikle tahmin edemezler.

Yolda yürürken hâlâ hissizleştiğim bir gerçeklik.

Şık beyaz takım elbiseli çekici sarışın bir kadın bizi karşılayan kapıcıyla bir şeyler konuştuktan sonra bu tarafa doğru ilerliyor, sivri topukları mermere sabit bir rahatlıkla vuruyor. "Mage'e hoş geldiniz Bay Green. Size odanızı göstermekten mutluluk duyacağım," dedi net bir sesle ve Caleb'e sert de olsa kibar bir gülümseme sundu.

Bu beni hazırlıksız yakaladı. Bir kadının erkeğe yaltaklanmadığını görmeye alışık *değilim*. Yüzü *o kadar* da ezilmemiş.

Peki ya Bay Green? Gabriel'e sorgulayıcı bir bakış .

Boynumda, kulağımın altındaki bir noktayı öpmek için eğiliyor ve vücuduma yayılan ürpertiler gönderiyor. "Asla gerçek isimlerimizle giriş yapmayız, özellikle de buralarda."

"Daha yaratıcı olamaz mıydı?"

"Bunu seviyor. Yeşil, para gibi."

Şaşırmamalıydım. "Peki sen kimsin?"

"Aptal biri olduğuna şüphe yok. Bu Caleb'in olayı ve bununla eğlenmeyi seviyor." Sesi rahatsız olmamış gibi geliyor.

Sanki bir işaretmiş gibi kadın bize dönüyor, dikkati Gabriel'in üzerinde. Yakasındaki küçük altın rozette Sienna yazıyor. Altındaki tamamlayıcı siyah rozet ise onun bir yönetici olduğunu gösteriyor. "Bay Pembe Panter?"

Homurdanıyorum ve yan tarafıma bir

çimdik yiyorum. Gabriel sırtıyor.

"Elbette."

Yüzünde en ufak bir çatlama yok, profesyonelliğin timsali, ancak bunun sahte bir isim olduğunu biliyor olmalı. Bir yarım akıllı bile bunu anlayabilir. "Mage'e hoş geldiniz. Umarım konaklamanızdan keyif alırsınız."

Gabriel başını öne eğiyor. "Biz de öyle."

Ona uzun uzun bakıyor ve sonra bizi asansöre doğru yönlendirmek için odağını değiştiriyor, boynundaki bir kordondan sarkan anahtar kartını karıştırıyor. Bana bir bakış bile atmadığını fark ettim. Sanki ben yokmuşum gibi.

"Sorun nedir?" Gabriel sorar.

Kaşlarımı çattığımı fark ettim. "Benim *Bayan Pembe Panter* olmadığımı nereden biliyor? Pembe Panter olmadığımı nereden biliyor?"

Kaşları çatıldı. "Bayan *Pembe Panter* mi olmak *istiyorsun?*" "Hayır! Ama en azından tanınmak isterim-"

"Çünkü Bayan Pembe Panter olmanız için doğru yere geldik."

"Hayır, bunu istemiyorum," diyorum niyetimden daha kararlı bir şekilde. "Neden?" diye soruyor, sesinde gerçek bir merak var.

Ona kaşlarımı kaldırma sırası bende. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Sebepleri sayayım." Beni bu ilişkiye zorladı, mafya babası hapiste, amcası onu öldürmeye çalışıyor ve uyuşturucu parasıyla bu oteli satın almak üzere. Burada olmasaydım, muhtemelen akşam yemeğinden önce Sienna'yı becerecekti. Evlilikten o kadar uzak ki, neredeyse gülünecek bir şey.

"Yeterince makul," diye mırıldanıyor doğrudan en üst kattaki çatı katına çıkan asansöre bindiğimizde. Düzgün, hızlı bir çıkış ve tepeye ulaşana kadar sessizlik.

"Bu asansör kaldığınız süre boyunca size aittir. Oyun odasının arkasında sadece temizlik personelimiz tarafından kullanılan bir servis asansörü bulunmaktadır. İki kat lüks süitimiz var, ancak göreceğiniz gibi çatı katı bu kulenin en üst katının tamamını kapsıyor. Teknik olarak iki kat."

Kapılar açılıyor ve hafta sonu için kalacağımız yere ilk kez bakarken Michelle'in nefesinin kesildiğini duyuyorum. Ailesi zengin olabilir ama onlar bile böyle bir yeri kiraya vermez.

Kendi gözlerim zengin dokuları ve tamamlayıcı renkleri (zengin Erik ve kiraz tonları ile yatıştırıcı tans ve griler) sessiz bir huşu içinde inceliyor. Sol tarafımızda, birden fazla seksiyonel kanepenin ve düz ekran televizyonun bulunduğu büyük bir yaşam alanı var. Onun ötesinde, tavandan tabana camdan bir duvar, geniş bir verandayı ve kendi özel havuzumuzu ortaya çıkarıyor. Sağımızda, on kişilik bar taburesi oturma yeri olan eksiksiz bir bar var. İleride dolambaçlı bir merdiven, sanırım yatak odalarına çıkıyor.

Bu, Michelle'in dediği gibi, "bir sonraki seviye". Ve muhtemelen benim dairemin yarım yıllık kirasına eşdeğer bir geceye mal oluyor.

"Sizin için yeterince iyi mi, Bayan Pembe Panter?" Gabriel alay ediyor, eli kıcımlı yumuşatıyor ve bir sıkmayla tamamlıyor.

Asansörden çıkmadan önce gözlerimi devirdiğimi görmesine izin verdim.

Farley gürleyen bir sesle, "Biz temizleyene kadar burada kalın," der. Yanındaki beş adam, silahlarını doğrultmuş, hızlı bir hassasiyetle alanı aramak için yayılırlar.

el.

"Sizi temin ederim ki Mage'de tüm misafirlerimizin güvenliği ve sağduyusu son derece önemlidir," diyor Sienna, keskin mavi gözleri kocaman açılmış bir şekilde onları izlerken, katı cephesi bir parça belirsizlikle sarsılıyor. Bay Yeşil ve Bay Pembe Panter'in gerçekte kim olduğunu merak ediyor mu? Yoksa zaten biliyor mu? Burayı satın alırlarsa, personeli tutacaklar mı? Personel kalmak isteyecek mi?

"Bunu duyduğumuza sevindik," diyor Caleb rahat bir gülümsemeye, ancak Farley'nin talimatına uyarak bir hareket yapmıyor. "Bar istediğim gibi dolduruldu mu?"

Başıyla onaylıyor. "Her şey istediğiniz gibi, eğer değilse lütfen kişisel konsiyerjinizi arayın. Adı Daniela ve size yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

"Teşekkür ederim..." Mavi bakışları kızın yaka kartına, oradan da göğüs dekoltesine kayıyor. "Sienna."

Yüzündeki yırtıcı bakışı fark edip etmediğini, bunun ne olduğunu anlayıp anlamadığını görmek için Michelle'e bir bakış atıyorum. Bunu daha önce de görmüştüm, Empire'daki kızlar evin içinde üstsüz dolaşırken.

Farley merdivenlerin tepesinden, silahını kılıfına geri sokarak, "Her yer temiz," diye anons eder.

Sienna Fransız manikürlü elini uzatıyor. "Göreceğiniz gibi, özel havuzunuz-"

"Biz iyiyiz." Caleb onun kesti.

Dudaklarını sıkı bir gülümsemeye büzüyor. "O zaman size yatak odalarınızı gösterebilir miyim?"

Caleb sırtıyor. "Merak etmeyin, yatak odalarını her zaman gayet iyi bulurum."

Sienna boğazını temizliyor. "Size yardımcı olabileceğim başka bir var mı?" Adam ona bakarken sırtışı sinsileşiyor.

Bu sefer Michelle değişimi kaçırılmaz. Yüzü farkındalıkla sertleşiyor.

Neyse ki Gabriel dikkatimizi dağıtıyor. "Bize spa rezervasyonu yapabilir misin? İki misafir için-" Gabriel Rolex'ini tarıyor. "-bir saat sonrası için? Tüm öğleden sonra için. Tam hizmet."

"Elbette." Başını bir kez daha sallayarak asansöre yöneliyor. Tam kapılar kapanırken, Caleb'a attığı etkilenmemiş bakışları yakalıyorum.

Bu kadından hoşlandığıma karar verdim. Umarım müstehcen önerilerde bulunduğu ona gitmesini söyler.

Gabriel bara doğru ilerliyor. "Hanımlar, kendinizi evinizde hissedin." Onu takip ediyorum. "Seni hiç kaplıca adamı sanmamıştım."

"Gitmiyorum. Michelle ile gidiyorsun. Bir toplantımız var." Caleb'in az önce doldurduğu votka bardağını alıp bana uzatıyor.

Başımı sallıyorum, öğlen oldu. Michelle ise gülümseyerek bardağı kabul ediyor. Dün gece cipten indiğinden beri yaşadıklarını düşününce bunu ona çok göremiyorum. "Burayı satın almakla ilgili bir toplantı mı?"

"Evet." Gabriel'in bakışları Caleb'a kayar.

Yalan söylüyor tabii ki. Gabriel'in ne söylediğini anlamaya başlıyorum ve en bariz olanlarından biri de kardeşiyle arasındaki gizemli bakış. Bu önemli toplantı her neyse, Büyücü'yü satın almakla hiçbir ilgisi yok. Ama ilk kez bana karşı dürüst davranmadığı için kızgın değilim. Sanırım bu ikisinin ne pişirdiğini bilmektense çamur banyosuna batmayı ve aptalı oynamayı tercih ederim.

Mafya eşleri böyle mi doğuyor?

Güvenlik ekibi dağılıyor - biri dışarıda, üçü asansöre doğru gidiyor, Moe personel asansörünü bulacağından şüphelendiğim koridora doğru ilerliyor. Sadece Farley kalıyor, sanki göze batmamaya çalışıyormuş gibi barın yakınındaki bir köşeye yerleşiyor. Sanki devasa kaslı gövdesi parıldayan duvar kağıdına karışabilirmiş gibi.

Ne zaman uyuyacaklar? *Nerede ?*

Hiç uyuyorlar mı?

"Buraya alışmaya başladığımı görebiliyorum," diyor Caleb, gözleri -şişip kapanmamış olanı- şimdi çatı katındaki verandada ve havuzda. "Güzel, çünkü önümüzdeki altı ay boyunca burada çömelen sen olacaksın. Biz kalkıp çalışırken." Gabriel'in telefonu cızırdıyor. Ekranı kontrol etmek için cebinden çıkarıyor ve beni aramak ve Empire'dan gelen iş çağrılarını yanıtlamak için kullandığı telefon olmadığını fark ediyorum.

Bu, yasadışı faaliyetleri için takip edilemeyen bir telefon olmalı.

Cevap verirken sessizlik devam ediyor.

"Her şey hazır mı?" Caleb soruyor.

"Evet." Gabriel onu cebine geri koyar.

"Ve burada kimin yaşayacağına henüz karar vermedik."

Gabriel sırtıyor. "Sen öyle diyorsan."

Caleb orta parmağını kardeşine doğru kaldırır ve aynı eli Michelle'in eline koyarak, sanki onun önünde başka bir kadını süzmüyormuş gibi, onu verandaya doğru götürür.

O da sanki bu alışverişe tanık olmamış gibi kıkırdayarak onu takip ediyor. Gabriel, "İyi anlaşıyorlar," diye not düşünüyor.

Çok iyi. "Biz yokken o kadına ya da *herhangi bir* kadına dokunursa ve ben bunu öğrenirsem, yemin ederim gözünü morartırım," diye uyarıyorum. "Şaka yapmıyorum."

Gabriel bir yudumla gülümsüyor. Acaba hapishanenin otoparkında bana evlenme teklif ettiği için ona attığım tokadı mı hatırlıyor? Kan akmıştı. Bir an için beni öldüreceğini düşündüm. "Başı dönmeyecek. En azından öğleden sonra için. Ve Moe'yu da yanında götürüyorsun."

Yine mi bu? Farley'nin dinlemiyormuş gibi durduğu yere bir bakış fırlatıyorum. "Spa'da başımda bekleyen silahlı bir adam mı? Gitme amacımı biraz boşa çıkarıyor, değil mi?" Nasıl rahatlamaya çalışabilirim ki?

Gabriell'in iç çekişi zoraki bir sabırla ağırlaşıyor. "Lobide bekleyebilir."

Tartışmak için ağzımı açıyorum.

"O sahip olduğum en iyi koruma. Sadece güvende olduğunuzdan emin olmak istiyor. Yolunuza çıkmayacak." Farley'nin homurdanan sesi sessiz odayı böldü. "Özellikle seninle ilgilenmek istedi."

Moe beni takip etmek mi istedi? Neden sorsun ki? Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?

"Mercy. *Lütfen.* Hakkında hiçbir fikrinin olmadığı şeyler oluyor." Gabriell'in sesinde kendimi şımarık bir velet gibi hissetmeme neden olan yorgun ve gergin bir ton var.

Dilimi ısıyorum ve asık suratla başımı sallıyorum.

"Çamur banyosu mu yoksa gençleştirici masaj mı yaptırmalıyım?" Michelle menü kartını inceleyerek düşünüyor.

Tezgâhın arkasındaki, Sienna'nınkine çok benzeyen beyaz bir takım elbise giymiş, bakımlı bir sarışın olan Amie, dişlek bir gülümsemeye parlıyor. "Neden ikisi de olmasın?"

"Neden olmasın, *gerçekten.*" Michelle kıkırdıyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Bunların hiçbiri için ödeme yapmadığımıza göre... ne istersin?"

Dün gece havuz kenarındaki şezlongda uyumanın verdiği acıyı gidermek için zayıf bir çabayla omuzlarımı yuvarlıyorum. "Biri beni saatlerce şımartırken bir masanın üzerinde uzanmak mı?" Mage spa'sı çok daha donanımlı görünüyor.

bu görevin üstesinden gelmek için. Kendimi bütün bir öğleden sonrayı buraya adanmak konusunda biraz temkinliydim, ancak kapıdan içeri adımımızı atar atmaz havada asılı kalan gülsuyu kokusunu içime çektim ve soğuk gri mermerin genişliğine baktım, üzerime sakinleştirici bir his çöktü. Daha önce hiç gerçek bir masaj yaptırmamıştım - bir profesyonel tarafından yapılan ve ön sevişme anlamına gelmeyen bir masaj - ve şimdi ayrılmak için hiç acelem yok.

Ancak zihnimin arkasında, bu hafta sonu bize sunulan lüksün faturasının hangi şirket tarafından ödendiğini hatırlatan sesi de görmezden gelemiyorum. Eğer sadece alıcı konumundaysak, cömertçe harcamak yanlış mı?

Mary's Way'in istemeden yüz bin dolarlık bir çeki kabul etmesi bir şeydi. Marsha'nın uyuşturucu bağımlılarını kabul etmeye devam edebilmemiz için rehabilitasyon merkezinin tüm sızıntılarını, gıcırtilarını ve eksikliklerini gidermek için kullanacağı paranın, bu uyuşturucu bağımlılarını yaratan işletmeden gelmesi bir tür çarpık ironi.

Ama en azından bu durumda, Gabriel'in parası iyi bir amaca gidiyor. Şimdi, ipeksi pürüzsüz bir cilde ve daha az kas düğümüne gidiyor.

"İki saatlik ya da üç saatlik kişiselleştirilmiş gençleştirme masaj seanslarımızdan birini seçebilirsiniz." Amie kaleminin ucuyla menü kartına dokunuyor ve ben de her bir kalemin yanında listelenen fiyat etiketlerinden çekinmemeye çalışıyorum. "Neden siz üç saatlik olanı yapmıyorsunuz, arkadaşınız ise çamur banyosu ve jakuzi ile başlayıp iki saatlik olanı yapabilir."

"Perf!" Michelle ciyaklıyor. Belli ki o benimle aynı ahlaki şeytanlarla savaşmıyor.

"Anlaştık o zaman. Sizi odalarınıza götüreyim hanımlar." Amie masanın etrafından dolanıp bizi spa'nın içine doğru götürüyor.

Cam giriş kapısının yanında gezinirken görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım Moe, mesafeyi kapatıp arkama sokuluyor.

Amie ona ihtiyatla bakıyor. "Tedavi odasında... size katılacak mı?"

Kızgınlığımı atmak için iç çekiyorum. "Her şeyi kontrol edecek ve sonra bizi burada bekleyecek." İçeri giren herkeste bir tehdit belirtisi olup olmadığını gözleriyle inceleyeceğine şüphe yok. Keşke Gabriel onun yerine Farley'i gönderseydi. Bir boz ayı büyüklüğünde olabilir ama en azından çılgın gözleri yok.

Amie bizi koridorda götürürken gülümsemesi gergin ve sanırım nefesinin altında "Eğlenceli zamanlar" diye mırıldandığını yakalıyorum.

Buna alışabilirim.

Masada kozamın içinde uzanırken bir flütün yumuşak notaları kulak zarımı gıcıkıyor, gözlerim serinletici bir yüz maskesiyle kapatılıyor. Estetisyen vücudumu ovdu ve beni plastiğe sarmadan önce "kakao bakımından zengin bir formül" dediği şeyle yağladı. Daha sonra yarım saat içinde geri geleceğini ve cildim serum ve kremlerin karışımını emerken sadece rahatlamamı ve sessizliğin tadını çıkarmamı söyleyerek dışarı çıktı.

İlk başta, hareket edemediğim, telefonumu kontrol edemediğim ve *hiçbir şey* yapamadığım otuz dakika bana sonsuzluk gibi geldi. Ancak müzik, loş ışıklar ve vücuduma sızan cennet gibi çikolata kokusu arasında, her dakika geçtikçe kaslarımdaki gerginliğin azaldığını hissediyorum.

Neredeyse uykuya dalmıştım ki kapının hafifçe gıcırdaması onun yeniden içeri girdiğini duyurdu.

"İyi hissediyor musun?" diye soruyor usulca.

Memnuniyetle mırıltılı bir ses çıkarıyorum, gerçek kelimeleri oluşturma çabası çok fazla.

"Gabriel Easton'ın kadınları için hiçbir masraftan kaçınmadığını duydum."

Vücudum kaskatı kesilirken son bir saatin tüm sakinliği buharlaşıyor. Gabriel'den hiç bahsetmedim ve bu ses estetisyenin sesiyle uyuşmuyor. Onunki incedi. Bu ise derin ve emredici.

Moe'ya bağırarak için ağzımı açıyorum - plastikle bağlı olduğum için hareket edemiyorum - o sırada göz maskesi yüzümden sıyrılıyor.

"Sakin ol. Sana zarar vermek için burada değilim," diyor kadın. "Sadece konuşmak istiyorum."

Loş odada görüşümün geri gelmesi için birkaç kez göz kırpmam ve birkaç dakika geçmesi gerekiyor. Spa bornozuyla başımda dikilen kadına odaklanıyorum, kıvrıkcık siyah saçlarından oluşan gür yelesi beyaz bir saç bandıyla arkada tutulmuş, kahverengi teni sanki yüz bakımından yeni çıkmış gibi ıslıl ıslıl; ancak göz kapaklarına mürdüm rengi göz farı bunu yalanlıyor. Kolayca gülümsüyor ama gülümsemenin ve çarpıcı kahve rengi gözlerinin ardında bir hesaplama görüyorum. Beni köşeye sıkıştırdı ve bunu ikimiz de biliyoruz.

"Kimsin sen?" Soruyorum ama sanırım zaten bir fikrim var.

"Benim adım FBI'dan Özel Ajan Kennedy Lewis. Bana Kennedy de. Ve sen de Mercy Wheeler'sın."

Vay anasını. Kabaran panik dalgasına karşı yutkunuyorum. FBI *adımı* biliyor. Demek istediğim, ismim dün gece kanunlar tarafından

Patlamadan sonra insanları infaz etmişler ama ben bunun sadece rapor amaçlı olduğunu düşünmüştüm.

Ve şimdi FBI benim spa tedavi odamda.

Vegas'ta.

Bir odadaki tahtanın üzerindeki bir yüze mi dönüştüm? Easton suç ailesinden bana uzanan bir çizgi mi var? Bunun Gabriel'le ilgili olduğunu *biliyorum*. Başka kiminle ilgili olabilir? Hayatımdaki tek suçlu babam ve o da parmaklıklar ardında.

"FBI normalde özel spa odalarına gizlice girer mi?" Sesimin titremesini engelleyemeyerek soruyorum.

Kennedy'nin gülümsemesi genişler. "Yapmamız gerekeni yapıyoruz, özellikle de spa'nın girişinde duran ve herkesi korkutan oldukça korkutucu bir adam varken." Moe onu eğlendirmiş gibi görünüyor.

"Estetisyenim her an gelebilir."

"Ortağım onu meşgul ediyor. Ama haklısın, fazla zamanımız yok, o yüzden hemen işe koyulalım."

Sakinleştirici bir nefes alırken kendime *yanlış bir şey yapmadığımı* hatırlatıyorum. "Tamam mı? Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Erkek arkadaşın, Gabriel Easton."

"O benim değil-" demeye başlıyorum ama sözümü kesiyorum. Federallerin anlaşılmamızı ve elimdeki banka hesabını bilmesindense bir ilişki içinde olduğumuzu düşünmeleri daha iyi. "Onu neden bilmek istiyorsun?"

"Ona bir soruşturmada şüpheli kişi diyelim," diyor rahatça. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Hatırlayamıyorum," diyorum, zihnim bir yalan formüle etmek için dönüyor. Ama *neden*

Yalan mı söylüyorum? Tanışma şeklimizde yasadışı bir şey yok.

"Fulcort'ta mıydı? İkinizin de babası orada hapis yatıyor. Bu mantıklı geliyor," diye bastırıyor.

Aptal Mercy. Elbette FBI benimle ilgili bazı ayrıntıları öğrenmek için bir ön araştırma yapmıştır. Bahse girerim babamın durumu "Mercy hakkındaki gerçekler" listesinde en üst sıralardadır. "Evet. Babam cezasını çekmeye başladıktan birkaç hafta sonra. Otoparkta ona rastladım. Çekici olduğunu düşünmüştüm." *Lütfen beni ona tokat atarken yakalamış olabilecek güvenlik kamerası görüntülerini görmezden gelin.*

"O ve kardeşinin nasıl para kazandığını biliyor musun?" Gözleri kısılıyor ve ben kendimi büyüteçteki bir böcek gibi hissediyorum.

Ben.

"İmparatorluk onların mı?" Bir soru olarak ortaya çıkıyor. Boğazımı temizliyorum.

"Burası bir gece kulübü." diye ekle.

Kennedy uzun bir süre beni incelerken başını eğiyor. "Sen üniversite öğrencisisin, değil mi?"

"Artık değil. Son sınavımı dün verdim."

"Tebrikler." Gülümsüyor. "Ve Mary's Way'de çalışıyorsun. Altı, yedi yıldır orada mısın?"

"Altı. Danışman olmak için eğitim alıyorum."

"*Uyuşturucu bağımlılığı* için." Bu kelimeleri vurgularken mükemmel çizilmiş kaşlarını kaldırıyor ve ben de bir miktar eğlence yakalıyorum. Anladığım kadarıyla komik olduğu için değil, ironi yüzünden.

Benim hakkımda zaten çok şey biliyorlar.

Kesinlikle yüzümü panoya .

Adım atmaya başlar. "Sen akıllı bir kızsın. Bu ikisinin bir gece kulübü işleterek o kadar para kazandığına *gerçekten* inanıyor musun?"

"*Gerçekten* güzel bir kulüp. Üst düzey," diye mırıldanıyorum, estetsiyen Anna'nın sihirli bir şekilde ortaya çıkması için dua ederken gözlerim kapıya kayıyor.

Konuşmak için ağzını açıyor ama fikrini değiştirmiş gibi tereddüt ediyor. "Peki, siz Vegas'ta ne yapıyorsunuz?" Rahat bir ses tonu takındı.

"Dediğim gibi, okulu yeni bitirdim. Gabriel beni ve en iyi arkadaşımı kutlama için buraya getirmeyi teklif etti. Hiç gitmemiştim." Onu sorgulamak için Michelle'in odasına gizlice girdiler mi?

"Sen de bir süredir bu diploma üzerinde , değil mi?"

Soğuk bir tedirginlik omurgamdan aşağı kayıyor. Özel Ajan Kennedy Lewis benim hakkımda *çok şey* biliyor.

"Başka bir nedeni var mı? Kulak misafiri olmuş olabileceğiniz herhangi bir şey?"

Bu oteli satın almayı planladıkları gibi mi? Anlaşmanın gerçekleşmesi için yasadışı bir şey yapmayacaklarını düşünmek istiyorum ama bu ikisiyle kim bilebilir ki? İhtiyatlı davranıyorum ve başımı sallıyorum.

"Hiçbir şey yok-"

"Hayır," diyorum, biraz fazla zorlayarak. "Dediğim gibi, buraya kutlamaya geldik. Diplomamı bitirmem fazladan birkaç yılımı aldı. Son zamanlarda hayatımda çok şey oldu."

Kennedy'nin bakışları boş duvarları tarar, bir an sessiz kalır. "Baban nasıl?"

Ani konu değişikliğini düşünerek birkaç kez gözlerimi kırpttırıyorum. "Beklenildiği gibi."

Yavaşça başını sallıyor. "Ama duyduğuma göre eskisinden daha iyiymiş. Diego Montoya denen adam birkaç hafta önce onu fena benzetmiş. Diego tek kişilik hücrede öldürölmeden önce."

Yükselen paniğe karşı yutkunuyorum. "İntihar ettiğini duydum."

Kennedy kuşkuu bir ses çıkarır. "Doğru. Ve baban iş arkadaşını öldürmeye niyetlendi. Adı neydi? Fleet mi?"

"O !" Öfkem kıvılcımlandı.

"Aynen öyle." Kennedy masamın etrafında yavaşça dönüyor. "Cinayetden içeride olmamalıydı, özellikle de o adamın sana yapmaya çalıştığı şeyden sonra."

İlk defa otorite sahibi biri bana bunu itiraf etti. "Doğru."

"Ama içeride bazı arkadaşlar edinmiş gibi görünüyor. Onu koruyorlar."

"Sempatik bir adam."

"Yine de... bu senin için zor olmalı. Babam, önümüzdeki birkaç on yıl boyunca hapiste olacak. Annem yıllar önce öldü. Aşırı doz uyuşturucudan."

"Evet. Öyle." Ve gerçek bu.

Gülümsemesi dalgalanıyor. "Easton ailesi onlarca eroin ve kokain ticaretinin kilit oyuncularından biri. Satın aldıkları *her şey* -Arabalar, ev, burada böyle sarılıp sarmalanarak yatman için gereken para" - elini amaçsızca üzerimde gezdiriyor- "uyuşturucu satışıyla satın alındı ve ödendi." Beni dikkatle izliyor, bir tepki bekliyor. Ya da bunun benim için yeni bir şey olmadığından şüpheleniyorsa, bir tepki vermememi.

"Yanılıyorsun" dediğimi duyuyorum, çünkü inkâr etmek en iyi seçenek gibi görünüyor.

"Yanılmıyorum Mercy. Keşke senin iyiliğin için yanılıyor olsaydım. Kariyer tercihin ve annenle olan geçmişin göz önüne alındığında, böyle bir adamla birlikte olmayı seçeceğini düşünemiyorum."

Bunu ben seçmedim! Bağırarak istiyorum. Sistem babamı bu kadar başarısızlığa uğratmasaydı, Gabriel Easton'la asla tanışamazdım. Onun radarına asla giremezdim. Çaresizliğimle oynama fırsatını asla bulamazdım.

Peki ya şimdi? Her nasılsa Vegas'ta bir spadayım ve Gabriel'in asla istemeyeceğim bir adam olmasının tüm nedenlerini gözden kaçırmış gibiyim.

İçimdeki çalkantıyı hissediyorsa da belli etmiyor. "Easton ailesinin düşmanları var. Hem de çok. Ve onunla ne kadar uzun süre birlikte olursan, onun dünyasına sürüklenme ihtimalin de o kadar artar. Bak dün gece ne oldu. Neredeyse ölüyordun."

"Yakıt sızıntısıydı," diye mırıldandım.

"Sana böyle mi söyledi? Bu yüzden mi dışarıda bir koruman var? Yakıt sızıntısı yüzünden mi?" Sırıttıyor ama sırıtışı hemen kayboluyor. "Annesinin öldüğünü biliyor muydun?"

"Bahsetti."

"*Nasıl* öldüğünden bahsetti mi?" Masanın etrafında dolanıyor, kaşlarını kaldırarak beni inceliyor.

FBI iş yerindeki internet aramalarımı kontrol etti mi? Eğer bakmış olsalardı, Vlad Easton ve öldürülen geliniyle ilgili sayısız haber makalesini taradığımı bilirlerdi.

Hiçbir şey söylemiyorum, yalan söylemiyorum, itiraf etmiyorum. En güvenli cevap bu gibi görünüyör.

Bu Kennedy'nin devam etmesini sağlar. "Rakip bir aile tarafından öldürüldü. Ayrıntıları şimdilik anlatmayacağım ama sonunun hızlı ya da hoş olmadığını söylemek yeterli." Kaşlarını çatıyor. "Aynı şeyin senin başına gelmesini hiç istemem. Ama Easton ailesinin daha fazla aileyi ve daha fazla hayatı yok etmesini engellememize yardım edebilirsin. Bunu yapmak istersiniz, değil mi?"

Bir an duraksıyor, cevabımı bekliyor. Ben de sessizce devam etmesini bekliyorum.

"Bazen bu adamlar dikkatsiz olabiliyor, özellikle de aynı yatağı paylaştıkları kadınların yanında. Sizin yanınızda telefonlara cevap vermeye başlayabilir ya da siz oradayken kulübünde iş ortaklarını ağırlayabilir. Zor bir gün geçirebilir ve bu konuda size yakınabilir." Omuz silkiyor. "Şu anda senden tek istediğim dinlemen ve duyduklarını bana bildirmen."

"Benden bir suç ailesine karşı muhbirlik yapmamı istiyorsunuz, eğer onlar hakkında söyledikleriniz doğruysa. Bu kulağa son derece tehlikeli geliyor." Gabriel'e bu şekilde ihanet etme düşüncesi bile kalbimi korkuyla çarptırıyor. Amcası Peter FBI için muhbirlik yapmış ve Gabriel'in babasını hapse attırmıştı.

Gabriel'in babası sayesinde amcasının peşinde bir kiralık katil var. Ailesi onunla çalıştığını öğrenirse ne yapar?

Dudakları bükülüyor ama inkar etmiyor. "Bahse girerim babanızın cezasının hafifletilmesini istersiniz."

Ve işte orada. FBI'nın beni cezbetmek için sallandıracağı havuç. İnsanların babamı yem gibi önüme atmalarından bıktım usandım.

"Cezasının azaltılmasını istemiyorum. Hapishaneden çıkmasını istiyorum. O oraya ait değil." O da bunu itiraf etti.

Kennedy düşünceli bir şekilde kaşlarını çatır. "Bana ne getirdiğinize bağlı olarak, bu ayarlanabilir. Bu ve ikiniz için de yeni bir hayat, böylece zarar görmekten kurtulursunuz."

Doğruyu mu söylüyor?

Eğer FBI babamın serbest bırakılmasını sağlayabilseydi... Justin DeHavilland'a ve onun ücretini ödemek için o muazzam uyuşturucu parası hesabına ihtiyacım olmazdı. Mahkeme sisteminin lehimize işlemesi için aylarca, belki de yıllarca beklemek zorunda kalmazdım.

Gabriel'e hiç ihtiyacım olmazdı.

Koridordan gelen bir ses Kennedy'nin dikkatini kapıya çeker. Bornozunun cebinden bir kartvizit çıkarıyor. Yanına gidip kapının yanındaki kancaya astığım bornozun içine yerleştirmesini izliyorum. "Teklifimi düşün Mercy. Bu iyi bir teklif. Birçok insana yardım edeceksin." Kapı koluna uzandı ama sonra tereddüt etti. "Oh, ve bu konuşmadan Gabriel'e bahsetmemeni öneririm, özellikle de söylediğinden daha fazlasını biliyorsan. *Özellikle* de mahkemede onun aleyhine kullanılabilecek bir şey biliyorsan. Easton ailesine karşı olan tanıkların ortadan kaybolmak gibi bir alışkanlıkları vardır. Gabriel tehlikeli bir adam. Cazibesine aldanmayın." Beni gergin ve düşünceler içinde bırakarak dışarı çıktı.

Mahkemede Gabriel ya da Caleb aleyhine kullanılabilecek bir şey biliyor muyum? Sanmıyorum. En azından kilit tanık ifadesi olarak. Bütün davayı üzerine kurabilecekleri bir şey değil. Tabii davaları kardeşlerin yürüttüğü yasadışı hapishane dövüşü çetesiyle ilgili değilse. Gabriel bunu bana açıkça itiraf etti. Benim sözüm sağlam bir kanıt sayılır mı?

Her halükarda, FBI bu yüzden onların peşindeymiş gibi görünmüyor. Gabriell'in babası ve amcasının düelloya tuttuğu "aile işini" yıkmak istiyorlar. Gabriel'in istemediği. Ondan uzaklaşmaya çalışıyor. O bu işin içinde doğdu. Asıl sorun babası. Ve bu Peter Amca, onu öldürmeye çalışıyor. Ya Gabriel'i korurken o adamı gömmeye yardım edebilirsem?

Kennedy'nin teklifini düşünerek masanın üzerine uzandım, Gabriell'in onunla çalıştığım için beni asla affetmeyeceğini biliyordum. Peşime adamlarından birini gönderecek kadar ileri gider miydi? Bunu öğrenmek istemiyorum.

Kapı tekrar gıcırdayarak açılır ve bu kez Anna içeri girer. "Göz masken kaymış."

"Uh... evet."

Alaycı bir şekilde suratını asıyor. "Yoksa nasıl hissediyorsun?" Sanki bu kaplıcaı terk edip çok çok uzaklara kaçmak istiyormuşum gibi.

ALTI GABRIEL

"İyi bir uçak bombardımanı bile sizi alt edemez. Etkileyici." Vince Perri asansörden çıkıp elleri cebinde ve yüzünde bir sırıtışla çatı katına doğru yürüyor, sanki buranın sahibi oymuş da biz sadece ziyaretçiymişiz gibi. Küçük kardeşi Merrick de onun peşinde, daha az rahat görünüyor. Poker suratı onu iki rauntta batırır.

"Bu biziz, değil mi? *Etkileyici*." Caleb, tam olarak çalışan tek bir göze sahip olmasına rağmen şaşırtıcı bir isabetle votka doldururken sakindi. Bardakları işaret parmağının ucuyla barda kaydırıyor. Soğukkanlılığının rol olduğunu biliyorum. Dün geceki patlamanın arkasında Perris'lerin olmadığına hâlâ yüzde yüz ikna olmuş değil, babamız Peter Amca'nın olduğunu doğrulamış olsa da. Ama içgüdülerim bana bu ikisinin olayla bir ilgisi olmadığını söylüyor ve ben her zaman içgüdülerime güvenmeyi öğrendim. Ayrıca, Camillo ya da Miles Perri gizli anlaşmamızı keşfetmiş olsalardı yürüyor olmazlardı ve görebildiğim kadarıyla bunu düşündürecek bir çizikleri bile yok.

Ancak Caleb şüphelendiğinde, etrafında dönen gerilim bir fil sürüsünü boğacak kadar yoğundur.

Merrick, köşede nöbet tutan ama bir panter kadar hızlı bir şekilde saldırmaya hazır olan Farley'i görmezden gelir; dev adam şaşırtıcı derecede canlıdır, bara olan mesafeyi kapatmadan ve bir içki kabul etmeden önce bir bakış atmaktan başka bir şey yapmaz. "Hâlâ seni öldürmeye çalıştığımızı mı düşünüyorsun?" diye soruyor eşit bir sakinlikle, gözleri Caleb'in hırpalanmış yüzünde sabit. Ama boştaki eli kalçasının yanında esniyor, herhangi bir tuzak belirtisinde ya top yapmaya ya da silahına uzanmaya hazır görünüyor.

Dolu Glock'larımızın yanı sıra, Farley odadaki tek korumamız. Kesin olarak güvendiğimiz tek kişi o. Ona bir çukur kazmasını söylersek, ne kadar derin olduğunu sorar, başka bir şey sormaz. O bizim Bane'imiz gibi, sadece psikopat değil.

Diğer güvenlik görevlileri otelin girişlerini ve asansörü gözlüyorlar, Moe hariç, o da Mercy'ye yapışıp kalması için talimat aldı. Caleb son bir saattir Perris'in buraya gelmeden önce silahlarının alınması konusunda benimle tartışıyordu. Ben karşı çıktım. Bizim ortak olmamız gerekiyordu, her fırsatta birbirimizi öldürmeye çalışan düşmanlar değil. Ayrıca, bu ikisinin yerinde olsaydım, bir saniye bile cinayete teşebbüs ettiklerinden şüphelendiğimizi bilerek bu odaya silahsız adım atar mıydım bilmiyorum.

Şimdi aptal *olan ben miyim* diye merak ediyorum. Vince saldırı geçmiş i olan bir mahkum olabilir ama Merrick iyi eğitimli bir MMA dövüşçüsü. Caleb ve ben kendimizi koruyabilsek de, silahımız olsun ya da olmasın, en genç Perri'ye denk değ iliz.

"Peter olduğunu biliyoruz," diye söze giriyorum, ukala kardeşim gerginliği daha da artırmadan önce.

"Bu onun tarzı." Vince içkisini kabul ve her ne kadar sakinmiş gibi görünmeye çalışsa da yudumlarken omuzları düşüyor, sanki sonunda kendine nefes alma izni vermiş gibi. "Gerçekten itiraf etti mi?" Gözleri Caleb'in hırpalanmış yüzüne kayıyor ve orada soruyu görüyorum - tehdit etkisiz hale getirildi mi? Gecemizi Farley'nin çölde bir çukur kazmasını izleyerek mi geçirdik?

Nonna Perri'nin intikamı nihayet alındı mı?

Bir parçam evet diyebilmeyi diliyor. "Hayır, tam olarak değil. Ama toprağa gittiler. Hepsi. Peter, Vic, Alexei-"

"avuç sıçan gibi saklanıyorlar," diye homurdanan Caleb bir yudum içtikten sonra irkildi. Votka o iğrenç kesiği yakıyor olmalı.

Merrick kardeşine şöyle bir bakar. "Bu bir sorun."

"Hayır, öyle değil. Bazı şeyleri değiştirebilir ama sonuç aynı. Ve eğer Peter bizi ortadan kaldırmaya çalışıyorsa, emin olun babamızın da peşindedir." Easton aile reislerinin birbirlerini ortadan kaldırması ve bizim ellerimizin temiz kalması güçlü bir olasılık. Nispeten öyle.

"Aslında ikinize de ihtiyacımız yok, değil mi?" Caleb sırtıtıyor ama sözlerinde mizah yok.

O haklı. Peter Amca'nın peşimize düşecek cesareti olduğunu kim düşünürdü? Döneklik yapmak yerine bunu yıllar önce yapmalıydı.

Yine de bize ihtiyacı vardı. Biz onun aptal oğullarından çok daha zekiyiz. Onların işlerinin toplamının dört katını aklıyoruz.

Ama şimdi muhbir olduğu ortaya çıktığına göre, zaman daralıyor. Ya onun ya da bizim olacağımızı biliyor.

İki Perri kardeş arasında kısa bir bakış daha geçer. Onlar da aynı şeyi anladılar.

"Yani, ne diyorsun?" Vince soruyor, yüzü taş kesilmiş. "Burada ne halt ediyoruz ki?"

"Donunu düğümleme, Perri. Gabe'in dediği gibi, sonuç aynı. Sadece kartlarımızı doğru oynamalıyız." Caleb sanki sıradan bir sohbetin ortasındaymışız gibi televizyondaki kanalları futboldan golfe çeviriyor. "Miles annemize yaptıklarından dolayı tam olarak hak ettiğini bulacak."

Merrick, "Ancak o sana ulaşmadan önce amcanla ilgilenirsen," diye mırıldandı.

"Yapacağız. Kayaları deviren insanlarımız var." Babamızın Peter sorununu kendi başına halletmekle ilgili söyledikleri umurunda değil. Planımızın işe yaraması için *şimdi* nerede olduğunu bilmemiz gerek. Hem Bane'in hem de özel dedektifimiz Stan'in peşinde olması daha hızlı sonuç verecektir.

"Peki ya senin şu sık kafalı kuzenlerin?" Merrick sorar. Caleb bir sigara yakar. "Ne olmuş onlara?"

"Saldırıya geçmelerini beklemiyorduk, hepsi bu. Önümüzdeki otuz yıl boyunca omuzlarımızın üzerinden izlemek zorunda mı kalacağız?"

Merrick'i sabit bir bakışla süzerken Caleb'ın dudaklarından bir duman tütüyor. "Sorun nedir? Küçük Perri ayakların mı üşüyor?"

"Siktir git," diye alay ediyor Merrick.

Cevap olarak sırtıyor. "Kuzenlerimiz öldü sayılır. Bane de onların peşinde."

Kardeşler birbirlerine bakarlar.

"Peki, bu durumda..." Vince kadehini kaldırıp kadeh kaldırıyor. "Sonunda ailelerimizden özgür olmaya."

"Kendinizi fazla kaptırmayın. Her şey yoluna girmeden önce pek çok şey ters gidebilir," diye uyarıyor Caleb, her zamanki kötümserliğiyle, ama yine de kadehini tokuşturuyor.

"O zamana kadar..." Vince'in zeki kristal mavisi bakışları saray gibi süitin üzerinde geziniyor, duruşu gözle görülür şekilde rahatlıyor, elleri artık gitmeye hazır görünmüyor

"İtiraf etmeliyim ki, Easton çocuklarının Vegas'a böyle gelmesini beklemiyordum."

Caleb homurdanıyor. "Ne bekliyordun ki? Bir bebek ve bir kaplan mı?" "Daha çok içki dolu bir oda ve bizi karşılayacak bir kadın."

"İçki zaten burada. Karılar daha sonra gelecek ama hepsi bizim için. Bu gece kendi eğlencenizi bulmanız gerekecek." Caleb bir yudumla sırtıyor. "Eğer bana iyi davranırsan, izlemene izin verebilirim. Zaten asıl peşinde olduğun şey de *bu*, değil mi?" Kasıklarını avuçlarken sert bakışları Merrick'in üzerine düşer.

Lanet olsun, Caleb. Adamın erkek arkadaşı bir ay önce öz kardeşi tarafından öldürüldü ve Caleb şimdiden "gel sikimi al" şakaları mı yapıyor?

Merrick'in yüzünü kaplayan kızgınlık, onun da bu sataşmayı eğlenceli bulmadığını kanıtıyor.

Farley bir adım daha yaklaşıyor, ben de bariyer oluşturmak ve yaklaşan patlamayı bastırmak için iki hızlı adım atıyorum. "Bu gece için hazır mıyız?"

Vince bana dönmeden önce Caleb'a başını sallıyor. Başını salladı. "Saat tam 10'da. Federallerden kaçmak için servis asansörünü kullanacaklar. Federallerin alt katta kamp kurduğunu biliyorsun, değil mi?"

Caleb homurdanıyor, sanki bilmediğimiz fikri çok mantıksızmış gibi. Dün geceki fiyaskodan sonra, er ya da geç bir tane kazanacağımızı varsaydık. Eyaletler arası yolda bizi takip eden plakasız gri minibüsü fark eden Moe oldu. "Tabii ki biliyoruz ve sikimi yalayabilirler çünkü bize karşı bir bokları yok."

Umarız yapmazlar. Bu gece on mükemmel. Kapıcımız, Caleb'in sakso için şimdiden ölçüp biçtiği Daniela adında minyon bir sarışın, Mage'in lüks restoranında bizim için yedi kişilik rezervasyon yaptırdı, ardından da bayanlar için sirk gösterisine VIP bilet aldı. Bir grup taytlı adamın ipler üzerinde sallanmasını izlemek umurunda bile değil ama Michelle Mercy'nin hep gitmek istediğini söyledi, ben de tam deneyim için bilet aldım - en iyi koltuklar, sonrasında oyuncularla tanışma ve selamlaşma, her şey. Camillo ve Miles etraftayken onları buradan uzak tutacak.

Bir yanım bu köpek ve midilli gösterisini yarına ertelemek istiyor. hepsi anlamsız bir maskaralık, babamdan gelen direktifleri uygulayan iyi evlatlarmışız gibi görünmek için bir araç. En iyisi sadece

Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Hızlı bir giriş ve çıkış buluşması ve sonra bu yolculuğun geri kalanının tadını , ideal olarak Mercy'nin kalçalarının arasına gömülebilirim.

O yılanları buraya davet etme ihtimali midemi sıkıştırırsa da başımı sallıyorum. Süitimizdeki oyun odası Vegas'ta bulabileceğimiz en güvenli yer. Farley her yeri böceklerden temizledi.

Ama ailelerimiz arasındaki husumet ve Miles'ın hasta ruhlu bir herif olduğu gerçeği göz önüne alındığında, eski nesil Easton'lar orada olmasa bile işler hızla tersine dönebilir. Annemizle ilgili tek bir yan yorum yeter ve uçucu kardeşim duvarlara kurşun *delikleri* açmaya başlayabilir, sonra da Federaller peşimize düşer.

Bunu başarmak için hiç umudumuz var mı?

Meşru bir yaşam şansımız olsun istiyorsak bunu yapmak zorundayız.

Bunu aklımda tutarak çenemi kararlılıkla ayarladım. "Siz ikiniz ailenizi bizden daha iyi tanıyorsunuz. Kartel durumunu nasıl ele almak isteyeceklerine dair birkaç senaryo oynayalım, böylece bu ittifakın görünümünü koruyalım-"

"Affedersin Gabe, ama hanımlar dönüyor," diye araya giriyor Farley, bariton sesi derin bir gümbürtüyle konuşmamızı kesiyor.

"Ne demek geri geliyorlar?" Saatiye baktım. Onları dört saatliğine göndermiştik ki bu geceyle ilgili ayrıntılar üzerinde çalışabilelim. Daha iki saat bile olmadı.

"Çoktan asansöre bindiler." Farley bir kulaklığın bulunduğu kulağına dokunuyor. "Birazdan burada olurlar."

Kahretsin. Mercy'nin Perris'lerle tekrar buluşacağımızı bilmesini istemedim. Zaten çok şey biliyor. Empire'daki ilk buluşmamız kavgayla sonuçlanmıştı ve o da eski gazete makalelerini karıştırıp, anlaşmamızın canı cehenneme, kaçmasına neden olacak pislikleri ortaya çıkarmıştı. Annemizin ölümünden Camillo'nun sorumlu olduğunu anlamak için parçaları bir araya getirdi. Şimdi de benim aptalca ve tehlikeli bir şey yapmamdan endişelenmeye başlayacak. Benim için endişelenmesi her ne kadar hoşuma gitse de, bunun yakınında olmasını istemiyorum.

Mercy bir dizi cinayetin planlayıcısı olduğumuzu öğrense ne derdi acaba? Bunu bir amaç için gerekli bir araç olarak görür müydü? Yoksa beni babamızın çok çalıştığı şeytan olarak mı yazardı?

beni yetiřtirmek için ne kadar uęrařtı? Bir zamanlar onun benim hakkımdaki dūřüncelerinin hiçbir önemi yoktu, o sadece cinsel bir fetihti ve daha fazlası deęildi.

Ama şimdi onun güzel kahverengi gözlerine baktığımda gördüğüm yansımayı nemsemiğimi fark ediyorum. Bana baktığı gibi bakmayı bırakmasını istemiyorum.

Caleb başını sallıyor ve bana "sana söylemiştim" der gibi bakıyor. Onları getirmenin işleri zorlaştıracağı konusunda ısrar etti. Onları Phoenix'te Moe ile bırakmaktan yanaydı. Mercy'yi getirme konusunda ayak direyen *bendim*, çünkü onu yanında isteyen, onun yanında uyanmadan bir gece bile geçirmek istemeyen bencil biriyim. "Bu konuşmayı özel odaya taşıyalım, olur mu?" En yakındaki içki şişesini kapıyor.

Ne kadar param olduğuna bakmak için cüzdanımı çıkarıp i çekiyorum. Burada oturup kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini merak etmelerindense onları alışverişe göndermeyi tercih ederim. "Onları temizlemem için bana birkaç dakika ver-"

Asansörün kapıları açılır ve Mercy dışarı çıkar, yüzü kireç gibi bembeyazdır, bağırsaklarını serin fayans girişin her tarafına dökmeye hazır görünmektedir.

YEDİ

MERHAMET

Asansör katları çıkarken nefes alış verişime konsantre oluyorum ve en tepeye ulaşmadan bayılmamak için dua ediyorum. İstedğim *son* şey Moe'nun beni kattan indirirken ellerini vücudumda hissetmek.

"Sence tavuklu sandviçten olmuş olabilir mi?" Michelle'in sesi endişe dolu, yüzümü incelerken, midemin ne kadar bulandığını düşününce yüzümün ölüm kadar beyaz olması gerekiyor. Alnımda biriktiğini hissettiğim soğuk terin görünüp görünmediğini merak ediyorum.

"Evet. Belki." En iyi arkadaşıma yalan söylerken zayıf bir gülümsemeyi zorluyorum. Başka ne seçeneğim olabilirdi ki, özellikle de Moe etrafımda dolanırken?

Estetisyen vücudumu plastik sargıdan kurtarıırken Ajan Lewis'i, hakkımda bildiği her şeyi, teklifini ve uyarısını düşündüm. Babamın o cehennem çukurundan kurtulup her şeye yeniden başladığını hayal ettim. Gabriel hakkında bildiğim her kirli detayı gözden geçirdim - neyi doğrulayabilirim ve neyi çıkarabilirim. Zaten çok şey biliyorum. Yeterince zamanım olsa çok *daha fazlasını* öğrenebilirdim.

Sonra bugün erken saatlerde, güneş ufukta tepedeyken birbirimizin vücuduna sarılmış halde yaptığımız konuşmayı tekrar hatırladım. Federallerle birlikte ailesine karşı çalışmanın kan bağı olsun olmasın herkese ölüm cezası getireceğini söylemişti.

Cildimdeki çikolata tabakasını durulamak için duşa doğru ilerlediğimde, nefes aldığım günlerin sayılı olduğuna kendimi ikna etmiştim.

Ben de bornozuma koştum, midem çalkalanırken ve ciğerlerim hava almak için fazla mesai yaparken seansımın geri kalanını iptal ettim. Michelle'e kalıp öğleden sonra eğlenmesi için bir mesaj bırakmak niyetindeydim ama

Koridordaki yollara baktı ve yüzüme bir kez baktıktan sonra bana eşlik etmekte ısrar etti. O zaman onunla tartışacak enerjim yoktu. Şimdi, tartışmadığım için mutluyum. Eğer yapsaydım, onun yerine Moe'ya tutunmak zorunda kalabilirdim.

"Neredeyse geldik," diyor ve elini ön kolumun üzerinde rahatlatıcı bir şekilde gezdiriyor. "Çok özür dilerim."

"Neden? Bu senin hatan değil ki," diye mırıldandım.

Moe arkamızda sessiz duruyor, kulaklığına diğerlerine geri döndüğümüzü bildiren hızlı bir direktif dışında bir şey söylemedi. Ama keskin bakışlarının kafatasımı delip geçtiğini, beni incelediğini hissediyorum ve bu sadece paniğimi arttırıyor. Bunun kötü bir sandviçin etkilerinden daha fazlası olduğundan mı şüpheleniyor? Ajan Lewis'i kaplıcada görmüş ve ne olduğunu anlamış olabilir mi? Gabriel iyi eğitilmiş olduğunu söylemişti. Buna FBI ajanlarının kokusunu almak da dahil mi?

Federaller spa'da olacağını nereden biliyorlardı? Ve dün geceki trajediden sonra bugün Vegas'ta olacağımızı nereden biliyorlardı? Bizi takip mi ediyorlardı? Gabriel ya da Caleb'i dinliyorlar mı? Birileri Easton ailesini mi ihbar ediyor? FBI'nın onları aktif olarak araştırmasına şaşırırmamalıyım, ama Gabriel biliyor mu?

Çok fazla sorum var ve hiçbirini sorabilir miyim bilmiyorum.

Asansörün kapıları yumuşak bir sesle açılıyor. Gördüğüm ilk yüz Gabriell'in yüzü oluyor ve bu bana beklenmedik bir rahatlama dalgası getiriyor. Dışarı çıkarken ciğerlerime kadar hava çekiyorum.

Bu rahatlama, Caleb'i barın yanında tanıdık iki adamla gördüğümde bir sonraki nefeste siliniyor. Onları geçen hafta Empire'da tanıştıkları iki adam olarak tanımam sadece bir anımı aldı.

Perris.

Kim olduklarını biliyorum. Daha doğrusu babalarının kim olduğunu. Annelerinin vahşi ölümünden sorumlu olan adam. Gabriel ve Caleb onlarla tekrar buluşarak ne halt ediyor? Bu bir dost ziyareti mi yoksa Vegas'a gelmemizin sebebi onlar mı?

Gabriel bana saldırmadan önce bunu düşünecek zamanım yok.

"Ne oldu?" Endişe yakışıklı yüzüne gölge düşürüyor.

Yutkunuyorum, tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissederken kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Çantamda Ajan Lewis'in kartvizitinin ağırlığı fark ediliyor. Beni onunla bulurlarsa kendimi açıklayabilir miyim? FBI ile çalışmadığımı, onlara hiçbir şey vermediğimi söylesem bana inanırlar mı?

Yapmam gereken o aptal kâğıt parçasını yırtıp atmalı ve kaplıcanın çöp tenekesine . Babam olmasaydı, yapardım.

Ben cevap vermeyince Gabriel bakışlarını Moe'ya çeviriyor ve havlıyor, "Orada ne oldu öyle? Ona göz kulak olman gerekiyordu!"

"Sandviçten ya da başka bir şeyden olmalı. Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Gabriel'in gözleri tekrar bana döndü. "Hasta mısın?" Ses tonu anında yumuşadı.

"İyi olacağım. Sadece bu geçene kadar biraz uzanmam gerekiyor."

"Hadi gel." Bir kolunu belime doluyor ve beni ustalıkla yerden kaldırıyor. Kendimi onun göğsüne yaslanmış buluyorum; gücü, baharatlı kolonyasının kokusu ve beni tek kelime etmeden adamların yanından hızla geçirip merdivenlerden yukarı, yatak odamıza taşırken gösterdiği ilgi beni rahatlatıyor.

"İşte." Yorganı yataktan sıyrılıyor ve beni nazikçe yere bırakıyor. "Neye ihtiyacın var? Su mu? İlaç mı? Doktor çağırayım mı?"

"Doktor yok." Beni ele geçiren bu ezici korkuyu hafifletmek için Valium vermek dışında bana yardım edemezler.

"Burada bekle." Ebeveyn odasına doğru yürüdü. Kendime sarılıyorum ve lavabo musluğunun çalışını dinliyorum. Döndüğünde elinde katlanmış beyaz bir yüz bezi var ve masadan Evian şişesini kapmış.

Kapı çalınıyor ve bir an sonra kapı kırılarak açılıyor. Michelle'i bekliyordum ama onun yerine Caleb kafasını içeri uzattı. "İşte." Gabe'in eline bir buz kovanı tutuşturdu. "Yackity-yacks diye."

Yüzümü buruşturuyorum. "Eminim personel buna bayılacaktır."

Gabriel kapıyı iterek kapatıyor ve bu kez kilitliyor. "Zamanında yetişemezsen halıdaki kusmuğu temizlemekten daha çok severler."

"Yeterince adil."

Yatağın kenarına yerleşiyor. "Ayrıca, eminim temizlemek zorunda kaldıkları en kötü şey bu değildir." Yüzümdeki saç tellerini yumuşak parmak uçlarıyla fırçalıyor ve ardından nemli havluyu alnıma yerleştiriyor. Gözlerinde şaşkınlık parlıyor. "Bunun yardımı oldu mu?"

"Evet." Gabriel'in yanında olmak da öyle, garip bir şekilde, özellikle de üzerime bu şekilde titrediğinde. Sevgi dolu bir ortak gibi. Ajan Lewis'in iddia ettiği gibi tehlikeli bir suçlu gibi değil.

Pantolonunun arkasına sıkıştırılmış bir tabancası var, kendime hatırlatıyorum. Ve bir tane de bilek kılıfında. Ve az önce rakip bir suç örgütüyle toplantımı yarıda kestim.

Ailesi. Annesinin cinayetinin arkasındaki rakip suç ailesi.

Yine de...

Gabriel serin parmaklarıyla ensemini okşarken dakikalar sessizlik içinde geçiyor ve ben onun sert çenesini ve böylesi bir yumuşaklığa sahip olan dolgun dudaklarını inceliyorum. Belki de ona Ajan Lewis'in sürpriz ziyaretinden bahsetmeliyim. Yanlış bir şey yapmadım ve ona hiçbir şey söylemedim. Onu araştırdıklarını bilmek isteyecektir, böylece gerekli önlemleri alabilir, tam da her şeyden kurtulmaya çalışırken kendini parmaklıklar ardında bulmayacağından emin olabilir.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Zayıf bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Biraz."

Başını salladı. "Kapıcıya yarın için yeniden rezervasyon yaptıracağım." Sıcak avuçları uyluğumun üzerinde sevgi dolu darbelerle ileri geri hareket ediyor. "Tenin ipek gibi."

"Çikolatalı vücut sargısı aldım."

"Çikolatalı vücut sargısı," diye yineliyor, içine çekerek. "Demek kokladığım şey bu." Eli eteğimin kenarını yukarı itiyor. "Senin de tadın çikolata gibi mi?"

Her şeye rağmen karnımın alt kısmında özlem kıpırdanıyor. "Bilmiyorum. Tadım yağ ve vücut kremi gibi olabilir."

"Bu da kulağa o kadar kötü gelmiyor." Bakışları çıplak bacaklarımın üzerinde gezinirken yakıcı, eteğimi daha da yukarı iterek külotumun dantellerini ortaya çıkarıyor. Bu bakışı biliyorum. Kalçalarımı ayırma ve tenimin tadının nasıl olduğunu öğrenme fikrini düşünüyor. Bu kısa sundress elbisenin içinde, bu onun için fazla bir çaba gerektirmezdi. Yıpranmış sinirlerimle, bunun hoş bir dikkat dağıtıcı olacağını düşünüyorum.

Ama sonra derin bir iç çeker, dikkati kapıya yönelir. Dudaklarından yumuşak bir küfür dökülür.

"gereken bir yer mi var?"

"Caleb'i onlarla yalnız bırakmamalıyım. Aptalca bir şey söyleyebilir ve tüm bu anlaşmayı paramparça edebilir."

"Otel anlaşması mı?" Kendimi durduramadan

soruyorum. Başını sallamadan önce bir an tereddüt

etti. "Aile" işi o zaman.

Onların uyuşturucu şirketi.

"Onlarla iş mi yapacaksın?" Ses tonumdaki suçlamaya engel olamıyorum. "Yasal olmaya ne oldu?" Bana yalan mı söylüyordu? Bunun olacağına inanacak kadar aptal mıyım?

"Perris'lerle iş yapmayacağız." Sanki bu fikir saçmaymış gibi dudaklarından karanlık bir kıkırdama kaçıyor. "Bu sadece.... Karmaşık bir durum."

"Nasıl karmaşık?"

Bakışları şehri gören pencere duvarının ötesine kayıyor. "Merrick ve Vince de bizim gibi. Onlar da ayrılmak istiyor. Ama babaları ve ağabeyleri..." Kaşları tayı çekiyor. "Babam gibiler."

"Aile işini devam ettirmelerini istiyorlar." "Evet."

"Bu eski suç patronlarının daha fazla suçlu üretmek için bu kadar çaresiz olmalarının sebebi ne?" Mırıldanıyorum ve onun kıkırdamasını kazanıyorum.

"Her neyse, babamın erişiminden kurtulmak için onların yardımına ihtiyacımız var ve onların da bizim yardımımıza ihtiyacı var. Yani birbirimize yardım ediyoruz. Hepsi bu kadar." Eteğimi avucuyla düzleştirerek tekrar aşağı indiriyor.

Nasıl olduğunu sorma dürtüsüne karşı dilimi ısııyorum. Ne kadar az bilirim o kadar iyi. Böylece FBI'a anlatacak bir şeyim olmaz ve Easton ailesi beni yok edilmesi gereken bir tanık olarak etiketlemez.

Ama beni şaşırtan şey, Gabriel'in artık ailesinin işleri hakkında benimle bu kadar rahat konuşuyor olması. Gerçi hâlâ temkinli ama son zamanlarda sanki bir şalter indirmiş gibi, sırlarını bana *açmak istiyor*.

Sanki bana güveniyor.

Gününden şikâyet edecek kadar rahatlayabilir, Ajan Lewis'in önerdiği gibi "dikkatsiz" olabilirdi.

Belki de dün gece neredeyse birlikte ölmenin bir kalıntısıdır. Ya da belki de onun gibi bir adam aşık olduğunda başına gelen budur. Her halükarda, birkaç hafta daha böyle devam ederse, Gabriel'in FBI'ın tüm kirli imparatorluğunu çökertmek için kullanabileceği bir şeyi ifşa etme ihtimali var. Babamın hapisten kurtulmasını sağlayacak bir şey.

Bu olasılık, beklediğim gibi bir heyecan ve umut dalgası yaratmıyor. Bunun yerine, göğsümde keskin bir suçluluk duygusu kıpırdanıyor.

Hastalıklı duyguya karşı yutkunuyorum. "Bilmememin daha iyi olacağına eminim." Sesim titrek çıkıyor.

"Öylesin." Gabriel ayağa kalkar. "Birkaç saat içinde yemeğe gelecek misin?" "Umarım. Neden?"

"Yedi kişilik rezervasyonumuz var, sonra da sen ve Michelle bir gösteriye gideceksiniz." Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Cirque du Soleil'i görmek için can attığını söyledi, ben de sana bilet aldım. Çok iyiler."

"Gelmeyecek misin?" Sesimde hayal kırıklığı var. "Hayır, ama merak etme, Moe seninle olacak."

"Harika," diye mırıldandım.

"etme, uyum sağlayacak. Onu fark etmeyeceksin bile."

"Bugün spa'da olduğu gibi mi?" Resepsiyon görevlisi arkamızdan el sallamaktan çok mutlu görünüyordu.

Gabriel alnını ovuşturur. "Şu anda aklımda çok şey var. Bunu tekrar yapmayacağım. Amcamla başa çıkana kadar buradan korumasız ayrılmayacaksın ve bu son sözüm."

Normalde onun bu otoriter yanından rahatsız olabilirdim, ama bu kez umursamıyorum. Aslında, yarın oraya tekrar gidersem, Moe'dan tedavi kapımın önünde durmasını isteyeceğim. "Sorun o değil. Bir kısmı o."

"Peki diğer kısmı ne?"

Tereddüt ediyorum. "Bu yolculuğun bizimle ilgili olduğunu sanıyordum ve kendimi bir aksesuar gibi hissetmeye başladım." Herhangi bir kadınla değiştirilebilecek bir aksesuar. Bu beni itiraf etmek istediğimden çok daha fazla rahatsız ediyor.

"Sen suç ortağı değilsin, Mercy." Düşünceli bir şekilde alt dudağını ısıyor. "Keşke bu geceki gösteride olabilseydim."

Bu küstah yalana homurdanıyorum. "Saçmalık."

Bu bana bir gülümseme kazandırdı. "Bütün zamanımı elimi elbisene sokarak geçirirdim."

Sözlerini kalçalarımın arasında hissediyorum.

İç çekti. "Caleb ve benim bu gece halletmemiz gereken bir şey var ve bunun için seni yanımda istemiyorum."

Kulağa dün geceki gezi kadar uğursuz geliyor. "İçinde kadın olmasa iyi olur," diye yarım ağızla uyarıyorum.

Göz kırıyor. "Sadece birkaç tane."

Onu güldüren bir bakışla mızraklıyorum.

"Hayır, bu toplantıda *hiç* kadın olmayacak." Fısıldamadan önce dudaklarıma uzun bir öpücük kondurmak için eğildi, "Ve benim için sadece bir kadın var. Bunu biliyorsun."

Kalbim atmaya başlamadan önce bir kez daha çarpıyor. Son zamanlarda duygularını açık yüreklilikle ifade etmesi hoş bir değişiklik oldu. "Öyle mi?"

"Şimdiye kadar *yapmalıydın*." Bana bakarken gözlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta ve bir kırılganlık parıltısı görüyorum. "Sen benim sahibimsin, Mercy." O

alınını benimkine bastırıyor. "Sana karşı hissettiklerimi kimseye karşı hissetmeyi beklemiyordum."

Elim kendiliğinden hareket , göğsünü yumuşatmak için yukarı uzanıyor, kalbinin üzerinde durmadan önce sert kas düzleminin tadını çıkarıyor. Sanırım başlıyorum. Yoksa neden bu kadar çaba ve masraf yapsın ki?

-Ne kadar çarpık olsa da beni yanında tutmak için mi? Gabriel'in etrafı güzel kadınlarla çevrili. Her gün beş farklı kadınla yatabilir. Muhtemelen ben ortaya çıkmadan önce de yapıyordu.

Her ne sebeple olursa olsun, ahlaksız fethinde başarılı olduktan uzun süre sonra bile onun tüm dikkatini üzerimde tuttum. Onun değiştiğini, yumuşadığını gördüm. İmkânsız gibi görünen şeyleri kabul ederek onu isteğime boyun eğdirdim. Eğer kendime karşı dürüst olursam, Gabriel üzerinde bu tür bir etkiye sahip olmak bağımlılık yapıyor. Güçlendirici.

Ama aynı zamanda midemdeki bu korkunç duyguya da yardımcı olmuyor.

"Ben de öyle," diye titrek bir sesle itiraf etmeyi başarıyorum. Milyon yıl geçse de bu adama aşık olacağımı düşünmezdim ama düşüncelerimde kalıcı bir yer edindi.

Burnumun ucuna bir öpücük bırakıyor. "Biraz dinlen. Zor bir yirmi dört saat geçirdin."

Boğazımda yükselen yumruyu yutuyorum. "Deneyeceğim." Dinlenmek ve çelişkili düşüncelerimi toparlamak için bir şans.

Yatağın etrafında onu izliyorum, her şeyi ve herkesi unutmasını ve benimle yatağa kıvrılmasını isteme dürtüsüne karşı dilimi ısııyorum. O etraftayken, başka hiçbir şeyin önemi yok. Düşünmüyorum. Şu anda umutsuzca *düşünmemeye* ihtiyacım var.

Babam karşılığında onu satarsam bu onu ne kadar incitir?

Gabriel gibi bir adam böyle incindiğinde ne olur?

Böyle *ihanete uğradım*.

Kapıda duraklıyor. "İstersen sana bir Ambien getirebilirim." Ağzının köşesi kıvrılıyor. "Başka bir şova hayır demem."

Onun alaycılığı karşısında yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "O geceden sonra reçetem kızardı. Pislik."

"Hayal kırıklığına uğradım," diye mırıldanıyor kuru bir sesle ve sonra dışarı çıkıp kapıyı usulca arkasından kapatıyor.

Onun yokluğunu hemen hissediyorum.

Çantamdan Ajan Lewis'in kartvizitini çıkarmaya cesaret edemedi önce birkaç dakika bekliyorum, düşünceşiz parmaklarım kartı yırtıp atmak ve hiçbir şey görmeyen, hiçbir şey bilmeyen, hiçbir şey söylemeyen budala kız arkadaş rolünü oynamaya devam etmek için kaşınıyor. Gabriel Easton gibi bir adamla birlikte olmak için kendine göre sebepleri olan. Bu kadın Gabriel'in hapse girmesini istemiyor. Onun cezalandırılmasını istemiyor. Ailevi sorunlarından kurtulmasını ve ileriye dönük dürüst bir yol bulmasını istiyor.

Onunla birlikte.

Bu mümkün mü, yoksa o bir aptal mı?

Pratik yanıml Gabriel'e karşı artan duygularımı bir kenara bırakmam gerektiğini biliyor, çünkü aramızdaki şeyler nereye gidebilir ki? Yani, kaçmakla ilgili şaka yaptı ve iki saniye içinde aklımda onun asla evlenilecek biri olamayacağına dair uzun bir liste oluştu. Buraya gelmemin tek nedeni onun benim zayıflığımı görüp bunu kullanan bir günahkâr olması.

Babamı düşünmem gerek. Duncan Wheeler hapishaneye ait değil.

Gabriel yapar.

Ve Justin DeHavilland pahalı avukatlar söz konusu olduğunda en iyinin de iyisi olabilir, ama o bile babam için başarılı bir temyiz garantisi veremez. Ya dünyadaki tüm para ona hayatını geri veremezse? Ya babamı dışarı çıkarmanın yolu Gabriel'in günahlarının bedelini ödemesinden geçiyorsa?

Ya burada gerçekten başka bir seçeneğim yoksa?

Gittikçe artan bir dehşetle cüzdanımdaki gevşek bir dikişi çekiştiriyorum ve kartı katlayıp saklamak için içine sokabileceğim kadar büyük bir delik açıyorum.

Merdivenlerden ana kata inerken, Farley'nin asansörün yanındaki yerinden bana diktiği dikkatli bakışların farkındayım. Güvenliğim için endişelendiğini düşünmek istiyorum ama elektrik mavisi ipek elbisem ve gümüş rengi topuklu ayakkabılarımın bu ilgiyle daha çok ilgisi var. Michelle bu yolculuk için dolabındaki elbiselerin yarısını bavuluna doldurmuştu -hepsi de aynı derecede kısa ve skandalı.

"Dışarıda seni bekliyorlar," diyor Farley, midemin çukurunda hissettiğim karikatürize derin bir sesle.

Hoparlörlerden gelen hafif müzik ve uzun açık hava barının yanında Michelle'in histerik kahkahaları eşliğinde sürgülü kapılardan geçmeden önce ona nazik bir gülümseme sunuyorum. Geniş terası ve batan güneşle yıkanan vadinin yüz seksen derecelik manzarasını seyrederken kuru Ağustos sıcaklığı beni sarıyor.

Caleb sigarasından uzun bir nefes çekerken önce beni fark etti. Son yirmi dört saattir bu kadar çok sigara içtiğini hatırlamıyorum. "Bakın yaşayanlar diyarına kim dönmüş." Ben yaklaşırken aç bakışları bacaklarıma yapışmış durumda ve bunu gizleme zahmetine girmiyor. Bu adamın aklından ne tür pis düşünceler geçtiğini ancak hayal edebilirim. O ve kardeşi bu konuda oldukça uyumlu görünüyorlar.

Daha önce hiç görmediğim pırıltılı altın rengi bir elbisenin içinde çökmüş gibi görünen Michelle, bar taburesini çevirip bana bakıyor. Elindeki martini yüzünden mi, yoksa Caleb'in parmakları omzunu şefkatle okşadığı için mi, emin olamıyorum. "Bunun senin için mükemmel olacağını biliyordum!"

"sürece."

"*Lütfen* yap." Caleb sağlam gözüyle bana göz kırpmıyor. Diğer gözündeki şişlik inmiş, çirkin de olsa morarmış bir görünüm bırakmıştı.

"Alışverişe gittim. Beğendin mi?" Michelle ışıltılı topuklu ayakkabılarını göstermek için bacaklarını kaldırıyor.

"Aşkım." Bir bar taburesine uzandım. "Gabriel nerede?" Yaklaşık bir saat önce beni kontrol gelmişti. Gözümü bile kırpmamıştım, vicdanım saatlerce dönüyor, geçen haftaları tekrarlıyor, kalbimin onun çirkin, ahlaksız yanlarına demir atmasını umuyordum. Ama zihnim sürekli onun muzip gülümsemesine, bedenlerimizin birlikte çok iyi hareket etmesine ve hayatımı ele geçiren aşağı doğru sarmalı bir şekilde nasıl yavaşlattığına, sonunda tekrar bir parça kontrolüm varmış gibi hissetmeme geri dönüyordu.

Üstüme tırmanmaya bile kalkışmadan sıvıştı, düşünceleri başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu. Muhtemelen Perri kardeşlerle ne pişiriyorsa onunla.

"Aşağıda bir şey alması gerekti. Birazdan döner. Ee?" Caleb Michelle'in yanındaki yerinden ayrılıp barın etrafını dolandır. Elinde bir çalkalayıcı ve boş bir martini bardağı tutuyor. "Ne kadar kirli olsun istersin?"

"Sadece biraz kirli. Ve çok sert olmasın, lütfen." Sabahtan beri bir şey yemedim ve iştahım da yok. İlk yudumdan sonra

"Gerçekten mi? Şaşırdım." Cin şişesine uzandı. "Gabriel kirli sevdiğini söyledi."

Yüzüm kızarıyor. "Seninle *her şey* cinsel bir öneri olmak zorunda mı?" En azından o rahat playboy haline geri döndü.

"Hey, ben sadece iyi bir adam olmaya ve sana şimdiye kadar tattığın en iyi martiniyi yapmaya çalışıyorum," diyor sahte bir masumiyetle.

"Oh, oh, oh!" Michelle içkisini bitirmek için bardağını geri devirmeden önce heyecanla bar tezgahını tokatlıyor. "Yine aynı şeyi yap!"

Caleb kaşlarını çatıyor. "*Benim şeyim mi?*"

"Evet. *Senin şeyin.*" Bardağını yeniden doldurulmak üzere dışarı koyar.

"Hangi *şeyden* bahsettiğinizi bilmiyorum." Bir bardağı havada çeviriyor ve ustalıkla yakalıyor.

"Evet! Bu!" Michelle çenesini avucuna dayıyor ve Caleb'a sarhoş, hülyalı bir bakışla bakıyor. "Ve bu sefer benimkini *ekstra* kirli yapabilirsin."

"Ekstra mı?" diye yineliyor, dudaklarında sinsi bir sırıtışın başlangıcı beliriyor.

"Evet. Şimdiye kadar yaptığın en kirli şey." Bunu baştan çıkarıcı bir sesle söylerken gözleri parlıyor.

Neye bulaştığın hiçbir fikrin yok, Michelle.

Yüzünün yontulmuş kenarlarını yumuşatan çocuksu bir kıkırdamayla Caleb bize bir tur martini hazırlamaya koyuluyor, bardaklar ve çalkalayıcılar ustaca bir hassasiyetle bir o yana bir bu yana dönüyor.

"Birileri Tom Cruise hareketlerini çalışıyormuş," diye takılıyorum, ama cin şişesini havaya fırlatıp boynundan yakaladığında çok etkileniyorum. "Bunlardan kaç tanesini kırdın?"

"Sayılamayacak kadar çok." Caleb vermute uzanıyor. "Gabe çılgın kırılma raporunun personelden değil de benden kaynaklandığını anladığında çok kızdı." Bir kadeh doldurmadan önce şişeyi bir kez çeviriyor. "Sadece barla oynamama izin veriyor."

Arkasındaki rafta birkaç şişe görüyorum. Marka isimlerini hatırlamıyorum. "Şu anda oynadığın şey iyi bir bar değil."

"Hadi ama Mercy," diye söyleniyor. "Beni artık yeterince iyi tanıyorsun."

"Ne yazık ki." adamın en sevdiği sabah eğlencesi uygunsuz maruz kalma.

Hapishaneyle iyi başa çıkamayacağını biliyorum.

Eğer FBI Gabriel'e karşı bir dava açıyorsa, aynı zamanda kardeşi ve suç ortağını da hedef alıyor demektir.

Gabriel onlarla çalışarak.

Midemde yeni bir korku dalgası dolaşıyor. Caleb'in playboy cazibesinin altında, yakıcı bir öfkesi olan bir adam saklı. Bunun sadece anlık görüntülerini gördüm - Empire'da Merrick ve Vince Perri ile buluşmadan önceki gece; dün gece, viskisini yudumlarırken ve silahlarını doldururken.

Caleb sadece kendini değil kardeşini de korumak için ne kadar ileri gidebilir?

Ne yapabilir ki?

Gözlerim barın kenarında duran tabancaya takılıyor. En azından emniyeti açık -babam bana göstergeyi tanıyacak kadar öğretmişti- ama kolayca ulaşabileceğim bir yerde.

O kadar derin düşüncelere dalmışım ki, bir el çıplak sırtıma değip beni irkilterek sıramama neden olana kadar kimsenin yaklaştığını fark etmiyorum.

"*Sakin ol,*" diye mırıldanıyor Gabriel, beni geriye, vücuduna doğru çekerek.

Gözlerimi kapatıyorum ve kolunu belime dolayıp avucunu karnıma yaslarırken rahatlamaya çalışıyorum.

"Hâlâ ikolata gibi kokuyorsun." Sıcak dudaklarını boynuma bastırmak için eğiliyor. "Akşam yemeğine var mısın?"

Yemek yemek şu anda düşünebileceğim en son şey. "Küçük bir şeyler, belki?"

"Sen nasıl istersen, bebeğim." Parmakları çenemi kavrayıp yüzümü ona doğru yönlendiriyor. "Bu gece çok güzel görünüyorsun." Gabriel izleyicilerimizden etkilenmemiş gibi görünüyor, ağzı yavaş, baştan çıkarıcı bir öpücükle benimkini yakalıyor, dili dudaklarımın kenarı boyunca alaycı bir vuruşla kayıyor. Vücudumda anlık bir sızı uyandırıyor ve kendimi onun göğsünde erirken hissediyorum, akşam yemeğini ve gösteriyi atlayıp yolculuğumuzun geri kalanında onunla yatak odasında saklanmak istiyorum.

"Bayanlar için iki martini. Biri total misyoner stili"-Caleb önüme bir bardak koydu ve sonra bir tanesini Michelle'e doğru kaydırđı, bir sivri uçta  şişman yeşil zeytinle tamamlandı-"ve bir tane çok kirli, sabah hala hissedeceksin."

"Sözler, sözler." Michelle  zeytini de ağzına atarak kışkırtıcı bir gösteri yapıyor ve Caleb'in inlemesini ve şakacı parmak ısırmasını kazanıyor.

İkimden bir yudum alarak dikkatimi bu küçük n sevişme eyleminden uzaklaştırıyorum ve tüm dikkatimi Gabriel'e veriyorum. "Ee, neler yapıyorsun?"

"şu ve bu," diye kaçamak cevap veriyor.

"Bu kulağa hiç de şüpheli gelmiyor." "Misafirleri" ne zaman ayrıldı?

Elini cebine sokup üzerinde Michelle'in ailesinin kuyumcu dükkânının amblemi olan küçük, kare şeklinde siyah kadife bir kutu çıkarıyor ve bana uzatıyor.

Midem bulanıyor. "*Nedir o?* " Keskin bir suçlama ses tonumu kesiyor. Yüzük kutusuna çok benziyor. Bilmiş sırtışına engel olamayan Michelle'e ters ters bakıyorum. O da bu işin içinde.

Gabriel kıkırdar. "*Sakin ol, Mercy. Bu sadece bir mezuniyet hediyesi.*"

"Lanet olsun, kardeşim. İkiniz için büyük umutları olduğunu sanmıyorum." Caleb, Gabriel'in önündeki tezgâha kehribar rengi bir bardak koyar.

"Evet, o hissi almaya başlıyorum. Endişelenmeli miyim?"

"Aç şunu!" Michelle talep ediyor, hala sersemlemiş.

Endişe ve heyecan karışımı bir duyguyla kapağı açıyorum.

Çenem düştü.

"Mağazaya son geldiğinde bunu fark ettiğini hatırladım," diyor açıklama yaparken.

"Şey, evet." *Tabii ki* fark ettim. Çarpıcı elmas paloma yüzüğünün fiyat etiketi akıllara durgunluk veriyordu. Kimsenin bu kadar harcanabilir bir gelire sahip olduğunu düşünemezdim. Babası yüzüğün bir benzerini duvardaki özel bir cam kutuda saklıyor. Gerçeğini ise kasada saklıyor.

Kasada *tutuluyor*.

Gabriel parçayı güvenli durduğu yerden alıyor ve ustalıkla sol elimin orta parmağına takıyor. "Tam oturdu."

"Bunu kabul edemem," diye söze başlıyorum, sayısız elmasa bakmak için elimi önüme uzatırken kelimelerimde tökezliyorum. Hayal ettiğimden çok daha güzel.

"Evet, yapabilirsin." Gabriel'in dudakları çene çizgimi gıdıklıyor. "Sadece babanı ziyarete giderken takma."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunu *her yerde* giymekten korkarım."

"Sanırım artık hediye alıyoruz, öyle mi?" Caleb cebinden telefonunu çıkarıyor, birkaç tuşa basıyor ve sonra hiç istifini bozmadan içkimin yanındaki tezgâha bırakıyor. "Tebrikler. Rengini seç."

Şaşkın bakışlarım bana bakan şık spor arabadan ona, oradan da tekrar sayfaya kayıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ne istiyorsun? Siyah mı? Beyaz mı? Gümüş mü? Seçmek isteyeceğini düşündüm ama umursamıyorsan sipariş verebilirim. Mavi sana yakışıyor."

Niyeti sonunda anlaşıldı. "Bana *araba* alamazsın!"

"Senin bok kutunu götürdüğüm için beni azarladığını hatırlıyor musun?"

"Evet, ama-"

"Sana yeni bir araba borcum var, bu yüzden sana yeni bir araba alıyorum. Bu kadar basit." Kaşları kızgınlıkla çatıldı.

Arabamı sormadan hurdalığa çekti. "Toyota Camry'im vardı."

Caleb homurdanıyor. "Evet, lanet olası bir Camry'yi garaj yolumuza park edemezsin. Biz Easton'ların standartları vardır. Fark etmedin mi?" Bir elini terasın etrafında sallıyor.

Bu konuşmanın saçmalığına gülüyorum. "Ve evimin önüne Mercedes park edemem. Sabaha çalınmış olur."

"*Senin dairen mi?*" Caleb başını sallıyor, eğlenen dikkati Gabriel'e kayıyor. "Henüz anlamadı, değil mi?"

"O inatçı." Gabriel saatine bakar. "Kahretsin, benimle gelmen gerek." İçkimi alıyor ve elimi tutarak beni taburemden kaldırıyor ve devasa çatı çıkıntısının altına sığınmış iki geniş koltuktan birine götürüyor. Sehpanın üzerinde açık bir iPad duruyor. "Bunları kullan." Cebinden bir dizi AirPods çıkarıyor.

"Neler oluyor?" Kulaklıkları fazla düşünmeden kulağıma sokarak soruyorum, çirkin hediyeler sağanağı sayesinde kafam hala sis içinde.

"Sadece seni biraz daha iyi hissettirecek bir şey."

Neredeyse anında iPad, bilinmeyen bir numaradan gelen görüntülü bir aramayla çınlıyor.

"Biri arıyor-"

"On beş dakikan var. Ve eğer birine söylerse, bu avantajlar yok olacak." Gabriel Kabul Et düğmesine basıyor ve babam ekranda belirmeden hemen önce kadrajdan çıkıyor.

"Baba?" Onu o turuncu tulumun içinde görmekten ne kadar nefret etsem de, şaşkın yüzü göğsüme bir sıcaklık yayıyor. Sanırım benimkini yansıtıyor.

"Sen de en az benim kadar uyarılmışsın o zaman," diyor usulca kıkırdayarak.

Bakışlarımı ekrandan ayırıp Gabriel'in cam kapıya doğru geri geri yürüyerek beni izlediğini görüyorum. Bunu ayarlamak ona çok pahalıya mal olmuş olmalı. Revir ziyareti kadar değil ama *yine* de .

Yüzük abartılı bir hediye idi. *Bu* mu? Bu benim için binlerce elmas yüzüğe bedel. Bu kadar çaba harcaması.

"Teşekkür ," , boğazım duygularla tıkanıyor. Böyle tatlı, düşünceli şeyler yapmayı bırakması .

İçeride kaybolurken yüzünde memnun bir gülümseme beliriyor.

"O gardiyan... Danny ya da Donny... onun gibi bir şey... beni hücremden çıkardı. Bana hiçbir şey söylemedi. İçinden çıkamayacağım bir şeye sürüklendiğimi düşündüm. Neredeyse altıma işiyordum. Her neyse, beni *bu* odaya götürdü." Babam çorak gri duvarlara bakarken kaşlarını çatıyor. "Her şey çoktan ayarlanmıştı. Sadece arama düğmesine basmam gerekiyordu."

"Justin DeHavilland," diye yalan söylediğimi duydum. "Bazı ipleri o çekti."

"Öyle mi?" Babam dudağını kaşıyor. Onu son gördüğümde yüzünde oluşan morluklar ve sıyrıklar güzelce iyileşiyor. Birkaç hafta sonra neredeyse öldürüldüğüne dair tüm fiziksel kanıtlar kaybolmuş olacak. "Peki ya sende durum ne? Sana orada kim tuzak kurdu?"

Babam aptal değil. Son olaylardan zaten fazlasıyla şüpheleniyor - yüksek fiyatlı avukatın aniden içeri dalması, gardiyanların onu rahat bırakmaması, saldırganın tek kişilik hücrede ölmesi gibi. Onu suçlayamam. Ona gerçeği de söyleyemem.

"Bir arkadaş."

"Bir arkadaş." Gözleri kısıldı. "Mercy-"

"Konuşmak için sadece on beş dakikamız var baba."

"Ve o dakikaları benim hesabıma aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için harcamak istiyorum."

Senin hesabına bir sürü aptalca şey yapıyorum. "Lütfen" mi? Şimdi üçüncü derecenin zamanı değil. Önemli olan konuşuyor olmamız, değil mi?"

Bu onun dilini tutuyor. Bir an sonra başını sallıyor. "Derecelerden bahsetmişken... sınavların nasıl geçti?"

Yüzümde geniş, içten bir gülümseme beliriyor. "Ben bittim!" Bunun gerçekliği henüz kafama dank etmemişti, diğer her şey tarafından yeterince engellenmişti.

"Ve sen geçtiğini mi düşünüyorsun? Bunu yapacak kadar zekisin," diye ekliyor çabucak. "Sadece bir süreliğine endişelendiğini biliyorum, tüm bu saçmalıklar senin dikkatini dağıtıyor."

"Ben iyiyim. Kıçımı yırtarak çalıştım."

"Peki o zaman...." Rahatlamış bir iç çekişle omuzları çöktü. "Aferin sana. Seninle gurur duyuyorum kızım."

Mutlu ifademi donduruyorum. Gabriel ile yaptığım anlaşmayı bilseydi benimle gurur duymazdı.

"Bu arada harika
görünüyorsun." "Teşekkür
ederim."

Michelle, Caleb'in söylediği bir şeye kahkahayı basıyor ve babamın gözleri parlıyor. "Bu kahkahayı tanıyorum. Ona selam söyle." Gözleri ekranda geziniyor, etrafımı inceliyor ve merakla kaşlarını çatıyor. "Peki, şimdi neredesin? Güzel bir yere benziyor."

"Vegas, birkaç günlüğüne." Tereddüt ettim. "Kutlama yapıyoruz." Babam bir hücrede çürürken. O her zamanki suçluluk duygusu kıpırdanıyor.

"Şehirde bir gece." Onaylayarak başını sallıyor. "Aferin sana Mercy. Sonunda dışarı çıkıyorsun ve hayatını yeniden yaşıyorsun. Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi anlatamam."

"Bunu da tekrar yapacaksın baba."

Cevap veren gülümseme hüznüldür. "Tatlım, bence tüm umutlarını bu süslü avukata bağlamamalısın."

"Zaten temyiz başvurunuz üzerinde çalışıyor. Oradan çıkacaksın," diyorum sesimde olabildiğince inançla. Buna inanmak zorundayım. "Öyle ya da böyle. Seni oradan çıkarmak için *ne gerekiyorsa* yapacağım."

Başını iki yana sallar. "Görüyorsun ya, benim endişelendiğim de bu, Mercy. Beni dikkatle dinle. Şimdiye kadar ne yaptığını bilmiyorum ama kendini tehlikeye atmayacağına dair bana *söz vermeni* istiyorum. Benim yüzümden sana *bir şey* olursa, kendimle yaşayamam. Diego'nun işimi bitirmiş olmasını dilerdim."

"Öyle deme-"

"Bana *söz ver*, Mercy." Ekranın arkasından bana bakarken sesi boğuklaştı.

Ona yalan söylemek için cesaretimi toplayarak bakışlarımı kaçırıyorum. İşte o zaman, benden yaklaşık on adım ötede, terasın köşesindeki şezlongda oturan hareketsiz figürü fark ediyorum; kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmış, aynalı güneş gözlükleri o kurnaz gözleri görüş alanından çıkarıyor. Görünüşe bakılırsa Moe uykusunu alıyor ama yine de içimde beni izlediğine dair ürkütücü bir his var.

Onu daha önce orada fark etmemiştim ama Gabriel'le birlikte gelmiş olabilir. Ya da Gabriel'in iddia ettiği gibi, çevresine uyum sağlama konusunda bir uzman. Uyurken bile, en ufak bir tehdit belirtisinde, elinde silahla ayağa kalkacağına bahse girerim. Bütün bu adamlar muhtemelen aynı.

"Güvendeyim baba. Şimdiye kadar olduğum kadar güvendeyim. Belki daha da güvende." Bu bir yalan, ama bunu yüksek sesle söylediğim anda doğru olduğunu da biliyorum. Gerçek şu ki, hiçbir zaman gerçekten güvende olmadım. Çocukluğum bir eroin bağımlısının yanında geçti. Sonlara doğru annemin haftalarca ortadan kaybolduğu ve babamla beni kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bıraktığı biliniyor. Babam, iş arkadaşı tarafından saldırıya uğradığım için hapiste. Polisin sık sık uğradığı köhne bir apartmanda yaşıyorum. Hayatımda beyaz çitler ve komşulardan gelen çörekler yok.

Dün geceki olayların Gabriel'le birlikte olmamla doğrudan bağlantılı olduğu kesin ama en azından şu anda etrafımda iyi eğitilmiş korumalar ve güvenliğimi riske atmayan bir adam var.

Babam tereddüt ediyor. "Ve birlikte olmak birine yakalanmadın mı?"

"Hayır, baba. Ben *iyiyim*." Bu kadarı doğru.

Sonunda isteksizce iç geçirmeden önce yorgun gözleri uzun bir süre daha beni delip geçiyor. Bitkin görünüyor.

"Sadece bundan kimseye bahsetmediğinden emin ol, tamam mı?"

Uyarımı elinin tersiyle itti. "Bu işlerin burada nasıl yürüdüğünü görüyorum. Birilerinin cebi benim doluyor." "Yine de işler iyi mi?"

"Öyle de denebilir." Bakışları onu sıkıştırdıkları odada dolaşüyor. "Son zamanlarda bu adamla öğle yemeği yiyorum. Ona Chops diyorlar ve gerçekten de kötü görünümlü bir orospu çocuğu. Ayı pençesi gibi elleri, kafatasının her yerinde dövmeleleri, gümüş dişleri var. Her neyse, bir gün gelip yanıma oturdu ve konuşmadan yemek yemeye başladı. Benden çikolatalı pudingimi istedi." Homurdanıyor. "En azından *sordu*. Neyse, ertesi gün ve daha ertesi gün yine geldi. Çılgın Bob hapishanede bir dövüş ringi olduğunu ve yenilmesi gereken kişinin o olduğunu söyledi. Kimse ona bulaşamazmış."

Gabriel'in bir keresinde buluştuğunu gördüğüm canavar bu olmalı. "Arkadaş edinmene sevindim." Gabriel bunun için de para ödüyor mu?

Babam kıkırdıyor ama sonra yüz ifadesi ciddileşiyor. "*Her* kimse.... ona söyle. Ona teşekkür ettiğimi söyle." Bu sözler isteksizlikle damlıyor. "Biliyorsun, bunun için ve revire yaptığın ziyaret için. Ve beni burada hayatta tuttuğu için. Sanırım o olmasaydı burada olmazdım."

Sikeyim. Yani babam işin içinde bir "o" olduğunu anladı. Bu kişinin sadece iyi niyetinden dolayı yardım etmediğini de anladı mı?

onun kalbi için mi yoksa benim keyifli arkadaşım için mi?

Utancıma Gabriel'i savunma, babama hayal ettiği şeyin o kadar da kötü olmadığını söyleme dürtüsü de karıştı. Aslında, çoğunlukla iyi oldu. Şu an buradayım çünkü olmak istiyorum.

Ama babam Gabriel'i asla kabul etmeyecek, ne kadar ziyaret ve telefon ayarlarsa ayarlasın, babamın arkasını kollamak için kimi sıraya dizerse dizesin.

Zihnim dönüp dururken bile başımı sallıyorum.

Babam haklı. Gabriel olmasaydı muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olurdu. Çarpık nedenler olsun ya da olmasın, babamın hayatta kalmasının tek nedeni Gabriel. Bana yardım etmek isteyen tek kişi o. FBI, polis ya da hapishane sistemi değil. Ajan Lewis babamın cinayet suçundan Fulcort'a ait olmadığını biliyor ama bu konuda bir şey yapmayacak. Onun davası için hayatımı riske atmadığım sürece.

"Ve merak etme, kimseye tek kelime etmeyeceğim," diye yineliyor babam. "Çılgın Bob'a bile."

"Hücre arkadaşın nasıl bu arada?" Konuşmayı Gabriel Easton'dan uzaklaştırmak için soruyorum.

Babam omuz silkiyor. "Oh, bilirsin işte. Hâlâ deliyim."

"NE ZAMAN OLDU?... *Hepsi mi?...*" Gabriel bilardo masasının etrafında volta atıyor, elini kahverengi saçlarının arasından geçirerek onları darmadağın ediyor. "Puff henüz duymadı mı?"

Puff mı? O bir insan mı?

Oyun odasının kapısında durduğumu fark edince ayakları duraklıyor, ama bir süre sonra volta atmaya devam ediyor, telefonun diğer ucunda kim varsa ona bir dizi homurtu ile cevap veriyor, kaşları daha tehditkâr bir hal alıyor. Kendisine her ne söylendiyse rahatsız olmuş, bu çok açık.

Telefon görüşmesini aniden bitiriyor ve bana doğru dönüyor. "Ne istiyorsunuz?" Ses tonu keskin.

"Ben... Babamla FaceTime görüşmesini ayarladığın için sana teşekkür etmek istedim," diye kekeliyorum, hazırlıksız yakalanıyorum. Daha önce elmas yüzüğü parmağıma taktığında içinde bulunduğu tatlı, şakacı ruh hali artık yok, yerini bu düşünceli adam almış.

Derin bir iç çeker ve gerginliğini azaltmak istercesine bir elini alnına götürür. "Özür dilerim. Sana patlamak istememiştim. Sadece stresliyim."

Cep kapılarını arkamdan çekip kapatıyorum ve uzun, dar bir odaya giriyoruz. Mat siyah duvarları ve siyah mermer karo zeminile modern bir puro salonu havası var burada. Kırmızı deri tabureli bir bar bir ucu dolduruyor. Arkasındaki duvarı büyükçe bir düz ekran televizyon kaplıyor. Barın yanında muazzam ve özenle muhafaza edilmiş bir bilardo masası bulunuyor. Onun yanında da devasa bir poker masası var.

Yapmamam gerektiğini bilsem de - Ajan Lewis'in teklifi konusunda ne yapacağımı bilemediğim bir kafa karışıklığı içindeyken değil - kendimi "Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sorarken buluyorum. Koz olarak kullanmak için pislik aradığımdan değil. Ona gerçekten kulak vermek istiyorum. Kendimi onun fiziksel şefkati kadar sohbetini de arzularken buluyorum, bu sohbetler genellikle ne kadar karanlık bir yola girerse girsin.

Başını sallar. "Babamı kızdıracak bazı kötü haberler aldım."

"Amcanla mı ilgili?"

"Hayır. Aile işiyle ilgili." Dudakları düşünceli bir şekilde bükülüyor. Tekrar konuştuğunda, kelimelerini dikkatle seçiyor gibi görünüyor. "Bazı örgütler bölgemiz için oyun oynuyor. Burayı almaları Caleb ve benim umurunda değil ama babamın umurunda ve bu son saldırı duyulur duyulmaz babam çileden çıkacak."

Saldırı mı? Bu sadece lafın gelişi mi? "O zaman hapiste olması iyi bir şey."

Gabriel'in karşılık veren kahkahası hınzırcaydı. "Bu onu durdurmayacak. Hâlâ hayatımızı cehenneme çevirebilir, özellikle de istediği şeyi yapmadığımızı düşünürse. Bu yüzden bu akşam Perris'lerle bir toplantı yapacağız."

Perris mi? "Bu öğleden sonra onlarla zaten görüşmedin mi?" Temkinli bir şekilde sordum.

"O sadece Merrick ve Vince'di. Önemli bir şey değildi. Ama şimdi Camillo ve Miles Perri'yle aynı odaya girmek zorundayız. Çünkü *onun* istediği bu. *Ben* istemiyorum. Bence bu gerçekten kötü bir fikir. Onlara güvenmiyorum," diye söylenirken çenesindeki kaslar titriyordu. "Bu yüzden bu gece burada olamazsın. O ikisinin senin varlığından haberdar olmasını istemiyorum. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmelerini kesinlikle istemiyorum."

Vay anasını. Camillo Perri. Annelerini öldürüp paçayı kurtaran adam . *Buraya* mı geliyor? Gabriel'i tedirginliği için suçlamıyorum. Babasının seçimlerinin çoğunu yönlendirdiği açık hale geliyor, hatta içeriden bile.

kafesi. "Özür dilerim," diyorum içten bir endişeyle. "Keşke bunu senin için daha iyi hale getirebilseydim." Benim için yaptığı onca şeyden sonra.

Poker masasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Babanla iyi bir konuşma yaptın mı?"

"Evet." Gülümsedim. "Teşekkür etti." Gabriel'in kaşları çatıldı.

"Ona hiçbir şey söylemedim," diye onu temin ediyorum, poker masasının diğer tarafına, onun durduğu yere doğru dolaşıyorum. Avuçlarımı siyah gömleğinin ipeksi yumuşak kumaşının üzerinde gezdiriyorum. Yatıştırıcı bir jest olması gerekiyordu ama bana sert göğsünün kıvrımlarına hayran olma ve parmak uçlarımla köprücük kemiğinin izini sürme şansı veriyor. "Tüm bu korumanın arkasında bir adam olduğunu anladı ve onu hayatta tuttuğu için bir teşekkür iletmek istedi."

"Bir şey değil." Gabriel duruşunu gevşetiyor ve bakışları yüz hatlarımı incelemekten önce alnındaki bir tutam saç okşamak için uzanıyor. "Kızı için *her şeyi* yapacağımı bilmeli." Birkaç dakika önce ruh halini donduran buz tabakası şimdiden çözülmeye başlamış gibi görünüyor.

Eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde alaycı bir öpücükle birleştiriyorum ve vücudundan yayılan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. "Ayrıca her gün onunla öğle yemeği yemesi için Chops adında korkunç bir ödüllü dövüşçü ayarladın mı?"

"Hapishane kuralları, bebeğim. Orada her şey kiminle oturduğunla ilgili." Gabriel kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor. "Şirketle bir sorunu yok, değil mi?"

"Babam ona çikolatalı pudingini verdi, yani evet diyebilirim."

Gabriel kıkırdar. "Yemekten bahsetmişken..." Saatini kontrol eder.

Yüzümü boynuna gömüp kolonyasını içime çekerek inliyorum. " mıyız? Bütün gece burada kalamaz mıyız? Sadece ikimiz?" Çünkü onunla birlikteyken kararlarımdan şüphe duymuyorum. Kafamın içinde Ajan Lewis'in sesini duymuyorum.

Kollarını omuzlarıma dolayarak beni sıcak ve rahat bir şekilde kucaklıyor. "Mercy Wheeler'ın benimle vakit geçirmek için *yalvaracağını* kim tahmin edebilirdi ki?"

Ben yapmam. Milyon yıl geçse de olmaz.

Ve yine de buradayım, elimi bedenlerimizin arasından geçirip büyüyen ereksiyonunu avuçluyorum, onunla alay ediyorum, aniden bu poker masasında hızlı ve kirli bir buluşma için can atıyorum.

Birkaç dakika boyunca rahatça okşamasına izin veriyor, elbisemin eteğinin altına uzanıp külotumu çekiştirecek kadar ileri gidiyor. Ama sonra onları yeniden ayarlıyor ve kıcıma şefkatli bir sıkışma veriyor. "Muhtemelen gitmeliyiz."

"Vay be. Gabriel Easton'ın biriyle yatma fırsatını geri çevireceğini kim tahmin edebilirdi ki?" Onun alaycı tonunu yankılayarak kıkırdamasını sağlıyorum.

"Öyle değil. Bu sadece...." Kalın, koyu renk kirpiklerinin altından beni incelerken sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Seni yanımda istememin tek nedeni bu değil."

Kaşlarımın kalkık olması onu daha çok güldürüyor. İki nazik eliyle çenemi kavırıyor ve fısıldamadan önce yüzümü şefkatli bir öpücüğün içine çekiyor, "Hadi. Rezervasyonumuz var ve kardeşim dakiklık konusunda çok titizdir."

SEKİZ

GABRIEL

"BITİRDİĞİNE EMİN MİSİN?" Servis görevlisi elini Mercy'nin tabağından bir santim uzağa koymuş, kaşlarını çatarak ona bakıyor.

"Evet. Teşekkürler." Mercy ona küçük bir gülümseme sunuyor. "Benim yediğim çok lezzetliydi." İddiasını vurgulamak istercesine karnını sıvazlıyor.

Bu bir saçmalık ve hepimiz bunu biliyoruz. Yemeğinden *hiçbir* şey yemedi. Yiyormuş gibi bile yapmadı, tavuğu küçük parçalara ayırmadı. Sadece tabağındaki her şeyi itip kaktı, böylece mutfağa geri dönerken çıktığı kadar güzel görünmüyordu.

Kalan tabakları toplayıp gidiyor, ama Mercy'nin göğüslerine son bir kez bakmadan önce değil. Onu suçlayamam; bütün gece o seksi mavi elbisenin içinde onlara çalıştım. Daha da iyisi, hepsi benim.

Kalbini dışarıda ye, pislik.

"Hâlâ kötü hissediyor musun?"

"Biraz," diye itiraf ediyor, içkisinden büyük bir yudum alıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda biraz donuklaşıyor. Yemek yemiyor olabilir, ama martinileri sıkı içtiği kesin.

"İyi *görünüyorsun*." Gayet iyi görünüyor, daha önce asansörden tökezleyerek inen o solgun hayalete hiç benzemiyor. Yine de onda bir terslik olduğu hissinden kurtulamıyorum. Moe'ya ihtiyacı olmadığı konusunda benimle tartışarak spa'ya gitti. Ama sonra geri geldi ve yatakta bir topun içine kıvrıldı. Onu saatler sonra bu şekilde buldum ve o zamandan beri gergin, ona dokunduğumda zıplıyor, parmaklarımın altında geriliyor, birkaç gülümsemeyi ve sevdiğim ısırmacı sözlerini daha da az esirgiliyor.

Dün gece kömürleşmemize bir dakika kalmıştı. Zavallı kadın muhtemelen hala şoktadır.

Yoksa bunun ona benim için ne kadar önemli olduğunu söylememle bir ilgisi var mı? Daha önce bir kadına karşı hiç bu kadar açık olmamıştım. Daha önce bir kadını hiç bu önemsememiştim.

Duygulardan bahsederek onu korkutup kaçırdım mı? Bunun için endişelendiğime bile inanamıyorum.

Kolumu onunkinin arkasına dolayabilecek kadar sandalyemi yaklaşıtıyorum ve kulağının hemen altında, boynundaki teni tatmak için eğiliyorum. "Geceyi harika hissederek bitirmeni sağlayacağım," diye söz veriyorum, avucumu kalçasının yukarısına doğru yumuşatıyorum, parmaklarımı bu kısa elbisenin altından kaydırıp benim için henüz ıslanıp ıslanmadığını görme dürtüsüyle savaşıyorum.

Vücudundaki karşılık veren titreme kanımın kasıklarına doğru hızla akmasına neden oluyor.

"Peki, her şeyi değiştirecek misiniz yoksa aynı mı kalacak ama sadece adını mı değiştireceksiniz? Yani, burası *böyle* mi kalacak?" Michelle'in parlak mavi gözleri şehre bakan loş ışıklı odamızda geziniyor.

"Bay Yeşil" ve "Bay Pembe Panter" konsiyerjimiz Daniela tarafından hostes masasında karşılandı ve en iyi masa olduğunu tahmin ettiğim masaya yönlendirildi

-O süitte kalmak için ödediğimiz paranın üzerine konan pek çok avantajdan biri. O zamandan beri, iki sunucu bizi takip ederek içeceklerimizin asla yarısından azının dolu olmadığından, gözlerimizin servis için asla dolaşmadığından ve her ihtiyacımızın karşılandığından emin oldular ve bunu can sıkıcı olmadan yapmayı başardılar. Bu etkileyici bir başarı.

"Sanırım kitapların neye benzediğini görmemiz gerekecek. Neyin işe yarayıp neyin yaramadığını." Caleb enerji saçıyor. Buraya sahip olma ihtimali onu heyecanlandırıyor.

"Çok fazla plan yapmayın," diye uyarıyorum. "Henüz bir boka sahip değiliz. Şu anki sahibi bizimle konuşmuyor bile. Bize siktir olup gitmemizi söyleyebilir."

"Kendi adına konuş. Herkes beni sever."

. Kardeşim her gün insanları kızdıran kendini beğenmişin tekidir.

Menajerimiz Howard, buranın çoğunluk hissesine sahip olan zengin hıyar Bruce Cohen hakkında bize tam bir özet verdi - Mage'in para kaybettiği gerçeğini henüz kabullenmemiş, yaygın bir uyuşturucu sorunu olan korkunç bir işadamı. Şimdiye kadar, satış fikrini tartışmak için Howard'la görüşmeyi reddetti, ki onunla görüşmek için burada olduğumuz düşünüldüğünde bu büyük bir sorun. Söylentilere göre, ensesinde soluyan tek kişi Howard değilmiş. Burayı doğru zamanda sıkıştırmalıyız.

Banka onu elinden alıp, şeride hakim olan büyük şirketlerden birine satmadan önce.

"Bu yolculuk onunla buluşacağız." Caleb içkisinin kalanını . "Ve bize satacak. Fazla seçeneği olmayacak."

Mercy yanımda soluk soluğa kalıyor, gözleri dehşetle açılıyor.

Aptal kardeşimin ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. "İflas! Adam burayı yerin dibine batırıyor."

Vücudu rahat bir iç çekişle çöküyor. "Oh."

"Tanrım. Bizim hakkımızda böyle mi düşünüyorsun?" Sadece istediğimizi elde etmek için insanları öldüren soğukkanlı katiller olduğumuzu mu? Bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor.

Mercy yüzünü buruşturur. "Üzgünüm, ben sadece.... Özür dilerim." Parmaklarını kalçasına yerleştirdiğim parmakların arasından geçiriyor.

"Bence her şey *çok* heyecan verici." Michelle uzanıp Caleb'in bacağına sıkıyor. "Ne zaman istersem bir otel odası tutabilirim."

Caleb, Cheshire kedisi gibi sırtarak kolunu Michelle'in ince omzuna doluyor ve onu yanına çekiyor. "Bebeğim, *burada* her zaman bir yerin olacak." Elini kasıklarına götürüyor.

Kahkahalarla gürlüyor, mutlu bir şekilde onun ilgisinde boğuluyor.

Ondan çok hoşlanıyorum. Kardeşimle olmasından hoşlanıyorum. Sanırım Perris'lerle olan küçük eğlencemizden sonra bu gece gelecek olan şov kızlarından birine aletini yalatmasını görmekten hoşlanmayacaktır. Ne diyebilirim ki, kardeşim benim kardeşim. Dua eden bir adam değilim ama olsaydım, onun da buna katılması için dua ederdim. Aksi takdirde Mercy'nin surat asacak başka bir şeyi olacak.

"Affedersiniz," diye bir ses araya giriyor. Döndüğümüzde şefin masamızda durduğunu ve etli eliyle Mercy'nin yemek tabağını tuttuğunu görüyoruz. "Yemeğinizde neyin yanlışı olduğunu sorabilir miyim?" Mercy'ye dik dik bakıyor, kaşları o kadar derin çatılmış ki aptal şef şapkası alnının yarısına kadar kaymaya başlıyor. Sunucumuz bir metre arkasında durmuş, ayakkabılarını inceliyor.

"Uh... hiçbir şey mi? Çok güzeldi." Mercy kelimelerin üzerinde tökezliyor, muhtemelen şefin onu -ve keskin bir tonla- sorgulamasına en az benim kadar şaşırmış. "Sadece mide rahatsızlığımı atlatmaya çalışıyorum."

"Hastaysanız neden sipariş verdiniz?" diye üsteliyor şef, aksanı kalın ama tanımlanamaz. Mercy'nin yanakları kızarıırken çevredeki masalar da bu değişimi fark ediyor. "Paket yaptırabilir miyim?"

"Gitmek için!" Yüzü dehşet içinde buruşuyor. "Yenmez olacak! Hamur işi vıcık vıcık olacak!"

Dilimi ısııyorum, Mercy'nin birden fazla kez bana doğru fırlattığı o sert tavrını ortaya koymasını bekliyorum, bunu dört gözle bekliyorum. Ama o sanki bu durumdan ne anlam çıkaracağını bilmiyormuş gibi gözlerinde şaşkınlıkla öylece bakıyor.

"Bu lanet bir şaka mı?" Sonunda patladım.

"Belki de kandırılıyoruzdur?" Caleb etrafımızı araştırıyor.

"Şaka mı? Yarattıklarım hakkında *asla* şaka yapmam. *Bu* da doğrudan çöpe gidiyor."

Caleb'la "Ne oluyor lan?" bakışması atıyoruz. "Senin için ödüyoruz Her yaratılış, bu yüzden *rahatla*."

"*Siz insanlar...*" Şefin ağzı tükürmek üzereymiş gibi kıvrılıyor. "Çok savurgansın."

"Evet, evet, Amerikan tarzı bu," diye mırıldanıyor Caleb, adamdan hızla sıkılıyor. "Şimdi gidebilirsin, Ramsay Özentisi ve boktan eserini de yanında götürebilirsin."

Şef nefesinin altında yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Yakaladığım şey ise Mercy'ye yönelttiği alaycı bakış.

O kadar hızlı kalkıyorum ki sandalyem devriliyor. Etraftaki masalarda oturanlar bu kargaşa karşısında yerlerinde dönüyorlar. Muhtemelen tutuklanmamla sonuçlanacak müthiş gösteri izlemek üzereler.

"Bu gece herkes nasıl!" Siyah takım elbiseli, ufak , kel bir adam ellerini çılgınca sallayarak içeri dalıyor. "Umarım yemeklerinizi beğenmişsinizdir? Bu harika!" Şefe döner. "*Ralph*, artık mutfağa dönme vakti geldi."

Şef ona saf bir nefretle bakar.

"Şimdi!" diye bağılıyor adam, mutfağı işaret ederek. Ralph'ın iki metreyi aşan boyu ve iki yüz kiloyu rahatlıkla aşan ağırlığı düşünüldüğünde bu neredeyse komik bir durum. Bu arada, bu küçük adam onun göğsüne zar zor ulaşıyor.

Bir başka uzun ve yoğun andan sonra Ralph topuklarının üzerinde döner ve Ka

palı "Yemek için teşekkürler, Ralph!" Caleb arkasından el sallayarak yüksek sesle bağıırır. Ralph orta parmağını havaya kaldırarak karşılık verir ve çeneleri düşer

Michelle ve Mercy'den bir çığlık ve Caleb'den bir kahkaha. Bu arada, uzuvlarım öfkeyle titriyor. Farley'e bir şey yapıp yapamayacağıma karar vermeye çalışıyorum.

Bu gece Ralph'a arabasının bagajına kadar eşlik edecek ve ıssız bir çöl yoluna çıkacaktı.

Adam yüzünü buruşturuyor. "Ne diyebilirim ki, işine tutkuyla bağlı."

"O pıslığın bir işi olmamalı," diyor Caleb. "Bu otelin sahibi ben olsaydım, onu kovardım."

"Bu otelin sahibiyim ve son altı ayda üç baş aşçı değiştirdim," diye mırıldanıyor adam, sanki bu itiraftan dolayı yenilmiş gibi.

Caleb ve ben karşılıklı bakışıyoruz. *Bu* Bruce Cohen mi? Mage'in vahşi çocuk, kokain çeken, seks düşkünü, burayı satma ayak direyen sahibi mi? Bay Magoo'ya benziyor.

"Ralph için özrüm olarak çekinizi karşılamama izin verin. Ve eğer yapabileceğim başka bir şey varsa-"

"Lütfen. Biraz rahatla ve bizimle bir içki iç." Caleb sandalyesini özenli bir şekilde kenara çeker, muzaffer, bok yiyen bir sırıtışla ve kardeşine "sana söylemiştim" dercesine göz kırparak bitirir.

DOKUZ

MERHAMET

"KIPIRDANMAYI KES!" Michelle sert bir fısıltıyla azarlıyor.

"değil. Yemekte çok fazla içki içtim." "O zaman tuvaleti kullan."

"Şimdi olmaz. İlk perdenin sadece on dakikasındayız. "Kıpırdanmıyorum o kadar kötü."

Büyülenmiş bakışlarını akrobatlar sahnesinden ayırıp bana kızgın bir bakış attı. "Bo'dan daha beter kıvranıyorsun. Gösteriden nasıl zevk alabiliyorsun?"

Harika. Beni hiperaktif iki yaşındaki yeğeniyle kıyaslıyor. Gerçek şu ki, gösteriden keyif almıyorum ve bunun dolu mesanemle hiçbir ilgisi yok. Gabriel, babam ve önümdeki ikilemden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Ajan Lewis'in kartviziti çantamda tuğla gibi duruyor.

Ya FBI'nın Gabriel'e karşı dava açması an meselesiyse? Easton kardeşler benim yardımım olmadan Fulcort'a gidebilir ve ben de babam için ikinci bir hayat şansı elde etme şansımı kaybetmiş olurum. Bu fırsatı yakaladığım anda üzerine atlamadığım için kötü bir evlat mıyım?

Ama sonra tek yapmam gereken Gabriel'i düşünmek oluyor - o şakacı gülümsemesi, telefonumda onun adını gördüğümde kalbimin yerinden fırlaması, ellerinin tenimde bıraktığı his, kollarının arasındayken hissettiğim güven- ve ona karşı komplo kurma düşüncesi kusma isteği uyandırıyor. Bunu ona yapamam.

Bana yapacaklarından korktuğum için mi? Evet, böyle bir şey var ve bu konu üzerinde düşünmek için biraz zaman harcadığımda çarpık bir kavram haline geliyor. Fakat

Bunun cezalandırılma korkusundan çok ona karşı hissettiklerimle ilgili olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Gabriel'e aşık oldum, onunla yatmam için bana rüşvet veren o acınası adama. İstedğim her şeyi bana veren adama.

Kimin kalbini kazanmışım gibi görünüyor.

Ona aşık olduğuma *inanamıyorum*. O bir suçlu ve sadece küçük bir hırsız ya da "sarhoşken bir bar kavgasına karıştım ve niyetimden daha kötü birini incittim" markası değil. Yine de kendimi, yaptığı yanlışların ardında yatan adamı görebilmek için yaptığı şeylere yeterince gerekçe bulurken buluyorum.

Peki ya o adam? Beni güldürüyor; zevkten ağlatıyor; hayattan yeniden zevk almamı sağlıyor.

"Artık gider misin?" Michelle tıslıyor.

İsteksizce iç çektim. "Peki." Fısıltıyla "affedersiniz" diyerek ve dört kişinin yanından özür dileyerek geçip orta orkestradaki sıramızdan çıkıyorum ve uzun, loş koridordaki adımlarıma odaklanıyorum, sayısız martini başımı hafifletiyor ve topuklarımı sallıyor.

Moe gölgelerin arasından belirip beni takip ediyor, hareketleri zarif. Duracak bir köşeyi nasıl bulduğu beni aşıyor, ama eminim bol miktarda yeşil dolar banknotu içeriyordur.

"Michelle ile burada kal. Bir dakika içinde döneceğim. Sadece tuvalete gidiyorum," diye açıklıyorum, sesimdeki kızgınlığı bastırmaya çalışarak.

Beni görmezden geliyor, önümdeki kapıdan geçmek için hızlanıyor, sanki koridorda bekleyen bir tehdit varmış gibi başını bir o yana bir bu yana çevirip etrafımızı kontrol ediyor.

Gözlerimi deviriyorum ve sessizce bu katil amcayı bir an önce bulmaları için dua ediyorum ki refakatçimin keyfini kaçırmayayım.

Bu düşünceyi hemen mide bulandırıcı bir soru takip eder: Onu bulduklarında ne olacak? Gabriel ne yapacak? Felix ve Finn'in ölümlerinin intikamında nasıl bir rol oynayacak?

Tetiği çekecek mi?

Bu düşünce, Gabriel'in çöp tenekesinde kanlı bir tişört bulduğumda, ben onun yatağında mışıl mışıl uyurken onun dışarıda ceset gömdüğüne kendimi ikna ettiğimde verdiğim sert tepkinin aynısını vermiyor.

Gabriel'in yapabileceklerine karşı bu kadar çabuk mu duyarsızlaştım?

Yoksa bu boktan dünyada kurban olmaktan bıktım mı? Gabriel'in sahip olduğu güce mi kapıldım?

Hayatımda onun sağıyormuş gibi görüldüğü şeyler oluyor mu?

Bir parçam, tehdit ortadan kalktığı sürece kimin ne yaptığını umursamıyor. Bu amca dört masum insanı öldürdü. Bizi öldürmeye çalıştı ve görünüşe göre tekrar deneyecek. Ya biz ya da o hayatta kalacak. Ben bizi seçiyorum.

Kahretsin. Gabriel ve ben bir "biz"iz.

Kadınlar tuvaletine ulaştığımda Moe hâlâ peşimdeydi. Kapıda duraksıyorum ve tüm cesaretimi toplayarak onu uyarmak için ters ters bakıyorum. "*Burada* kalıyorsun." Bu adamın beni işerken dinlemek için kabinin dışında durmasına imkân yok.

Neyse ki Moe itiraz etmiyor ve sırtını duvara yaslayarak boş koridoru incelemeye koyuluyor.

Uzun, dar bir koridorun ve ikinci bir kapının ardında, şimdiye kadar içinde bulunduğum en lüks tuvalet var. İçeride insan yok. Mermer zeminleri ve özenli taş lavaboları taradıktan sonra bir bölmeye giriyorum; her biri kapısı dolu özel küçük odalar. Sıvı akşam yemeğimi mesanemden boşaltırken geçici bir rahatlama hissediyorum. Keşke o etkileyici görünen yemekten bir ya da iki ısırik alabilseydim. Belki o zaman kızgın şef Ralph'in o utanç verici sahneye neden olmak için bir nedeni olmazdı. Sonra yine, Gabriel ve Caleb'in otel sahibiyle planlanandan önce buluşmasına yol açtı. Michelle ve ben şov için ayrıldığımızda hâlâ konuşuyor ve gülüyorlardı. Caleb'in yüzündeki sırıtsın ve Gabriell'in şakacı göz kırpmışından, bu doğaçlama tanışma ve selamlaşmanın gelecekteki iş görüşmeleri için güzel bir zemin hazırlayabileceği hissine kapıldım.

Gabriel bu oteli satın alıp yeni bir sayfa açmak ve Easton imparatorluğunun kirli işlerinden uzaklaşmak konusunda şaka yapmıyordu. Bu iyi niyetin *bir* karşılığı olmalı, değil mi?

Vicdanım bu karmaşanın içinden çıkmaya çalışırken elimdeki çantaya bakıyorum, Lewis'in kartı derinlere gömülmüş.

Belki FBI'ın elinde bir şey yoktur. Belki de balık avlıyordur, davasını kazanmak için benim yemek bileti olmamı umuyordur. Bunu başarmak için hayatımı riske atmaya istekli görünüyor.

Keşke Diego işimi bitirseydi diyeceğim.

Babamın riskli bir şey yapmamam yönündeki uyarısı kafamda çınlıyor. Aşık olduğum adama karşı FBI muhbiri olarak çalışmak sadece riskli değil, aynı zamanda delilik.

Bu kartviziti yok etmeli ve tüm cazibesini ortadan kaldırmalıyım. Justin DeHavilland'ın yasal sihrini kullanıp bu cinayeti tersine çevireceğine güveniyorum.

Mahkumiyet. Gabriel ve Caleb'in meşru olacaklarına, değişeceklerine inanmak. Ve her ne kadar zayıf ve aptalca olsa da Gabriel'le bir gelecek hayal etmeme izin verin. Bunu düşününce midemde bir şeyler kıpırıyor.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, cüzdanımı karıştırıp kartı saklandığı yerden çıkarıyorum. Önce ikiye, sonra da dörde böldüm ve küçük bir kağıt yığınının başka bir şey kalmayana kadar yırtmaya devam ettim, parçaların üzerindeki mürekkep kimsenin bir araya getiremeyeceği bir bulmaca gibiydi. Kâseye atıp içindekileri sifonla çekiyorum.

Göğsümden bir ağırlık kalkıyor ve bunun akıllıca bir şey olmasa da benim için doğru şey olduğunu biliyorum. Gabriel'i hapse göndermenin bir parçası olmak istemiyorum. Kendi çarpık yöntemiyle, babama ve bana hayatımdaki herkesten daha fazla yardım etti.

Yeni bulduğum bu rahatlama hissiyle, kabinden çıkıyorum.

Ve tökezler. Ajan Lewis lavaboya yaslanmış, dolgun dudaklarına özenle yeni bir kat ruj sürüyor. Kalın siyah bukleleri parlak ve gevşek bir şekilde yüzünü çevreliyor.

Kimsenin içeri girdiğini duymadım ama kabinler iyi kapatılmıştı ve kafam meşguldü. Kısım, bu lanet kadın tarafından. Beni nasıl bulup duruyor?

Moe'nun diğer tarafta durduğunu bildiğim çıkışa doğru panikle bir bakış fırlatıyorum. Ben girdiğimde tuvalet boştu, o yüzden içeri girerken yanından geçmiş olmalı. Onu ölçüp biçti ve benim için bir tehdit olmadığına mı karar verdi? Yani, Vegas'taki bir Cirque du Soleil gösterisinde seksi siyah kalem elbise giymiş çekici, kıvrımlı bir kadının işverenlerini alaşağı etmeyi planlayan bir FBI ajanı olduğundan neden şüphelensin ki?

Ama onun burada ne işi var? Bugün için tek bir gizli pusu yeterli değil miydi? Bizi takip edip başka bir fırsat mı kolluyordu?

Ellerimi yıkamadan gitme fikrinde tereddüt ediyorum, böylece bir konuşmadan kaçınabilirim, ama bir şey bana bu kadından kaçmanın mümkün olmadığını söylüyor. Beni yine bulacaktır. Bir dahaki sefere Gabriel köşede olabilir.

Ona en yakın lavaboyu seçip ellerimi sabunla doldururken kalp atışlarım boğazımda düğümleniyor. Dişlerimi sıkıyor, hiçbir şey söylemiyor, harekete geçmesini bekliyorum.

"Keşke vücudumu bu adamlar gibi bükebilseydim," diye mırıldanıyor, dudaklarını gurur verici koyu erik tonuna doğru büzüyor.

Tereddüt ediyorum. "Aynı."

"Elbette, muhtemelen hepsi çift eklemlı doğmuştur. Yapabildikleri şeyleri başka nasıl açıklayabilirsin ki?" Homurdanıyor. "On yıldır yoga yapıyorum ve hâlâ Downward Dog'da dengemi kaybediyorum."

Hafif ve rahat davranıyor. İçeri girerken Moe'yu görmüş olmalı. Burada ciddi bir konuşma yapmanın tehlikesinin farkındadır.

Ellerimi durularken rahat bir nefes alıyorum. "Gösterinin tadını çıkarın," diyorum ve kağıt havluyu buruşturup çöp kutusuna atmadan önce kuruluyorum.

Gitmek için döndüm.

"Teklifimi düşündün mü?" Keskin koyu kahverengi gözleri yansımadan bana bakıyor. "Bizimle çalışmaya hazır mısınız?"

"Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?" diye tıslamadan önce kapıya sert bir bakış attım.

Dudaklarında memnun bir gülümseme kıvrılıyor. "Yani Gabriel'in kim olduğunu bildiğini itiraf mı ediyorsun?"

Kahretsin. Sesimi sabitlemek için bir an yutkunuyorum. "Diyorum ki, *eğer* söylediğin kişiye, beni banyoda böyle köşeye sıkıştırarak güvenliğimi riske atıyorsun, özellikle de *o* dışarıdayken." Kabul ediyorum, aramızda uzun bir koridor ve iki kapı var ama *yine* de .

Cevabımı kabul ediyormuş gibi bir kez başını sallıyor, ardından odağını bir kat daha renk sürmeye çeviriyor. Hepsi rol icabı; ruju zaten kusursuz. "Gabriel ve Caleb bu öğleden sonra siz spadayken iki adamla buluştular. Vince ve Merrick Perri."

Omurgam boyunca bir farkındalık karıncalanması dans ediyor. FBI asansörümüzü izliyor olmalı. "Tamam mı?"

"Onlar bilinen suçlular ve Easton ailesinin rakipleri." Başını eğdi. "Süite geri döndüğünüzde onları gördünüz mü?"

İçimden bir ses zaten bildiğimi söylüyor. Umursamazca omuz silkiyorum. "Orada birkaç adam vardı ama onlarla konuşmadım."

"Konuşmalarına kulak misafiri oldunuz mu?"

"Hayır."

"Gabriel sana onların ne olduğunu söyledi mi-"

"*Hayır*" diye bağırdım, niyetlendiğimden daha yüksek sesle. "Biraz kestirmek için odama gittim." Kaşları kuşkuyla kalkıyor. "Sana erkek arkadaşının eroin ve kokain ticaretinde önemli bir oyuncu olduğunu söylüyorum ve sen *kestirmek* için yukarı çıkıyorsun

?"

"Evet, küçük konuşmamızdan sonra kendimi gerçekten iyi hissetmiyordum. Bu da beni pek iyi hissettirmiyor-"

"Onu neden koruyorsun, Mercy? Sadece yirmi dört saat önce neredeyse seni öldürüyordu. Hadi ama! Bunun onun yüzünden olduğunu biliyor olmalısın?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve sessiz kalıyorum.

Yüz hatları yumuşadı. "Bak, onu önemsediyini görebiliyorum. Anlıyorum. Ben de bazı kötü adamlara aşık oldum. Yine de tavsiyemi dinle: *Her zaman* biter ve sonları asla güzel olmaz. Gabriel gibi bir adamla mı? Özellikle de öyle." Duraksıyor. "Ama onu *gerçekten* önemsiyorsan, burada benimle çalışacaksın. Onun için çok geç olmadan."

"Ne demek istiyorsun?" FBI'nın Gabriel'i korumaya istekli olduğunu mu söylüyor?

Sanki bir şey söyleyip söylememeye karar veriyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Kartel son zamanlarda büyük hamleler yapıyor. Büyüyen bir bölge savaşına işaret eden bir cinayetimiz var. Şimdi ülkenin bu tarafındaki en güçlü suç ailelerinden ikisi bir araya geliyor. Nedenini bilmeliyim ve daha fazla masum insan zarar görmeden öğrenmeliyim. Felix ve Finn Walsh, pilot ve uçuş görevlisi gibi insanlar. Küçük çocukları vardı, Mercy. İkisinin arasında dört tane." Beni dikkatle izliyor. "Bence Gabriel kendini *çok* tehlikeli bir işe bulaştırıyor. Onu öldürebilecek bir şeye."

Kalbim çarpmaya başlarken "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Cinayetler mi? Çete savaşı mı? Lanet olası kartel mi? Kartelle ilgili izlediğim her televizyon ve filmde bütün aileleri yok eden acımasız vahşiler tasvir ediliyor. Gabriel bana bunlardan hiç *bahsetmedi*. Caleb kardeşinin boyundan büyük işlere kalkıştığını söylerken bundan mı bahsediyordu?

Daha önce, bölgeleri ele geçirmek için gelen rekabetten ve bir saldırıdan bahsetmişti.

Tek tehlike Gabriel'in amcası değil mi? Kartel onun da peşinde mi?

Korkum tavan yaptı. Gabriel'in bu işe karışmasını istemiyorum. Bu oteli ne kadar çabuk satın alırlarsa ve kendilerini babalarının onları yetiştirdiği dünyadan ne kadar çabuk kurtarırlarsa o kadar iyi.

Tereddütlerimi yutuyorum, kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Peki ya babaları ve amcaları?"

Lewis'in gözleri kısılır. "Peki ya onlar?"

"Yani, ya davayı onlara karşı kurabilirsen?" *Gabriel ve Caleb'i bunun dışında mı bırakacaksın?*

"Duruma göre değişir. Onlar hakkında ne biliyorsun?"

Tereddüt ediyorum. Bunu gerçekten yapıyor muyum? Evet, yapıyorum çünkü dün gece dört çocuk ebeveynlerinden birini korkunç bir şekilde kaybetti. "Uçağın patlamasının arkasında amcasının olduğunu biliyorum. Onu cinayetten yakalayabilirsin, değil mi?"

Gözlerinde bir şey parlıyor. Belki de yaklaşan bir zafer duygusu. "Elimde kanıt olsaydı. Elinizde var mı?"

Başımı sallıyorum.

"Bana biraz getirebilir misin?"

"Bilmiyorum." Omzumun üzerinden bakıyorum, Moe'nun her an kafasını içeri sokmasını bekliyorum. Neden bu kadar geciktiğimi mi merak ediyor? Yoksa daha önceki "hastalığım" yüzünden beni yalnız mı bırakıyor? "Bak, gitmen gerek. *Şimdi*. Beni tehlikeye atıyorsun."

Ajan Lewis sesini alçaltıyor. "Bize bilgi veren tek kişi sen değilsin Mercy. Neyin olduklarını öğreneceğiz. Tüm imparatorluklarını . Bu işte doğru tarafta olma şansın var. Seni korumaya yardım etmeye hazır birileri var."

"Kim? Nerede?" Beni korumak için Farley'nin askeri sınıf korumalarını nasıl geçecekler?

Farley'nin adamlarından biri federal değilse tabii.

"Bilmemen daha iyi. Ama Gabriel'i senin yardımın olmadan koruyamam. Benim için ne yapabileceğini öğrenmeni istiyorum. Gabriel'i kurtarmama yardım et. Ve babanı. İkisini de kurtarmak *istiyorsun*, değil mi?" Sesinde biraz çaresizlik var.

Kafamın içinde alarmlar çalıyor.

"Gabriel'i nasıl kurtaracaksın? Onu hayatının sonuna kadar hapse atarak mı?"

Ağzını açıyor ama sonra tereddüt ediyor. "Hapishaneyi hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

Muhtemelen biliyordur, demek istiyorum ama bunun gerçekleşmesine yardım edemeyecek kadar onu önemsiyorum. Ayrıca, bu kadına güvenmiyorum. Şimdiye kadar denediği hiçbir şey işe yaramadı. Şimdi de duygularıyla oynuyor. Gabriel ya da babam umurunda değil. Ya da beni, Moe dışarıdayken beni tekrar ve çok cesurca köşeye sıkıştırdığı düşünülürse.

"Size daha önce de söyledim, hiçbir şey bilmiyorum. Gabriel'in benim yanımda aldığı tek iş telefonları gece kulübü menajerinden geliyor. Şimdi, kes şunu.

bana yaklaşıyorsun. Beni içine çekmeye çalıştığın şeyin bir parçası olmak istemiyorum." Titrediğimi gizlemeye çalışarak kapıya doğru ilerliyorum.

"Justin DeHavilland'ın babanızın temyiz davasını temsil ediyor olması ilginç." Yüzünü bana dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu. O yumuşak, mırıldanan sesi gitmişti. Şimdi alnı çatık, şefkatli görüntüsü çatlıyor, benim oyalamamdan duyduğu hayal kırıklığı dışarı taşıyor. "Nasıl oluyor da birdenbire ülkenin en iyi avukatlarından birini tutabiliyorsun?"

Justin temyiz evraklarını çoktan doldurmuş olmalı ve bu kaltak da bilgileri ortaya çıkarmış. "Bunu karşılıksız yapıyor," diye yalan söylüyorum, umarım onun düşmesi için bir çukur kazmamışındır. Babama yalan söylemek başka bir şey, ama bu FBI. Bir şeyleri öğrenmenin yolları var.

"Suç patronu Vlad Easton'ı temsil eden aynı hukuk bürosu karşılıksız dava mı alıyor? Buna inanmak benim için çok zor."

Sesimi çalıyorum. "Neye inandığın önemli değil, mi?"

Dudakları bükülüyor. "Ne düşündüğümü bilmek mi istiyorsun?"

"Özellikle değil." Bu kadından uzaklaşmak için yanıp tutuşuyorum ama yine de ayaklarım yere sağlam basıyor.

"Sen *güzel* bir kadınsın, Mercy. Gabriel *de çok* parası ve gücü olan yakışıklı bir adam." Bir adım öne çıkar, sonra bir adım daha. "Sanırım Fulcort'ta Gabriel'in dikkatini çektin, kim olduğunu öğrendin ve bundan bir şeyler elde etmek için bir fırsat gördün."

Kalbim göğsümde küt küt atarken yüz ifademi kontrol etmekte zorlanıyorum.

Tam olarak böyle olmadı ama çok da uzak değilsiniz Ajan Lewis.

Gözleri, hedefi vurduğunu ima edecek bir şey arar gibi yüz hatlarımda geziniyor. "Ya da belki de baban bir fırsat gördü ve seni bu işe soktu."

"Benim babam asla böyle bir şey yapmaz," diye karşılık veriyorum dilimi ısıramadan.

Mükemmel çizilmiş kaşları seğiriyor. "Demek fırsatı gördün. Ve baban için koruma ve yeni bir avukat temin ettin... tam olarak ne karşılığında?" Dudakları geniş bir gülümsemeyle ayrılıyor. Bembeyaz dişlerine bulaşmış ruj izi bile yok. *Kaltak*. "Gabriel Easton gibi bir adamın ilgisini çekebilmek için çok iyi bir kadın olmalısın."

Yanaklarım kızardı. "Yanıliyorsun."

Ama şu anda iyi gidiyor. "Siz ikiniz ne zaman çıkmaya başladınız? Diego Montoya'nın babanı neredeyse öldürmesinden önce mi sonra mı?" Bir adım daha yaklaştı.

kişisel alanım. "Gabriel'in Diego'yu öldürteceğini biliyor muydun, yoksa bu sadece anlaşmanın bir bonusu muydu?"

"Kendini öldürdü," diye zorlukla yutkunuyorum.

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam ediyor, gözleri kısılıyor. "Ya da belki Gabriel, *sen* istediğin için Diego'yu dışarı çıkarmıştır. Kemerini boynuna bağlamadığın için ellerinin temiz olduğunu mu düşünüyorsun?" Başını yavaşça sallıyor. "Bu hâlâ cinayet işlemek için komplo kurmaktır, Mercy. Bunun ne tür bir ceza gerektirdiği hakkında bir fikrin var mı?"

Ajan Lewis gerçeğe gittikçe yaklaştıkça başım dönmeye başlıyor ve suçluluk duygum beni yutmakla tehdit ediyor. "Gabriel'den Diego'ya *bir şey* yapmasını asla istemedim. Sadece spekülasyon yapıyorsun," diyorum, sesim ancak fısıltı halinde çıkıyor. Ama ondan babamı korumasını istemiştim. İçten içe bunun ne anlama gelebileceğini biliyordum. Ve olaydan sonra, Gabriel'in ne planladığını anladığımda - sahnelenmiş bir intihar - umurumda olmadı. Babama yönelik tehdit ortadan kalktığı için mutluydum. Ölümünü mantıklı buldum.

Bazı açılardan ben de Easton ailesindeki herkes kadar canavarım. "Senin gibi genç bir kadının, tüm hayatı boyunca hala önünde, her şeyi bir kenara atıyor. Peki ne için? Yakında senden sıkılacak, iyi kullanılmış bir penis için. Yoksa ışıltılı mücevherler için mi?" Makyaj masasının ışıkları altında sayısız elmasın göz kırptığı elime doğru başını sallıyor. "Gabriel yeni bir oyuncak bulduğunda ve bu anlaşma masadan kalktığında, belki bunu yasal masraflarının bir kısmını karşılamak için kullanabilirsin. Seni kurtaracağından değil. Gabriel'in Regent'te seni koruyacak bağlantıları olduğundan şüpheliyim zaten. Kadınlar hapishanesini duydun, değil mi? Fulcort'un kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" Gülümsüyor. "Oraya girene kadar bekle-"

Tuvaletin dış kapısı gıcırdayarak açılır.

"-cidden, yüzüğe bayıldım," Ajan Lewis cümlelerin ortasında yüksek sesli, şakacı bir tona geçiyor ve Moe köşeyi döndüğü sırada bir kağıt havluya uzanıp ellerini kuruluyormuş gibi yapıyor. Nefesinin altından yumuşak bir sesle, "Çok geç olmadan kendine yardım et," diye fısıldıyor ve sonra dönüp kapıya doğru ilerliyor.

Moe tam ortada duruyor, zayıf ama kaslı vücuduyla geçişi engelliyor, yüzü taş gibi, onu düşünüyor.

"Affedersiniz." Ajan Lewis'in dudakları sıkı bir gülümsemeye dönüşür.

Ona bir... iki... üç vuruş boyunca bakıyor -süslü tuvaletteki havanın yoğunlaşmasına ve kendimi korkuyla nefesimi tutarken bulmama yetecek kadar uzun bir süre- sonra yana kayıyor.

Sıra dışı bir şey olmamış gibi hızlıca çıkıyor. Korkusuz görünüyor, ama acaba kalbi şu anda benimki gibi göğsünde çarpıyor mu?

"Kimdi o?" Moe sorar.

"Hiç kimse. Yüzüğümü beğenen bir kadın." Elime, Ajan Lewis'in Gabriell'in bana aldığını iddia ettiği "ışılıtlı bibloya" bakıyorum. Şaka yapıyor ama; ben elmasla satın alınamam. Şimdi önüme süslü bir avukat ve Chops adında korkunç bir hapishane dövüşçüsü koy, işte o bambaşka bir hikâye.

Ajan Lewis tahmin ediyordu. Hepsi bu. Neyin tutacağını görmek için bir şeyler atıyordu. Sorun şu ki, nişan alması benim hoşuma gitmeyecek kadar yakın. Hipotezlerini destekleyecek bir kanıtı sahip olması ne kadar sürer? Bana karşı kullanacağı bir şey olmadan önce, beni emirlerini yerine getirmeye zorlamadan önce?

Moe'nun beni izlediğini hissediyorum. "Kadınlar tuvaletine hep böyle paldır küldür mü girersin?" Bacaklarım titrerken kendimi desteklemek için avuçlarımı tezgâhın üzerine koyarak soruyorum.

"Çok uzun ," diyor . "Ne olmuş yani?" Paniğim alevlenmiş bir şekilde tersliyorum.

"Neden bu kadar korkuyorsun?" diye soruyor, sert ses tonumdan etkilenmeden.

"Çünkü beni rahatsız ediyorsun." Sorusuna sinirlenmeye çalışıyorum -bu şimdiye kadar ondan duyduğum en fazla şey- ama tek duyduğum sesimdeki titreme. Yansımamı kontrol ediyorum ve kendimin solgun, geniş gözlü bir versiyonunun bana baktığını görüyorum. Yanılıyor, korkmuyorum. *Dehşete* kapıldım. Ajan Lewis Easton davasındaki altın muhbirin ben olduğuma karar vermiş ve beni yakalamaya kararlı.

Kendimi babamın mahkûm edildiği günkü kadar kapana kısılmış ve çaresiz hissediyorum. Çılgılık atma dürtüsü beni boğuyor.

Ama önce spa'da, şimdi de burada Moe'yanında bana yaklaşması çok pervasızcaydı. Aklından ne geçiyordu? Beni koruyabileceğini mi söylüyor? Bu iş doğru şekilde sonuçlanmazsa beni öldürecek. Yani Gabriel ve Caleb, onları gömmek için onunla çalıştığım izlenimine kapılırlarsa.

Ve Moe'nun beni ölçüp biçmesine bakılırsa, şüpheleri var. Bunları Gabriel ile paylaşması an meselesi.

Tabii Ajan Lewis'in FBI koruması değilse.

Bu kısacık düşünce ikinci kez geçiyor, yavaşlıyor, kendine bir satın alma şansı veriyor. Moe gibi bir adam

Easton'ın organizasyonuna mı? Bu aylar sürerdi. Hatta yıllar. Ne zamandır Farley ile birlikte? Farley ona neden güveniyor? Nasıl olur da bir suç ailesinin güvenlik görevlisi olursun?

Zihnim dönmeye başlıyor, bunun mantıklı olabileceği yolları arıyorum.

Farley, Moe'nun özellikle benimle çalışmak istediğini söyledi. Bunu neden yapsın ki?

Birisi bugün bütün gün Ajan Lewis'e nerede olduğuma dair detaylar vermiş - tam olarak nerede ve ne zaman olacağıma dair - böylece içeri sızıp bana baskı yapabilecekmiş.

Moe bu kadar yakındayken bana yaklaşması gerçeği mi? Az önce onun yanından geçip gitmesi?

Tamamen yanılıyor olabilirim. Tamamen yanılıyor olabilirim. Ama ya *yanılmıyorsam*?

"Hasta görünüyorsun," diyor Moe o soğuk, robotik sesiyle.

"Evet, sanırım hala yakalandığım böceklerle savaşıyorum," diye mırıldanıyorum, ona sabit bir şekilde bakıyorum. Yapılı, hareketleri zarif, çok az konuşuyor ama her zaman dinliyor.

Dudakları bükülür. "Hepsi bu kadar olduğuna emin misin? Yoksa söylemek istediğin bir şey mi var?"

Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor. Bu konuda onunla yüzleşmeli miyim? Ona bildiğimi söyleyeyim mi?

Kapı açılıyor ve Michelle içeri giriyor, altın rengi elbisesi her adımda parıldıyor. Dikkatini bana çevirmeden önce Moe' dikkatli bir kaş çatıyor. Gözleri irileşti. "Aman Tanrım, Merce! oluyor sana? Bir ceset kadar solgunsun!" Dikkati benden Moe'ya ve tekrar bana kayarken kaşları endişeyle çatılıyor. Aramızdaki gerginliği hissetmiş olmalı. "Hadi ama." Telefonunu çantasına sokuyor ve boştaki eliyle bana uzanıyor, yüzünü ekşi bir ifade kaplıyor. "Hadi süite geri dönelim."

"Yapamayız. Onlar.... ile buluşacaklar." Bahanem

havada kalıyor. "İle mi?" Michelle zorluyor.

Tehlikeli biri.

Gabriel'in güvenmediği biri.

Benim bilmediğim şeyler olduğunu söyledi. Gabriel FBI'nın onları takip ettiğini biliyor mu? Moe'dan şüpheleniyor mu? Moe'yu benimle gönderir miydi? Ya hiçbir fikri yoksa? Ya Lewis doğru söylüyorsa?

ve hepsini alaşığı etmek üzereler? O anda geleceğimi : Cumartesileri
Fulcort'ta babamı ve Gabriel'i ziyaret ediyordum.

Bu düşünce kalbime inen bir yumruk gibi
geliyor. Artık bunu yapamam.

Gabriel'e her şeyi anlatmalıyım.

Ona Ajan Lewis'i itiraf etmeliyim.

Ve bir tuzağa düşme ihtimaline onu uyarmalıyım.

"...Merak etmeyin. Bu oteli satın aldıklarında istediğimiz kadar gösteri
izleyebiliriz. O zamana kadar bu böceği atlatman gerek." Michelle gevezelik
ederken ön kolumu . "Gel . Sen bayılmadan önce süite dönüyoruz."

"Gabriel ve Caleb-" diye başlar Moe ama Michelle sözünü keser.

"Gabriel bu kadar *hastaysa* onun yatakta dinlenmesini isterdi, *değil mi*?"
Ona meydan okurcasına ters ters bakar.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca o delici gözleriyle beni inceliyor.
Sonunda saatini kontrol eder, derin bir iç çeker ve başını sallar.

ON GABRIEL

"O herifin ne içtiğini bilmiyorum ama burası için o kadar para kazanamaz. Özellikle de insanlar köşede ellerini açmış bekleyen alacaklıları olduğunu biliyorken." Caleb asansör kapısını kapatmak için yumruğunu düğmeye vurur. Bruce Cohen'le konuşmamızın başındaki neşesi, konuyu Mage'i satın alma isteğimize getirdiğinde ve küçük adam yüzüne güldüğünde çabucak bozuldu. Sonra da astronomik bir rakam telaffuz etti ve buna yanaşmayacağımızı varsaydı.

Gerçek şu ki, tereddüt *ettim*. Kasamıza ciddi bir darbe vuracaktı. "Alacaklı olsun ya da olmasın, muhtemelen alacak. Burası Vegas'ın en iyi gayrimenkulü. Burayı kapmak için her gün ensesinde soluyan bir grup takım elbiseli olmadığına inanmak için aptal olmamız gerekir."

"O zaman neden satmadı, ha? Neden bu baş ağrısı devam ediyor? Konuştuğumuz süre boyunca tek yaptığı bu konuda sızlanmaktı!"

"Çünkü şu lanet herife bak! Adam 1.80 boyunda ve sırlıslıklam 100 kilo. Vegas'ta kumarhane sahibi olmak ona itibar kazandırıyor. Satın almak zorunda kalmadan am bulmasının tek yolu bu."

Asansör tırmanırken kıpırdanan Caleb, "Kuku için çok iş var," diye mırıldanıyor. "Ama bir de kiminle konuştuğuma bak. Kuku uğruna aptalca şeyler yapmanın kralı."

"Kapa şu lanet çeneni."

Caleb sırtıyor, bana sinsice sataşmanın tadını çıkarıyor. "Cohen üzerinde daha sonra biraz daha çalışacağım."

"*Eğer gelirse*." Caleb dişlerini sıkarak Bruce'u bu gece bizim eve davet etti ve yem olarak yüksek kaliteli içki ve kadınları gösterdi.

"Gösterecek. Güven bana. Bu şekilde para akıtarak burayı elinde tutamayacağını biliyor."

"Paramızın da kanamayacağını kim söyledi? *Bütün* paramızı! Ne yaptığımızı bilmiyoruz. Empire bunun yanında çocuk parkındaki bir kum havuzu gibi kalır."

"İşte bu yüzden Mike var. Vegas'ı biliyor."

"Vegas'ı bilse *iyi olur*, yoksa fakirhaneye düşeriz ve bunun sonunu duymana asla izin vermem." Kendime çok güveniyorum ama belki de bu çiğneyebileceğimizden fazlasını ısırtıyoruz. Mercy'nin daha önce söylediği bir şey aklımdan çıkmıyor. "Biliyor musun, belki de yatırımımızı korumak için bir ortaklık düşünmeliyiz."

"Ortaklık mı?" Caleb kaşlarını çatarak bana bakıyor. "*Kiminle?* Benden başka *kime* bu kadar güveniyorsun? Çünkü senden başka kimseye güvenmiyorum, kardeşim."

"Peki ya Merrick ve Vince?"

"*Merrick* ve *Vince* Perri mi? Lanet olası *Perris*'lerle iş mi yapmak istiyorsun?" Kardeşim bana öyle tiksintiyle bakıyor ki, sanki insan kaçakçılığına girmemizi önermişim gibi.

"Perris değil. *Sadece* Merrick ve Vince. Bir kulübe ya da başka bir şeye yatırım yapmayı düşündüklerini söylediler."

"Burası bir kulüp değil, Gabe."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, ."

"O zaman gidip bir bilardo batakhaneşi ya da striptiz barı alsınlar. Kendilerini yasal bir iş adamı gibi hissetmelerini sağlayacak her neyse. Bizim sırtımızdan geçinmiyorlar."

"Onlarla zaten bir ortaklık içindeyiz," diye hatırlatıyorum ona. İçimizden biri konuşursa bizi öldürtebilecek bir ortaklık.

"Evet, o zaman çoktan işliyor. Ayrıca, onlarla düzenli olarak uğraşmak zorunda değiliz. Bu ikisinin her gün karşımızda olduğunu hayal edebiliyor musun? Merrick'in sümüklü küçük sürtük tavrına cevap verdiğimizizi?" Homurdanıyor. "Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmeden önce iki hafta dayanamazdık."

Sırıyorum. "Ya da seni eşek sudan gelinceye kadar döver." "Hiç şansın yok."

Tartışma bitmiştir."

İç çekiyorum. "Evet, iyi. En azından şimdilik." Saatimi kontrol ediyorum. Saat ona yirmi dakika var. Bruce'la küçük sohbetimiz beklediğimizden uzun sürdü ve bize büyük Perri klanına hazırlanmak için çok az zaman bıraktı. "Akşam yemeğinden hemen önce Diesel'den bir telefon aldım. Puff'ın adamlarından üçü kayıpmış. Kuzenleri."

Caleb küfür ediyor.
"Kartel mi?" "Öyle
olduğunu
varsayıyorum."

"Babam şu vücut parçaları kamyonetini duyunca *çok sevinecek*," diye mırıldanıyor kuru bir sesle. Asansörün kapıları dans müziğinin nabzı ve kadın kahkahaları eşliğinde açılır. Barın etrafında dolaşan üç Vegas şov kızı, hepsi de varlıklarını zar zor örten ışıltılı gümüş kostümler giymiş. Ayak parmaklarını havuza daldıran üç tane daha görüyorum.

Normalde bu manzara karşısında aletim seğirirdi. Şimdi ise kardeşime sadece başımı sallıyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Senin eğlencenin gelmesini beklemek konusunda anlaşıştık." Tanrıya şükür Mercy burada değil de bunu görüyor. Beni yalancı durumuna düşürüyor.

"Bir bokta anlaşımadık. Sen konuştun, ben dinlemedim. Güzel Amerika!" Caleb asansörden inerken kollarını iki yana açarak gümüş tanga bikinili sarışın Amerika'ya doğru ilerliyor. Vegas'a her gidişinde en az bir gecesini onunla sevişerek geçirir. Bu sefer neden farklı olmasını beklediğimi bilmiyorum. Doğru, çünkü kız arkadaşımın en iyi arkadaşını becermekle meşguldü.

Caleb, America'yı ayı gibi kucaklıyor ve onu yerden kaldırıp etrafında döndürüyor. "Ne kadar oldu?" diye boğuk bir soru sorar, yüzü America'nın diri göğüslerine gömülmüştür.

"Üç *uzun* ay." Uzun dansçı bacaklarını adamın kalçalarına doluyor. Kıcı güzel bir şey, zıplayan çeyrekler için olgunlaşmış.

"Kulağa doğru geliyor."

"Yüzüne ne oldu bebeğim?" Kız ona bakarken kusursuz alnı dudaklarını bükerek çatlıyor.

"Önemli bir şey değil. Sadece küçük bir anlaşmazlık. Yine de güzelim, değil mi?" Kıkırdıyor ve avuçlarını onun çene çizgisinde gezdiriyor. "*Çok* güzel."

Ona sinsice sırıtıyor. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. İstedğin gibi birkaç arkadaş getirdim."

"Anlıyorum. Teşekkür ederim."

Eve döndüklerinde Amerika hâlâ buradaysa Mercy çok kızacak. Onun adına beklenmedik bir öfke patlaması hissettim. Ama bu kaçınılmazdı. Caleb, Michelle ile yuva kurmayacaktı. *Birine* bağlanmaktan aciz.

Ayrıca, Camillo ve Miles Perri ile aynı odada olmak için T eksi yirmi dakika varken, Caleb'in kafasının gömülü olması gereken en iyi yer bir kadının

Göğüsler. Aksi takdirde, saldırmaya hazır, dolu bir silahla kafese kapatılmış bir aslan gibi süitte volta atıyor olurdu.

Bayanların yanından şöyle bir bakıp geçiyorum -en soldaki esmer belli belirsiz tanıdık geliyor; Vegas'a en son gittiğimde onu becerdiğime eminim- ve oyun odasının yanında nöbet tutan Farley'e ulaşıyorum. "Her şey hazır mı?"

Cevap olarak başını sallıyor.

"Eğlence ne zamandır burada?" "Daha yeni geldiler. Caleb onları yukarı çıkarmamızı söyledi."

"Tabii ki yaptı." Bunun aslında Vince'in daha önce kuku eksikliğimize yaptığı iğnelemeyle ilgili olduğunu biliyorum. Kardeşim bunu bir meydan okuma olarak gördü. O böyle bir Neandertal.

Farley, "Telefonlarını aldık ve herhangi bir kablo var mı diye üstlerini aradık," diye doğruluyor. "Hiçbiri gözümün önünden ayrılmadı."

İç çekiyorum. Bu gece ihtiyacımız olan son şey tanıklar. "Camillo ve Miles gelmeden onlardan kurtulun. Onları kulübe gönder. Kapıcı onlara bir VIP masası ayarlayabilir. Sonrasına kadar *kimse* gelmez." Caleb'in nasıl çalıştığını bilirim. Bu grup gecenin ilk grubu. Felix ve Finn'in burada olması gereken dün gece için ciddi bir sefahat planlamıştı. Şimdi onlar gittiğine göre, onların şerefine eğlenceyi on kademe artıracak.

Arkadaşlarımızı düşündükçe midem sıkışıyor. Bu bana Perris'lerle yaklaşan bu buluşmanın yanı sıra hala büyük bir sorunumuz daha olduğunu hatırlatıyor. Bunu aklımda tutarak merdivenleri ikişer ikişer çıkıp yatak odama gidiyorum, yolda kullan at telefonumu cebimden çıkarıyorum.

Stanley ikinci zil sesinde cevap verir. "Henüz bir şey yok," diyor selamlarken, sesi hırçın. "Bir ipucu buldum ama çıkmaz sokak olduğu ortaya çıktı."

"Neredeler o zaman?" Hayal kırıklığım artarken kapıyı topuğumla tekmeleyerek kapatıyorum. Peter ve Vic'in her zamanki yerlerini çoktan değiştirdik ve Stan kredi kartlarını takip ediyor. "Belki Bane onları çoktan ele geçirmiştir." Eğer durum buysa, onları bulup bulamayacağımız ve kaç parça halinde bulacağımız belli değil. Her şey Vlad'ın direktifine bağlı; ibret olsunlar ya da iz bırakmadan ortadan kaybolsunlar. Bane'in her ikisinde de eşsiz bir yeteneği var.

"Bence en kötü senaryoyu varsaymaya başlamalıyız. Henüz hiçbir şeyi teyit edemedim ama bu bir olasılık."

"Kahretsin." Bane'in onları bulması en iyi ihtimal. En kötü ihtimal ise Peter'in Federallerden koruma istemesi. Federallerin onlara bunu vermesinin tek yolu da Peter'in onlara bir şey vermesi.

Yani biz. O sinsi herif bizi ömür boyu hapse atacak kadar çok şey biliyor ve muhtemelen bunu kendi ticari çıkarlarına dokunmayacak şekilde yapabilir.

Gerginlik omurgamdan aşağı süzülüyor. "Eğer durum buysa, o güvenli evi bulmalısın." Caleb, Fulcort'ta tek bir gece bile geçirmeden önce bir şişe şarbon yutar. Onun çok gerisinde kalacağımı söyleyemem.

"Çoktan araştırmaya başladım. Ama şu anda daha büyük bir sorunun var, Gabe."

Katil amcamın bizi öldürmeye çalışmasından daha büyük bir sorun mu? "Bu da ne?"

"Kaynağım bana Federallerin senin hakkında bir muhbiri olduğunu söyledi." "Evet. Siktiğimin Peter'ı."

"Hayır. Şu anda yanında biri var."

Midem bulanıyor. "Ne demek istiyorsun? Kimi?"

"Bilmiyorum. Tek söyledikleri bu kişinin sağlam bir şekilde yerinde durduğu ve onlara istihbarat sağladığı."

"*Yerinde mi?* " Bu onların burada, Vegas'ta bizimle oldukları anlamına geliyor olmalı. Beynimi zorlayarak yatağın etrafında dolanıyorum. Etrafımız olası hainlerle çevrili.

Altı kişilik bir güvenlik ekibi. Merrick ve Vince Perri. Merhamet.

Bunu bana yapmazdı... Yapar ? Siker. Ya yaparsa?

Göğsümde içi boş, hastalıklı bir ağrı kıpırdanıyor. "Erkek mi? Dişi mi?"

"Bilmiyorum."

"o zaman!" Havlıyorum.

"Üzerinde çalışıyorum!" Stanley havlayarak karşılık veriyor. Buna cesaret edebilen birkaç kişiden biri o. Yaptığı işte en iyisi olduğu ve bizim ona onun bize olduğundan çok daha fazla ihtiyacımız olduğu için her zaman paçayı kurtaracağını biliyor.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

"Sadece kendine dikkat et ve o deli kardeşinin etrafta tanıklar varken çılgınca bir şey yapmadığından emin ol."

"Evet." Mercy'nin bana ihanet ettiği düşüncelerini şimdilik bir kenara itiyorum. "Havaalanının etrafındaki gözetleme kameralarından bir şey çıktı mı?" O kameralardan biri bir şey yakalamış *olmalı*.

"Ben ulaşmadan her şey ele geçirildi. Hâlâ içerideki bağlantım üzerinde çalışıyorum."

Öfkem alevleniyor. Sanki Federaller bu video kayıtlarından elde ettikleri kanıtlarla verimli şey yapacaklarmış gibi. Ellerinde patlamış mısır kaseleriyle arkalarına yaslanıp ailemizin birbirini öldürmesini keyifle izleyebilirler. "Tamam. Sabah beni ara."

Stanley ile görüşmeyi sonlandırıyorum, yumruğum telefonumun etrafında kenetleniyor, içimde bir duygu kasırgası patlıyor.

Caleb bana daha önce kime güvendiğimi sordu.

Gerçek şu ki, Mercy'ye güveniyorum. Onunla konuşmak bana doğal geliyor. Kendime engel olamıyorum. Ona ailemiz hakkında kimseye anlatmadığım şeyleri anlattım. Caleb'in ağzımdan kaçırdığım için beni döveceğı şeyleri anlattım.

Bildiğı şeyler mi? Federalleri köpekbalıkları gibi çekmek için suya yem gibi atabilir. İsterse bizi gömebilir.

Ama ona istediğı şeyi verdim, hatta daha fazlasını. Yeterli olmadı mı?

Bütün bunların içinde enayi miyim ben?

Eğer Mercy federaller için muhbirlik yapıyorsa.

Başıma gelecek her şeyi hak edeceğim, diye düşünüyorum kendi kendime acı acı.

Telefonum çalışıyor. Yapmak istediğim son şey başka biriyle konuşmak, ama bir aramayı görmezden gelemeyecek kadar çok top var, özellikle de Donny'den. Son yirmi dakika içinde üç kez aradı. İlk ikisini Bruce Cohen üzerinde çalışırken kaçırdım. Bu bir cevabı hak ediyor. "Ne istiyorsun?"

"Biri gardiyanlar aracılığıyla Vlad'a ulaşmaya çalışırsa sana haber vermemi söylemiştin," diyor arka plandaki hapisane kapılarının kapanma sesi ve metal çınlaması üzerine.

hızlı atıyor. Hiçbir şey beklemiyordum. "Kim? Ne zaman?" "Peter, yaklaşık bir saat önce, Anthony aracılığıyla."

Anthony Fasilli. Babamın cebinde sakladığı, serseri özentisi bir gardiyan. Fulcort'ta fazla bir nüfuzu yok ama yemin ederim adam babamın sarkık taşaklarını şefkatle tıraş ederdi.

Vlad . Peter bunu biliyor. Telefonla ulaşamadığında ona gitmesine .

"Mesajda ne yazıyordu?"

"Saldırının arkasında onların olmadığını." Homurdanıyorum.

"Evet, saçmalık."

"Mesajda öyle yazıyordu."

"Hayır, demek istediğim... Boş ver. Başka bir şey söyledi mi?"

"Sadece onlar olmadığını ve Vic ile Alexei'nin diğer olayla hiçbir ilgisi olmadığını söyledim."

Peter her şeye rağmen günlerinin sayılı olduğunu kabul etti ve babama aptal oğullarını bağışlaması için yalvarıyor. Her ne kadar küçük ve pörsümüş olsa da bu psikopatin da bir kalbi var. Bizi öldürmeye çalıştığında yeğenlerine bu kadar ilgi göstermemesi çok kötü. Babam bunun bırakmayacak.

Burnumu çimdikliyorum, sol gözümün arkasında zonklayan bir baş ağrısının başladığını hissediyorum. "Babamın tepkisi ne oldu?"

"Bildiğim kadarıyla radyo sessizliği."

Bu da babamdan gelen bir ölüm öpücüğü kadar iyi. Peter bomba hakkında doğruyu söylese bile, yine de ona ihanet etti.

"Başka bir şey olursa bana haber verin." Donny cevap vermeye fırsat bulamadan aramayı sonlandırıyorum, zihnim karmakarışık.

Peter'ın doğruyu söylediği, uçağımızı havaya uçuranın o olmadığı ihtimalini düşünmeye cesaret ediyorum. Kendime bu olasılığı kucaklamak için bir an izin veriyorum. Düşüncelerim hızla karanlık ve rahatsız edici bir yola giriyor. O deli herif hayatında hiçbir suikastı inkâr etmemişti. Aslında, onları her zaman bir onur rozeti gibi taşımıştır. Perri'nin restoranını yakıp Camillo'nun annesini yanlışlıkla öldürdüğünde, göğsünü kabartarak kasıla kasıla dolaşmıştı. Kaypak döne kuzenimizi çöle tek yönlü bir yolculuğa çıkardığında, adamın hayatı için yalvarırken altına nasıl işediğini zevkle anlatmıştı.

Şu anda bunu kabul etmemesi birkaç alarm ziline işaret ediyor.

Eğer bu doğruysa, o zaman olası suçlular konusunda başa dönmüş oluruz: kartel ya da Perris.

Ve uçak bu kartelin yöntemi değildi.

Ya her zaman şüpheli olan kardeşimin en başından beri öne sürdüğü gibi, tüm bunlar Perris'in Easton'ları resmen haritadan silmek için kurduğu büyük bir tuzaksa? Ya Merrick ve Vince'in oyununa kanan bir avuç aptalsak?

kurtları davet etmek için kırmızı halı mı seriyor? Babamız, aptalca bir ittifak arayışıyla bizi lanet olası koyunlar gibi kesime mi götürdü?

Saatimi kontrol ediyorum. Kurtlar her an gelebilir. Her şey hızla boka sarıyor. Caleb ile *hemen* konuşmalıyım.

Çantamdan silahım için bir şarjör daha çıkaracak kadar durakladıktan sonra kapıyı açıyorum.

Ve diğer tarafta duran Mercy'yi görünce irkildi, eli sanki kapı koluna uzanıyormuş gibi havadaydı.

ON BİR MERHAMET

Gümüş pullu gösteri kızı kostümleri giymiş beş kadın, biz dışarı çıkarken yanımızdan geçip asansöre giriyor. Kıkırdıyorlar -tahminimce sarhoşlar- ve bize bir bakış bile atmıyorlar.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldanıyor Michelle, zümrüt yeşili gözleri terasa kilitlenmiş. Kusmaya hazır görünüyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve midem bulanıyor. *Ben* de kusmaya hazırım.

İlerideki kanepede bacaklarını açmış bir adam oturuyor, siyah pantolonu kalçalarını sarmış. Bu açıdan bakıldığında, kucağındaki üstsüz sarışın kadın yüzünden adamın Caleb mi yoksa Gabriel mi olduğunu anlamak imkânsızdır.

Sadece Gabriel olma ihtimali bile -gözlerimin içine bakıp benim hakkımda hissettikleriyle ilgili her türlü yalanı söyleyebilecek olması- göğsümde keskin, bıçak gibi bir acıya neden oluyor. *Böyle* bir adam için babamı kurtarma şansını bir kenara mı atıyorum?

Farley bana dönmeden önce sağ koluna sert bir bakış attı. "Gabriel önümüzdeki bir saat boyunca tüm konukların kulübü ziyaret etmesini istedi. Sizi VIP listesine alabiliriz-"

"Ben *misafir* değilim ve o lanet *kulübe* de gitmiyorum," diye çıkışıyorum, öfkem alevleniyor. "Dışarıdaki *o mu*?" Parmağımla havayı bıçaklıyorum.

Farley ve Moe bakışırlar. "Hayır, hanımefendi."

İçimi büyük bir rahatlama kaplıyor, ardından Michelle'e acıyorum. Caleb'in büyüleyici olduğu yanılsaması resmen kırıldı. En iyi arkadaşım için üzülüyorum ama açıkçası bu en iyisi. Bir Easton' aşık olmasına ve FBI'nı nefesini ensesinde hissedip ondan bilgi istemesine gerek yok. Hiç eğlenceli değil. Artık resmi olarak tecrübelerime dayanarak konuşabilirim.

"Gabriel nerede?"

"Yatak odasında."

Midem bir kuğu dalışı daha yapıyor.

Yalnız mı? Ağzımı açıyorum ama soruyu sormaya cesaret edemiyorum.

Farley'i geçip, merdivenlerden yukarı fırladım. Moe peşimden geliyordu. Tam kapı koluna uzanırken, kapı uçarak açıldı.

ON İKİ GABRIEL

MERCY küçük bir şaşkınlık çığılığı atar ve geri sıçrar.

"Burada ne işin var lan senin!" Onun güzel yüzünü gördüğümde aklım başımdan gitti. *Beni federallere mi ihbar ettin?*

Düşündükçe içim daralıyor.

Moe onun arkasında duruyor. Ses tonumu koruma zahmetine girmeden ona ters ters bakıyorum. "Onun burada ne işi var?"

"Kendini iyi hissetmiyordu," diye cevap veriyor o soğukkanlı, rahatsız olmayan ses tonuyla, sanki ona onu uzak tutması için açık bir talimat vermemişim gibi. Sanki ona sağduyusunu kullanması için para ödüyormuşum gibi.

Mercy'nin ağzı sanki ona tokat atmışım gibi birkaç saniye açık kaldı. Ama sonra boğazını temizledi. "Sorun nedir? Şov kızlarınızla yapacağınız önemli toplantı için beni burada istemiyor musunuz? Özür dilerim, tarzını mı engelliyorum, seni *lanet domuz?*" Sesi sözlerini bastırıyor, arkamdaki odayı ararken gözleri ateş saçıyor.

Bir kadın arıyor, farkındayım.

Kahretsin. Kızlar. Hala alt katta olmalılar.

Gergin duruma rağmen içimden kaçan kahkahaya engel olamıyorum. O kadınlar aklıma gelecek *son şey* ama Mercy kızmakta haklı. Eğer roller tersine dönseydi ve eve geldiğimde onu bir grup erkekle bulsaydım, kız kıza bir gece geçirdiğinde ısrar ettikten sonra, önce ateş eder sonra soru sorardım.

Ve Mercy *çok kızgın.*

Kızgınlık iyidir ama. Sadece onu aldattığım şüphesi yüzünden duyduğu öfkeyle gizli muhbir olmasının imkânı yok. Kim olduğunu bilmiyorum ama o olamaz.

İçime bir rahatlama çöktü. Onu yatağıma atar ve diğer kadınları ne kadar düşünmediğimi ona kanıtlardım, eğer başka bir acil ikilemim olmasaydı. "Mercy, şu anda bunun için zamanım yok-"

"Zaman kazanıyorsun, seni pislik!" Hışımınla yatak odasına giriyor ve beni iki eliyle göğsüme bastırarak, özellikle de hasta bir kadından beklediğimden daha güçlü bir şekilde geri itiyor. Kapıyı Moe'nun suratına kapatarak bana odaklanıyor, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar vahşi, gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi parlıyor.

"Mercy, görüldüğü gibi değil-"

"Bana aşık mısın, Gabriel?" diye ağzından geçirir.

Bocaladım. "Ne?" Bu soruyu beklemiyordum.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlar. "Bu basit bir soru. *Bana aşık mısın?* "

Yüce İsa. *Bu* konuşma için zamanım yok. "Bunu sonra konuşabiliriz." Umarım. Eğer bu duvarlar, malzemesi kanım olan bir Jackson Pollock tablosuna dönüşmediyse. "Caleb kadınları davet etti. Onlara dokunmadım. Onlara dokunmak istemiyorum-"

"Biliyorum," diye tersliyor ve bana yaklaşıyor. "Evet ya da hayır, Gabriel. Hemen şimdi bilmem gerek. Beni seviyor musun, evet ya da hayır-"

"Evet!" Hayatımda ilk kez bir kadına bunu itiraf ettiğim için kalbim hızla çarpıyor. "Neden soruyorsun?" Neden şimdi?

Omuzları çöküyor ve gözlerindeki tüm ateş kayboluyor, yerini teslimiyet alıyor. Ve korkuyla. "Çünkü FBI sana ulaşmak için beni kullanmaya çalışıyor ve ben de hayatımı bir kenara atmaya değip değmeyeceğini bilmek istiyorum."

ON ÜÇ MERHAMET

GABRIEL beni dinliyor, çenesi sert, Ajan Lewis'in bugün bana fırlattığı her şeyi indirirken gözlerini zar zor kırıyor. Kelimelerim karmakarışık, ağzımdan dökülürken zar zor anlaşılıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Tüm bunlar olurken, gözlerinin içinde kopan karanlık fırtınayı gözden kaçıramıyorum. "Ona ne söyledin?" diye soruyor, sesi aşırı sakın.

"Hiçbir şey. Yemin ederim! Aptalı oynadım. Ama o bir şeyleri çözdü. Ya da bazı şeyleri. Diego'nun kendini öldürmediğini biliyor. Beni cinayet işlemek için komplo kurmakla suçlamakla tehdit ediyor."

"Bu hiçbir yere varmaz," diyor . "Bunu bilmiyorsun-"

"Evet, biliyorum. Bunun sana geri dönmesine asla izin vermem. *Asla*. Bunun sana olmasına izin vermeden önce suçu üstlenirim." Sanki sadece soru sorarak ona ağır hakaret etmişim gibi bana sertçe bakıyor.

Yutkunuyorum. Benim için bir adamı öldürttüğünü itiraf etmeye en çok bu kadar yaklaşmıştı ve şimdi bunun için hapse gireceğini mi söylüyor? O suçu benim için, babam için işledi. Diego onun için bir hiçti. Bir hiçti.

Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum ... korunuyorum.

Ona doğru uzanıyorum ve o hızlı bir adımla geri çekiliyor. Bana bakarken yüz ifadesi okunmuyor ve her geçen sessizlik anında bedenim daha çok titriyor.

"Lütfen bir şey söyle," diye zorlukla fısıldıyorum. Ona anlattığım her şeye vereceği tepkiyi beklerken nefes alamıyorum.

"Yani bu ajan seni bugün spa'da köşeye sıkıştırdı ve sen bana bunu şimdi mi anlatıyorsun?" diye yavaşça, eşit bir şekilde soruyor. "Daha önce hasta numarası yapıyordun-" "Numara yapmıyordum! Hastaydım! Kusacak gibi hissettim." Pişmanlığım alevlendi.

Gabriel'e hemen o söylemem gerektiğini biliyordum.

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü bu FBI! Çıldırdım."

"Ya da onun teklifini değerlendirdiğin için."

Bunu reddetmek için ağzımı açtım.

"Bana yalan söyleme," diye sertçe uyarıyor. "Birbirimizle bir anlaşma yapmıştık, hatırladın mı Mercy? Yalan söylemek yok."

Suçluluk duygusu göğsümü yumruklarken, inkar dudaklarımda, söylenmeden ölüyor.

Başını sallıyor, daha çok kendi kendine. "Yani bu ajan, beni hapse attıracak bilgi karşılığında babanı dışarı çıkarman için sana bir anlaşma teklif etti."

İrkildim. "Evet. Ama ona hiçbir şey söylemedim-"

Elini aramızda havaya kaldırarak beni susturuyor. Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. Daha önceki konuşmamızı mı tekrarlıyor? Bana Vince ve Merrick hakkında, hapishane dövüş kulübü hakkında, amcasının bizi öldürmeye çalışması hakkında anlattığı her şeyi hatırlıyor mu? Bu onu endişelendirmeye yetiyor mu?

Ortadan kaldırılması gereken bir yük olduğuma karar vermek için yeterli mi?

Yine de beni sevdiğini söyledi, sakinleştirici bir nefesle kendime hatırlatıyorum.

Bu itiraf dudaklarından döküldüğünde o da benim kadar şaşırılmış görünüyordu.

Ama bunu bana Lewis'le gizli randevumu itiraf etmeden önce söylemişti.

Gabriel gibi adamlar gerçek aşkı yaşayabilir mi?

Daha da önemlisi, kendilerini korumak için sevdikleri kadınları öldürebilirler mi?

Sinirlerimi yutuyorum. Kendimi açıklamam gerekiyor. "Spa'da bana yaklaştığında ne yapacağımı bilemedim. Bunu düşünmem gerekiyordu. Babamın hayatının sonuna kadar o hücrede çürümesini ve Justin'in onu oradan çıkarma ihtimalinin ne kadar yüksek olduğunu. Ve sonra beni korkuttu, bana daha önce tanıkları öldürdüğünü, onlarla çalıştığımı düşünürsen beni öldüreceğini söyledi. Bunun için iki kere bile düşünmezdin."

"Ve sen ona inandın mı? Seni böyle incitebileceğimi mi düşündün?" Sözlerim canını yakmış gibi yüzünde beliren irkilmeyi kaçırmıyorum.

Korkuma rağmen, bu adam için göğsümde bir sıcaklık filizleniyor. "Amcanın FBI ile çalışması ve baban hakkında söylediklerinden sonra

onu vurmak... evet, sanırım yaptım."

Sanki sözlerimi dinliyormuş ama ne dediğimi anlayamıyormuş gibi başını sallıyor. "Aynı şey değil."

"Nasıl aynı olmaz?"

"Çünkü seni kendi pisiğime sürükledim." Tekrar başını sallıyor. "Sana yaşattıklarından dolayı benden nefret ettiğin için seni suçlayamam. Bunların *hiçbirini* sen istemedin." Yumuşak bir sesle, daha çok kendi kendine, "Ama sanırım artık sen de varsın." diye ekliyor.

"Öyleyim." İyi ya da kötü, öyle görünüyor. Bu kez koluna uzandığımda geri adım atmıyor, kaslı ön kolunu okşamama, damar haritasını izlememe fırsat veriyor. "Bana verdiği kartı yırtıp attım, Gabriel. Sifonu çekip tuvalete attım. Bunun bir parçası olmak istemiyorum, başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Seni araştırıyorlar. Sen ve Caleb. Şu anda seni izliyorlar. Burada, otelde-"

"Biliyorum." Adım atmaya başlarken ellerini gür saçlarının arasından geçiriyor ve saçlarını darmadağın ediyor.

Şaşırmamam gerekse de çenem düştü. Gabriel onun için hiçbir şeyin ulaşamaz olmadığını defalarca kanıtladı. "Bu konuda nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun? Lanet olası aklımı kaçıırıyordum!"

Sırıttıyor. "Bir süre kal. Alışsın."

"Ya da onların dikkatini çekecek şeyler yapmayı bırakabilirsin," diye mırıldandım. "Ne zaman öğrendin?"

"Kuyruk hakkında mı? Eyaletler arası yola girdiğimizden beri peşimizdeler. Görünüşe göre peşimizde bir muhbir var. Henüz kim olduğunu bilmiyoruz." Çenesi titriyor. "Sen olmandan korkuyordum."

"Ben Moe."

Durup bana şüpheli bir bakış attı. "Ne?"

Korumanın kulağını kapıya dayamış olma ihtimaline karşı sesimi alçaltıyorum. "Sanırım bu Moe."

"Hayır." Yüzünde acımasız bir eğlence belirliyor. "O Farley'nin adamlarından biri."

"Hayır, size söylüyorum. Bence FBI ile çalışıyor. Ya da FBI o. Lewis beni koruyabilecek biri olduğunu söyledi ve Farley'i duydun. Moe'nun benimle çalışmak söyledi. Ayrıca iki seferde de nerede olacağımı biliyordu. Moe *etrafta dolanırken* benimle tuvalette konuşma riskini aldı. Ona yakalanma endişesi yoksa neden böyle bir şey yapsın ki?"

Gabriel ağzını açar ama sonra durur ve kaşlarını çatarak kapalı kapıya bakar. "Farley'le sadece birkaç aydır birlikte. Kahretsin, haklı olabilirsin," diye mırıldanır ve saatine bakar. "Burada kalmanı istiyorum. Michelle'i de buraya göndereceğim. Ona hiçbir şey söyleme. Bu ajanların davalarını kazanmak için ne kadar kana susadıklarını gördün. Hiçbir şeyden çekinmezler."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." Gitmek için döner.

"Bana kızgın mısın?" Nefesimi tutup cevabını bekliyorum.

Çenesi gerilir. "Dürüstçe mi? Ne olduğumu bilmiyorum, Mercy. Hayal kırıklığına uğramış. Kızgın. İncindim. Böyle şeyleri benden saklayamazsın. *Asla*. Bu şekilde çalışamayız." Onu daha önce hiç bu kadar kasvetli duymamıştım.

"Biliyorum. Bir daha asla yapmayacağım." "Yine de şu ajan. İstiyorum-"

"*Lütfen* ona bir şey yapmayın. Benim adıma daha fazla suç işlemeni istemiyorum."

Ağır ağır iç geçirir. "Beni çok dikkatli dinle. O ajanın seninle bir alıp veremediği yok, çünkü sen yanlış tek bir şey yapmadın. Tek bir şey bile, anladın mı?"

Başımı sallayarak onayladığımı hissediyorum.

"Çaresiz durumda ve seni korkutarak itaat ettirmeye çalışıyor." "Ama benim hakkımda her şeyi biliyor. Nerede çalıştığımı, hangi okula gittiğimi-"

"O istihbaratın parasını ödeyip bir saat içinde elde edebilirdim. Elinde hiçbir şey yok ve boşa kürek çekiyor. Yine de onun açısından aptalca bir hareketti. Senin ne kadar zeki olduğunu fark etmedi. Ya da beni gerçekten umursayacağını." Yüzünden garip bir ifade geçti. "Ne duyarsan duy, burada kal. Anladın mı?"

Omurgamdan aşağı bir tedirginlik sızıyor. "Gabriel, neler oluyor?" Yemekten sonra yanından ayrıldığımda olduğundan çok daha gergin. Şimdi düşünüyorum da, buraya hışım ile girip gözlerimden yaşlar akıtarak bana aşkını itiraf etmesini istediğimde acelesi varmış gibi görünüyordu. Kötü bir şeyler olacağı izlenimine kapılıyorum. "Lewis bir bölge savaşı ve kartel hakkında bir şeyler söyledi-"

Başını sallar. "Sadece burada kal. Ve eğer ben ya da Caleb dışında biri kapıdan içeri adım atarsa ve rozetini sallamıyorsa-" Şifonyerin üzerindeki spor çantasından bir tabanca çıkarıyor. Şarjörü çıkarıp yeniden doldurmadan önce kontrol ediyor. Silahı elinde ustalıklarla çeviriyor ve bana doğru uzatıyor. "-İşaret et ve ateş et, anladın mı?"

Kabul ediyorum, metal avucumun içinde serinliyor. Yatağımın başucundaki masaya koydum. "Moe konusunda ne yapacaksın?"

"Merak etme, gerçeği ondan öğreneceğiz." Gabriel'in gözlerindeki hınzır parıltı bana daha fazla ayrıntı bilmek istemediğimi söylüyor. "Yine de şimdilik onu buraya göndereceğim."

"Ne?" Ona ters baktım. "O adamı burada yanımda istemiyorum!"

"Olmak üzere olan şeyin yakınında olmasına izin veremem. Ayrıca, senin korunmanı istiyorum ve o ne olursa olsun, bunu yapacaktır."

"Bunu mahvedeceğim."

"Hey. Hayır, değilsin." Çenemi nazik ellerinin arasına aldı. "Şimdi söyle bana, ya tamamen varsın ya da tamamen yoksun bebeğim."

"Ben de varım." Parmaklarımı onunkilerin arasında dolaştırıyorum. "Ben varım, Gabriel."

"Tamam. O zaman ben dönene kadar benim güzel, cahil kız arkadaşımımsın gibi davranmaya devam et." Tereddüt ediyor ama sonra beni öpmek için eğiliyor.

Hevesle karşılık veriyorum, parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirerek onu kendime çekiyorum.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyor ve sadece bir saniye sonra serbest kalıyor.

Bir ağrı göğsümü dolduruyor. O öpücük aynı şeyi hissettirmiyordu. Parmağımı koyamadığım bir şey eksikti. "Dikkatli ol," diye uyarıyorum onu.

Silahlı göstererek kapıya doğru yönelir. "Onu yakınında tut ama ateş etme. Otel odamızda bir ceset işleri zorlaştırır," diye omzunun üzerinden atar.

Masanın üzerindeki silahı inceliyorum.

Gabriel'le yaşamak gerçekten böyle bir şey mi?

ON DÖRT GABRIEL

Camillo Perri'yi YİYİP BİTİREN HASTALIK HER NE İSE ÇOK İYİ BİR İŞ ÇIKARIYOR, çünkü omzunda bir kamburu olan, buruşuk, beyaz saçlı, yaşlı bir adamdan başka bir şey değil, yerdeki altı fit derinliğindeki bir çukuru tanımaktan haftalar önce görünüyor

Miles Perri, diğer yandan? O hala geçmiş yıllardan hatırladığım aynı orospu çocuğu, sadece daha fazla gri saç ve karnında kilo var.

Karnına üç kurşun sıkmak ne kadar tatmin edici olurdu? Acı içinde kıvranırken, yavaş yavaş kan kaybından ölürken başında durmak? On dokuz yıl oldu ve artık annemin gülüşünün sesini hatırlayamıyorum, güzel ve yumuşak olduğunu hatırlamak dışında.

Camillo ve dört oğlunun beklediği ana odaya doğru merdivenlerden inerken kendime yumruklarımı gevşetmem gerektiğini söylemek zorundayım. Miles'tan sadece biraz daha küçük olan Leo-Merrick ve Vince birlikte, bir kenarda ve büyük psikopat kardeşlerinden uzakta duruyorlar. Belki bu onların standart uygulamasıdır, belki de hepsinin bizi öldürmek için plan yapmadığı yanılsamasını sürdürmek içindir.

Belki de Miles'ın Merrick'in erkek arkadaşının peşinden gittiği hikayesi saçmalıktı. Yoksa nasıl olur da şu an o adamla aynı odada durur?

Hay sikeyim. Bizi öldürmeye çalışanın amcam olduğundan emin olduğumda daha mutluydum. Aslında en genç iki Perris'i seviyorum.

En azından yanlarında güvenlik getirmekte ısrar etmediler.

Göz ucuyla Moe'nun Farley'le birlikte oyun odasının girişine yakın bir yerde fark ediyorum.

Evet, iyi denemeydi. Mercy haklıysa ve o bir muhbirse, o duvarlarda bir sinek olmayı çok isterdi.

Aralarındaki mesafeyi kapatıyorum. "Michelle nerede?" Sessizce soruyorum.

"Yatak odasında," diyor Moe, gözleri Camillo ve Miles'a kilitlenmiş halde.

"Tamam. Onu Mercy ile odama götür ve onlarla kal. Eğer

Ona *bir şey* olursa, seni şahsen sorumlu tutacağım." *Ve hiçbir federal kurum sizi kurtaramayacak.*

Tehditkâr bakışlarımla karşılaşüyor ve sonra başını sallayarak üst kata çıkıyor.

"Hey." Çenemi Farley'e doğru salladım.

Dev adam eğildi ve bana kulak verdi. "Moe ne kadar sağlam?"

Farley dönüp bana ters ters baktı, yapacağını bildiğim gibi. Koruma için getirdiği adamları hiç sorgulamadım. Hiç sorgulamak zorunda kalmadım.

"Çok sağlam. *Neden?*"

Onun ölümcül bakışına kendiminkiyle karşılık veriyorum. "Çünkü öyle olmayabileceğini söyleyen bir istihbaratım var."

Farley'nin azı dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum, çünkü dikkatini merdivenlerden ikinci kata, altın oğlunun az önce kaybolduğu yere kaydırıyor.

"Onunla sonra ilgileniriz. Bu gece yakınımızda olmasını istemiyorum." Bununla birlikte, elimi selamlamak için uzatarak patriğe doğru yöneldim. "Beklettiğim için özür dilerim."

Camillo bulanık gözlerle beni inceliyor, garip bir an boyunca elimi uzatmış bir aptal gibi orada dikilmeme izin veriyor ama sonunda kabul ediyor. Cildi parşömen kağıdı gibi. "Las Vegas'ı ziyaret etme zevkine erişmeyeli uzun zaman oldu." Sesi böylesine çelimsiz görünen yaşlı bir adam için aldatıcı derecede derindi.

"Gerçekten mi?" Caleb'in tembel bakışları terasa doğru kayar. Kızların hepsi dönmeden önce içki içmeleri için gönderilmişti. "Çok uzun süre uzak kalamıyorum."

"Şu işi bir an önce bitirelim. Zamanımı harcayacak daha iyi işlerim var," diye mırıldanıyor Miles.

Caleb dişlek bir gülümsemeye beni anında geriyor. Bu gülümsemeyi daha önce de görmüştüm. Genellikle bir adamın boğazına sarılmak üzere olduğu anlamına gelir. Ama bunun yerine bir adım geri çekiliyor ve oyun odasına doğru eliyle işaret ediyor. "Lütfen. Rahatınıza bakın."

Miles tereddüt etmez, babasına boyun eğmez, sadece içeri girer. Hah. Şuna bak, babası hala nefes alırken liderliği ele geçiriyor. Bu "ittifak" hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum.

Vince arkadan gelip odaya girmeden önce bana başıyla selam veriyor.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Caleb nefesinin altında hırlıyor. Görünüşe göre yüzündeki çift D meme ve toplantı öncesi sevişme gerginliğini azaltmaya yetmemişti.

"Fulcort'tan haber alıyorum."

Kaşları soru sorar gibi kalkıyor. "Ve?"

Miles poker masasında seçtiği deri sandalyede bir ileri bir geri sallanırken, "Sana bunun zaman kaybı olacağını söylemişim," diye yakınıyor.

Kibirli pislik.

"Bana güveniyorsun, değil mi?" Mırıldanıyorum.

Caleb tereddüt etmeden, "Her zaman, kardeşim," diye yanıtlıyor.

"Tamam o zaman. Beni takip et ama fazla ileri gitme." Derin bir nefes alarak Caleb'in arkasından içeri girdim ve cep kapılarını kapattım.

Sonra Glock'umu çektim ve namluyu Miles'in sağ şakağına dayadım.

ON BEŞ

MERHAMET

"SAKINLEŞEBİLİR MISIN?" Elinde silahıyla kapının önünde duran potansiyel FBI muhbirine ya da içimi kemiren pişmanlığa değil, ekranda oynayan akılsız filme odaklanmaya çalışarak soruyorum. Gabriel'e daha önce söylemeliydim. Şimdi olayların diğer tarafında olduğuma göre, ona söylemekten korkmamam gerektiği açık. O bir canavar değil. En azından benim için değil.

Michelle, yatağın yanındaki tavandan tabana devasa pencereyi boydan boya adımlamaya devam etmeden önce -yarısı kadar dakika içinde onuncu kez- ofluyor. Moe onu takip ettiğinde diğer yatak odasındaydı. Onunla "hemen" konuşmam gerektiğini söyledi. Buraya girdikten sonra çıkmasına izin verilmeyeceğini söylememiş.

Gitmek için kıyafetlerini toplayıp toplamadığını sormadım, ama yüzündeki somurtkan ifadeye bakılırsa, düşünceleri muhtemelen bu yönde. Üzgün olduğu için onu suçlayamam - Gabriel'i böyle bulmak ilk günlerde bile yıkıcı olurdu - ve yine de bu odada dönen bok fırtınası zaten onun gerginliğini eklemeden iğrenç.

Aniden durdu ve dönüp bana baktı. "Ne?"

"Daha iyi *görünüyorsun*." Michelle beni izliyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet. Sanırım öyle." Gabriel'e sırrımı açıklamak kesinlikle omuzlarımdan bir yükü kaldırdı.

"Tamam o zaman, hadi dışarı çıkalım." Komodinin üzerinde duran debriyaj çantasına ve telefonuna uzanıyor.

"Yapamayız."

"Vegas'tayız ve dışarı çıkmak için giyinmişiz. *Neden olmasın?* "

Hiçbir şeyi ifşa etmeyen uygun bir cevap ararken bir yudum su içiyorum. "Gabriel burada kalmamı istiyor."

"Peki ne zamandan beri onu dinliyorsun? Özellikle de aşağıda bir grup sık takasçısının ona bildiğin halde."

"*Bunu yapmıyor.* Artık burada bile değiller. Onları gönderdi. " Annesini öldüren adamlarla yüzleşmekle meşgul. Midem gerildi. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. "Ve o kadınların buraya gelmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Hepsi Caleb'ın işi."

"Doğru. Striptizcilere gittiklerinde Gabriel'in gözü sadece televizyondaki spor programlarında oluyor." Bana başını sallıyor ve ne düşündüğünü biliyorum: Gabriel'in, bir kadın avcısı olan Gabriel'in, onu yakalamak için burada olmasaydım kardeşinin ayarladığı "eğlenceye" katılmayacağına inandığım için aptal olduğumu.

Bir hafta öncesine kadar ben de bundan şüphe duyabilirdim. Ama aramızdaki şeyler hızla değişiyor. Tekrar tekrar, hareketleriyle, sözleriyle, her fırsatta nazikçe okşamalarıyla, göz göze geldiğimiz anda dudaklarına değen her gülümsemesiyle, onun benim düşüncelerimde olduğu kadar benim de onun düşüncelerinde olduğumu gösterdi - ki bu son zamanlarda sürekli oluyor.

Bu gece, beni sevdiğini itiraf etti. Sormak zorundaydım ama hiç çekinmedi. İnkâr etmedi.

Gabriel Easton hiç bir kadına onu sevdiğini söyledi mi? Bahse girerim bunun cevabı "asla" olacaktır. Ama o değişiyor. O gün Fulcort'taki ziyaretçi salonunda tanıştığım korkunç adam, gecenin geç saatlerinde ve güneş yeni bir gün için doğarken dudakları benimkileri bulan adam değil.

Ya da belki de değişen benim. Belki de beni kendilerinden biri olarak kucaklayan ve babamı kurtaran bu yeni karanlık dünyaya ısınıyorum.

Her iki da, Michelle'in acı görüşü bir karşılık verme dürtüsü uyandırır. "Bak, Caleb sana zaten kim olduğunu bildiğin kişiyi gösterdi diye bana şirretlik yapma." Azarlayıcı sözlerime rağmen öfkem alevleniyor. Neden iki gece boyunca lanet bir pislik gibi davranmadı ki?

Çenesi gerilir. "O başka kadınlarla oynasırken bütün gece burada oturamam, Mercy."

"Yapmayacağız. Ve zaten bunu yapmıyorlar. Onlar çok meşguller -" Moe'ya doğru bir bakış fırlatıyorum. "-Bazı insanlar. Bir toplantı." *Ne kadarını biliyor?*

Kollarını üşümüş gibi göğsüne sarıyor. "Burayı satın almakla mı ilgili?"

"Bilmiyorum. Sanırım öyle." Yalan söylerken bakışlarımı kaçırıyorum.

"Empire'daki o geceden iki seksi adam burada. Onları içeri girerken gördüm." Tekrar volta atmaya başladı. "Belki de onlardan biriyle takılmalı ve Caleb'in bunu öğrenmesine izin vermeliyim. Bakalım hoşuna gidecek mi?"

"Caleb'in umurunda olmaz." Onu tanıyorum, izlerdi. Hatta katılabilir bile. Ama benim umurumda. Caleb'in onunla oynaması başka bir şey. Ama bu ikisi, sırf yanlış adamla evlendikleri için kadınları öldüren bir aileden geliyorlar. "Onlardan *uzak dur*, Michelle," diye uyarıyorum.

"Oh, harika. Daha fazla mafya adamı mı?" Ona ters ters baktım.

"Ne? Sanki kimin için çalıştığını bilmiyor." Elini Moe'ya doğru uzatıyor ve sesini dramatik bir fısıltıya düşürerek ekliyor: "Muhtemelen size *tüm* cesetlerin nereye gömüldüğünü söyleyebilir."

Kahretsin. Bundan sonra Lewis'e aptal kız arkadaşı oynamak benim için zor olacak. "Gabriel mafya *değil*. Gömülü ceset falan *yok*. Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Şimdi *lütfe*n çeneni kapatır mısın?" Moe'ya bir kez daha bakarken kalbim göğsümde çarpıyor, bakışları benden Michelle'e, oradan tekrar bana kayıyor, ifadesi hiç kırılmıyor, hiç ima etmiyor.

FBI'a onlar hakkında ne kadar bilgi verdi? Gabriel ve Caleb'e ne kadar ihanet etti?

Onu cezalandıran Easton'lar mı yoksa Farley ve adamları mı olacak?

Michelle'in alnında kaşları çatıldı ve ne düşündüğünü biliyorum - onlar *temelde mafya, Mercy ve ikimiz de bunu biliyoruz*. Bu konuda birden fazla kez konuştuk. Keşke açıklayabilseydim de en azından beni bu çukura daha da sokacak bir şey söylemeseydi.

"Tamam, iyi, her neyse. Ama onlar küçük 'toplantılarını' yaparken biz de otelin kulübüne gidebilir miyiz lütfen?" Kelimenin altını çiziyor. "*Onu* koruma için yanımıza alabiliriz."

Lewis beni yine köşeye sıkıştırsın diye mi? Hayır, teşekkürler. Başımı salladım. "Kulüp havamda *değilim*." Gabriel yanımda olmadan bu çatı katından bir daha ayrılmayacağım.

"Ciddi misin Mercy?" Adımlarına devam ediyor, sesi bıkkınlık dolu. "O pisliği yakalamam yeterince kötü-"

"Seni *uyarmıştım*."

"İyi, evet, yaptın! Ve haklıydın. Duymak istediğin bu mu?" diye tersliyor. "Ama şu anda kendini benim yerime koyabilir misin?"

"Biliyorum. Özür dilerim." Ben de gitmek isterdim.

Alt dudağını ısıırıyor. "Ve şimdi burada kapana kısıldım."

"Çatı katında bir süitte," diye hatırlatıyorum ona sert bir şekilde. "Ve sen kapana kısılmadın-"

"Tamam, iyi o zaman. Sen burada kal. *Ben* dışarı çıkıyorum." Çantasını aldı ve kapıya doğru yürüdü.

Moe hızla hareket ederek önüne geçer ve onu engeller.

Duruyor, adamın hareket etmesi için birkaç vuruş bekliyor. Hareket etmeyince, "Bırakın geçeyim." diyor.

"Burada kalmalısın." Sakinliğini koruyor, tedirgin değil.

"Beni zorlayamazsın." Çenesini meydan okurcasına dikleştiriyor ama sesindeki yalpalama kendine olan güvenini ele veriyor.

Ona bakarken Moe'nun ağzının kenarı seğiriyor. Sadece onu yapmakla kalmaz, içinden bir ses bundan zevk alacağını da söylüyor.

O da bunu hissetmiş olmalı -gözleri aşağıya, adamın elindeki silaha kayıyor- çünkü bir adım geri gidiyor, sonra bir adım daha, boğazı sert bir yutkunmayla titriyor.

"Biraz içki içebiliriz, Moe. Bize biraz getirebilir misin?" Elimden geldiğince kibar bir ses tonuyla sordum.

O bana bakarken an uzuyor. "Ne içiyorsun?" diye sorana kadar sessizliğinin cevap olduğunu varsayıyorum.

"Martini. Michelle için ekstra sek."

"Ben martini yapmam." Kapıya doğru uzanıyor. "Ama sana votka getirebilirim."

"Cin!" Michelle mırıldanıyor. "Gerçek martini *cin* ile yapılır."

Moe gözlerini devirdi ama başını salladı. Hızlı bir hareketle aşağı indi ve Michelle ile beni yalnız bıraktı.

"Mercy, neler oluyor?" Michelle'in parlak yeşil gözlerinde alarm parlıyor. "Gösteriden ayrıldığımızdan beri çok tuhaf bir his alıyorum ve şimdi gitmemize izin vermiyorlar mı? Korkuyorum."

Açıklamak için çok az zamanım var. "Beni dikkatle dinle. Gabriel ya da Caleb ve onların işlediği suçlar hakkında hiçbir şey söyleyemezsin, tamam mı? Şaka olarak bile."

"Evet. Bunu anladım. Ama oluyor?"

Tereddüt ediyorum. Gabriel'e ona hiçbir şey söylemeyeceğime dair söz verdim, ama aynı zamanda bu bilgisiz maskaralığı sürdüreceğime de söz verdim ve o bunu zorlaştırıyor. "Moe'nun bir FBI muhbiri olduğunu düşünüyoruz," diye fısıldıyorum. "Federallere her türlü bilgiyi verdiğini düşünüyoruz."

Çenesi düştü.

"Gabriel onun Perris'e yaklaşmasını istemiyor, bu yüzden burada bize bakıcılık yapıyor." Açıklamayacağım nedenlerden dolayı o da bizi Perris'in yakınında istemiyor.

"Perrisler kim?"

"Başka bir suç ailesi. Gerçekten korkunç bir tane. Rakipler ama bir çeşit ittifak kuruyorlar."

Sanki bunu paniklemeden anlamaya çalışıyormuş gibi yavaşça bir nefes bırakıyor. "Bu oteli satın almak için bir ittifak mı?"

"Hayır. O iş için değil. *Diğeri* için." Ona sert bir bakış attım. Bakışları kapalı kapıya takılıp kalırken alt dudağını sıkıyor.

"Neden onun bir muhbiri olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü bazı şeyler söyledi ve yaptı...." Açıklamamı el sallayarak geçiştirdim. "Bakın, peşimde bir ajan var."

"*Senden sonra mı?*" diye ciyaklıyor.

"Evet. Beni tehdit ediyor. Beni tehdit ediyor, Gabriel'i ele vermeme sağlamaya çalışıyor." Lewis'in kurduğu pusulara girecek vaktim yok. "Ve şimdi Gabriel bir muhbiri hakkında bilgi aldı, bu yüzden mantıklı."

"Yani *Gabriel* bir muhbiri olduğunu *biliyor* mu?" "Evet, içerideki adamı ona söylemiş."

Gözleri büyüdü. "FBI'daki gibi mi? Orada insanlar mı var?" "Michelle, ama. Kim bak," diye azarlıyorum, ama sonra

Easton dünyasında yeni olduğunu de biliyorum. Haftalardır bunu yaşıyorum.

"Her yerde adamları var. İstedikleri *her şeyi* alabiliyorlar."

Kollarını göğsüne sıkıca sararak yeniden volta atmaya başlar. "Moe onların bildiğini biliyor mu?"

"Hayır. Ama eminim öğrenecek." "Ona ne yapacaklar?"

"Çılgınca bir tahminde bulun." Midem bulanıyor. Bu hayatı Gabriel için istemiyorum. Onun bundan uzak durmasını istiyorum.

"Aman Tanrım." Paniğe kapılmış düşünceler gözlerinin önünden geçerken bembeyaz kesiliyor. En kötüsünü hayal ediyor ve bundan dehşete düşüyor. "Buradan çıkmam gerek. Buradan çıkmalıyız. Kendini duyuyor musun?"

Şu anda ne dediğini duyuyor musun Mercy? Bunu nasıl kabullenebilirsin?"

"Bunu kabul etmiyorum!" Kanım kulaklarımda çarpmaya başladı. "Onların dünyasında işler böyle yürüyor."

"Ya FBI'ın elinde Moe'yu bunu yapmaya zorlayacak bir şey varsa? Bunu hiç düşündün mü? Belki de başka seçeneği yoktur! Belki de ailesini tehdit ediyorlardır!"

"Sessiz olur musun!" Yataktan zıpladım ve kapıyı açmak için koştum. Barda kırılmış saçlarının tepesini seçebiliyorum. Kapıyı iterek kapattım. "İnan bana, ailem için aptalca ve tehlikeli şeyler yapıyorum. Bunu herkesten ve *senden* daha iyi anlıyorum."

Michelle irkilir. "Haklısın. Özür dilerim."

Adım atma sırası bende. "O ajan, ona istediğini vermezsem beni cinayet işlemek için komplo kurmakla suçlamakla tehdit etti."

"Cinayet! Kim için?"

Tanrım, sınavlarım ve tüm bu olanlar yüzünden ona söyleme fırsatım olmadı. "Hapishanede babama saldıran adam. Kendini astı."

"Yasal gibi mi?"

Ona sert bir bakış atarak "Kendini astı," diye tekrarladım. Resmi hikaye bu ve geri kalan her şeyi mezara götüreceğim.

Düşünceli bir şekilde alt dudaklarını ısıyor. "Bu ajan sana ne anlatıyor?"

"Babamın hapishaneye ait olmadığını biliyor. O istekli. İstediklerini elde etmek için onu bir koz olarak kullanabilir ya da istemezse içeride çürümesine izin verebilir. Bu ne kadar boktan bir durum?"

"*Tüm bunlar* berbat. Yardımınız karşılığında size herhangi bir söz verdi mi?"

"Evet," diye gönülsüzce itiraf ediyorum. "Babamı hapisten çıkaracağını . Bizi tanık koruma programına falan alacakmış."

"Bu iyi, Mercy. Bunu düşüneceksin, değil mi?"

"Bunu düşündüm. Neden bütün gün midem bulandı sanıyorsun?" Seçeneklerimi değerlendirdiğimi fark ettiğinde gözlerindeki acıyı gördüm. Şimdi hatırlamak bile içimi burkuyor. "Bunu Gabriel'e yapamam."

"Ama bu yüzden onunla birliktesin. Babanı dışarı çıkarmak için. *Hatırladın mı?* "

"Biliyorum, ama... artık değil."

Omuzları çöktü. "Aman Tanrım. *Hayır*, Mercy-"

"Ona aşık oluyorum," diye sessizce itiraf ediyorum.

"Hayır, değilsin. Olamazsın! O lanet bir gangster! *Ve* sen onu tanımıyorsun bile!" Sesinde yalvaran bir ton var. "Hayır, bu bir çeşit hastalıklı Stockholm sendromu."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu öyle *bir şey değil*."

Sesini alçaltarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Federallerle çalıştığını öğrenirse seni *öldürecek* bir adamı koruyorsun."

"Mesele de bu... Bundan korkuyordum ama bana zarar vereceğini sanmıyorum."

"Aman Tanrım. *Ciddi misin?*" Sanki Moe hâlâ orada duruyormuş gibi elini kapıya doğru uzatır.

Ne demek istediğini anlıyorum ama yanılıyor.

"Ben ona güveniyorum. O da bana güveniyor." En azından, umarım hala güveniyordur.

"Öyle mi? Eminim Moe'ya da güveniyorlardır. Yakında ona pek yardımı dokunmayacak, değil mi?" "Sanırım olmayacak." Moe'yu fare olmaya iten neydi? Ne yapıyorlar?

Federallerin elinde hayatını riske atmasına degecek bir şey mi var? Elllerinde bir şey *olmalı*. "Gabriel'in hapse girmesini istemiyorum."

"Ait olduğu yer orası. İkisi de öyle. İnsanları öldürttüler."

"Evet. Kötü insanlar."

"*Onlar* kötü insanlar! Onlar! Eastonlar!"

Öfkem alevlendi. "Merhaba, *daha* bu sabah Caleb'i beceriyordun. Şimdiden unuttun mu? Şaşırdım. O kadar tecrübesi varken daha akılda kalıcı olur sanırdım." Michelle çarpışma ve eziyet gösterisine gelmemiş olsaydı, bu gece onun için diz çökmüş olacaktı, mutlu bir şekilde.

"Evet, şey... *belli ki o iş bitti*," diye mırıldanıyor.

İç çekiyorum. Böyle bir şey olacağını biliyordum ve onun da bunu zor karşılayacağını biliyordum, ama *gerçekten* iyi başa çıkamıyor. Ayrıca dün gecedan beri kapalı. Son yirmi dört saatin karanlık ve tehlikeli bir hal aldığı düşünülürse, onu biraz rahat bırakmam gerekiyor. "Sizi tanıştırdığım için özür dilemekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum." *Seni defalarca uyarmış olmama rağmen*. "Onun parasıyla seyahatin geri kalanının tadını çıkar, sonra eve git ve onunla bir daha asla konuşma."

Başını iki yana sallar. "Sadece eve gitmek istiyorum. Şimdi." Parlatılmış başparmağını ısırtıyor; bu Michelle için nadir görülen bir durum.

Kusursuz bir manikür yapmak. "Baban yüzünden zaten çok şey yaşadın. Bunların hiçbirisi senin suçun değildi. Ama bu? Bu dünyaya dahil olmak? Bu adamla? Bunu sen *seçiyorsun*."

"Haklısın. Haklıyım." Mücadele etmek zorunda olmadığım, kendimi tamamen yalnız hissetmediğim bir hayatı seçiyorum. Bu hayatta biraz kontrolüm, biraz gücüm var. Ama aslında Gabriel'i seçiyorum. "Sonsuza dek böyle . Artık o dünyanın bir parçası olmak istemiyor. Bu yüzden bu oteli satın almayı düşünüyorlar, böylece oradan uzaklaşabilecekler."

"Ya da uyuşturucu paralarını aktaracak başka bir kaynakları olsun diye." Altın rengi elbisesi lamba ışığında parıldarken, sesi küçümsemeyle karışık bir şekilde adım atıyor ve karar veriyor.

Sözleri, içimin derinliklerindeki bir endişeyi dile getirirken midem sıkışıyor. Çarpık bir peri masalına inanmak istediğim için olmayacak bir hikâyeyi satın alan bir aptal olduğum korkusu.

"Yaptıkları şey bu değil." Çünkü Gabriel ve benim çalışabilmemiz için böyle düşünemem. "Bu dünyaya gelmeleri onun suçu değil." En iyi arkadaşım tarafından saldırıya uğramış gibi hissediyorum. Onları savunma, o kadar da kötü olmadıklarını görmesini dürtüsü beni bunaltıyor. "Bak, baban gibi-"

Etrafında dönüyor, gözleri kocaman. "Babam onlara hiç benzemiyor."

Teslimiyet işareti olarak ellerimi havaya kaldırıyorum. "Evet, biliyorum. Ama her zaman emekli olduğunda Banks Kuyumculuk'u senin devralacağından bahsettiğini biliyor musun? Ve liseden beri her yaz orada çalıştığını? Senin ve Lisa'nın devralacağı hiçbir zaman söz konusu olmadı." Ablası envanteri yönetiyor, Michelle ise işin insani boyutunda yetenekli.

"Evet." Kaşlarını endişeyle çatıyor. "Yani?"

"Demek Gabriel ve Caleb böyle yetiştirilmiş."

"Silahlar, şiddet, uyuşturucu ve hayata karşı tamamen saygısızlık dışında. Arkadaşları dün gece öldü ve görünüşe göre bu her gibi bir iş."

"Bunun doğru ya da iyi olduğunu söylemiyorum ama-"

Kapının dışındaki gıcirtı, Moe içeri girmeden önceki tek uyarıdır, iki martini bardağı sıvı ve zeytinle doludur. "Farley yaptı." Bardakları komodinin üzerine bırakıyor ve silahını pantolonundan çıkarıp kapının yanındaki yerini alıyor.

Michelle kendininkine dalıyor ve yarısını tek bir yudumda geri emiyor. Moe'nun kaşları bile bir çentik yükselir.

"Ben tuvalete gidiyorum," diye anons ediyor, bardağı bir çınlamayla yerine bırakıyor, temkinli bakışları onun üzerinde. *Soğukkanlı davranmanın yolu* . Elleri titreyerek banyomuza doğru yürürken çantasını göğsüne bastırıyor.

Böyle ederse, Moe'ya bir şeylerin ters gittiğini söyleyebilir.

Onun hakkındaki şüphelerimizi öğrenseydi ne yapardı? Günlerinin, hatta saatlerinin sayılı olduğunu bilseydi?

Elindeki silaha bakıyorum.

Ne yapacağımı biliyorum. Bir koz bulurdum. Kaçmak için tehdit edecek bir şey ya da biri.

İçkime uzandığımda, kendi elimin ne kadar kötü titrediğini fark ediyorum. Uzun, yavaş yudumlar alırken, bakışlarım televizyon ekranındayken, zihnim olay örgüsünü takip edemezken, Michelle'in yıpranmış sinirlerini yargıladığım için kendimi azarlıyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Moe aniden sorar.

Uzun mu sürüyor? Kaşlarımı çatıyorum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ne zamandır orada?

Banyo kapısına vurmak için adım atıyor.

Bir an sonra kapı açılır ve Michelle kapı aralığını doldurur, kaşları çatıktır ama hala gözle görülür bir şekilde sarsılmıştır. "Ne? Artık işememe bile izin yok mu?"

Bir adım geri çekiliyor, kızın geçmesine izin verecek kadar.

"Kiralık bir araba ayırttım, Mercy." Yutkundu. "Bu gece Phoenix'e dönüyorum."

Tartışmak için ağzımı açıyorum - gece vakti kanyonda tek başıma araba sürmek berbat bir fikir - ama sonra duraksıyorum. Kalmasının ne anlamı var ki? Bu yolculuk havaalanında arabadan indiğimiz andan beri bir felaketti ve o zamandan beri de kontrolden çıkmaya başladı. Michelle zamanımızın geri kalanında perişan . Gitmek istediği için onu suçlayamam. "Tamam."

"Benimle gelmelisin." Bu son bir çaba ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ayrıca, amcasının hâlâ dışarıda olduğunu ve bu ajanın beni takip ettiğini düşünürsek, gitmeye kalkarsam Gabriel aklını kaçıır.

Başımı sallıyorum. Yüzünü dolduran kederli ifade göğsümü burkuyor.

"Dolaba senin için birkaç elbise bırakacağım. Onun hiçbirinin sürtükler ödünç alır." Moe'ya ihtiyatla

bakıyor. "Bırakın onu. *Lütfen*."

Adam kapıyı tekrar kapatmak için bir hamle yapmayınca, hızlı adımlarla dışarı çıkar ve toparlanmak için koridoru geçerek odasına gider.

Moe'nun delici bakışları yol boyunca onun üzerindeydi.

ON ALTI GABRIEL

CALEB BANA "NE BOK YİYORSUN" BAKIŞI ATTI ama silahlarını hazır tuttu - biri Camillo'ya diğeri Leo'ya. Her zamanki Vahşi Batı hızıyla beni destekleyeceğini biliyordum.

"Seni elime geçirene kadar bekle." Miles bana bakarak homurdanıyor. "Taşaklarını koparıp altına işeyeceğim-"

"Tuhaf sapkınlıkların hakkında sonra konuşabiliriz. Bunun sana ya da sevdiklerine bir faydası olmaz" -Caleb, Camillo'ya doğrulttuğu silahı hatırlatmak istercesine havada sallıyor- "şu anda bir faydası yok."

Miles'in çirkin suratu bir sırtışıyla yarılr. "Siz Easton'lar çok iyi sayamıyorsunuz, değil mi...?" Gözleri arkamızda, Vince ve Merrick'in kafataslarımıza doğrultulmuş silahlarıyla durdukları yere kayıyor.

Omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. Vince'in yüzü her zamanki gibi taş gibi ve okunmuyor. Bu hareketi bekliyordum - bizi kendi kanından olanlara tercih ediyormuş gibi görünemezdi - ama herif silahını bana doğrultmak için emniyetini bile açmıştı. *Kendini adamışsın dostum.*

Caleb'in geniş gövdesinin arkasına saklanmış olan Merrick bana yarım yamalak bir göz kırpmadan başka bir şey sunmuyor. Emniyeti hâlâ açık ve bunun bir kaza olduğundan şüpheliyim. Bizi vurmayacaklar ama görünüşü korumak zorundalar.

azından bu inanç üzerine kumar oynuyorum. Şu anda bu oldukça büyük bir kumar gibi geliyor, bu odada dönen gerilim boğucu. Farley buraya girse kalbi dururdu.

"Arkadan. Beni böyle mi yapacaksın?" Caleb, en genç Perri'ye sataşırken sırtıma cesaret ediyor.

Merrick emniyetini açıp silahını doğrultuyor ve Caleb'in kıkırdamasını sağlıyor.

Gerçekten ölmek istiyorsun, kardeşim.

Camillo oğlunun cinselliğine yönelik pek de ince olmayan iğnelemeyi anladıysa da kırışmış yüzü bunu belli etmiyor. "Bu küçük *gösteri de* neyin nesi?" Caleb'in silahına, vurulması gereken bir böcekmiş gibi bakıyor. Sanırım Caleb'in tetiği çekmesi bir parçasının umurunda olmazdı. Muhtemelen planını çoktan yapmıştır.

"Peter bombayı kendisinin koymadığını söylüyor."

"Evet, çünkü o hiçbir şeyi havaya uçurmaz," diye karşılık veriyor grubun sessiz olanı Leo.

"Bir şeyleri havaya uçurmayı seviyor," diye itiraf ediyorum. "Ama bunu yaparken asla yalan söylemez.

Peki neden şimdi yalan söylesin?"

"Ondan gerçeği öğrenemedin mi?" Miles sırtıyor. "Seni gözümde fazla büyüttüm."

Yüzündeki o yalaka gülümsemeyi yumruklamak istiyorum, silahımın hala üzerinde olması ve umurunda değilmiş gibi görünmesi durumu daha da kötüleştiriyor. Kendimi enayi gibi hissediyorum. "Babama bir mesajdı. Henüz yerini tespit edemedik."

Camillo, "Yani ailenize bir kez ihanet eden ve şimdi saklanan Peter, kendini korumak için sizi öldürmeye çalışmadığını söylüyor ve siz de ona inanıyorsunuz," diye soruyor. "Otomatik olarak bunun arkasında *bizim olduğumuzu* mu varsayıyorsun?"

"Bu düşünce aklımdan geçti, evet." Ve iyi bir sebepten dolayı. "Bu lanet olası bir hükümet darbesi olurdu."

Miles başını sallar. "*Bize* gelmiştin, hatırladın mı?"

Aslında, bir gece habersizce Empire'a gelenler Merrick ve Vince'di, ama haberi yayarak onları içeri çeken babamdı. Ayrıca, yaşlı Perris'lerin bu ilk ziyaret hakkında ne kadar şey bildiklerini bilmiyorum, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum.

"Ölmenizi isteseydik çoktan ölmüştünüz," diyor Camillo, silahlarını her gün üzerimize doğrultmuş bir adamın güveniyle. "Hep birlikte bu odada ölelim ve lobide dolaşan federal ajanlara temizleyecek bir şeyler verelim diye mi buradayız, yoksa kartelle başa çıkmak için nasıl bir araya geleceğimizi mi tartışacağız? Her geçen gün toprak kazanıyorlar. Eğer bir şeyler yapmazsak, çok yakında ikimizin de mirasından geriye hiçbir şey kalmayacak."

Arkamda Vince'in dişlerinin gıcırdadığını duyuyorum. Görünüşe göre o da miras konusundan en az benim kadar nefret ediyor.

Caleb'a bir bakış atıyorum, o da neredeyse belli belirsiz başını sallıyor.

Üç... iki... silahlarımızı yavaşça indiriyoruz. Merrick ve Vince de aynı şeyi yapıyor.

Miles limon çiğniyormuş gibi yüzünü buruşturuyor, bacağı seğiriyor. Ayağa fırlayıp saldırmak için can atıyor ama kıpırdamadan duruyor, kısık gözleri babasına kilitlenmiş.

"Bu sabah Sacramento yolunda büyük bir teslimat kaybettik. Teslim yerinde vadide bekliyorlardı. Beş Mambayı kafaları ellerinin arasında bir sırada oturur halde bıraktılar ve sonra kamyonu ateşe verdiler. Her şeyi yakmışlar. Parayı, malı. Hepsini."

"Parayı da mı yaktın?" Caleb ısıklık çalıyor. "Bu büyük bir siktir git."

Ve her yerinde kartel yazıyor. "Teslimat yerini nasıl buldular?" diye sordum.

"Mambalardan biri. MC'si geceyi bir fahişe ve bir şişe Jack ile geçirdiğini sanıyordu. Meğer geceyi kartelle geçiriyormuş, tırnaklarını tek tek kestiriyormuş. Yaşlı karısı onu garajda kolları ve bacakları arkadan bağlanmış halde bulmuş." Miles bir yudumda içmeden önce bardağındaki viskiyi bir kez döndürür. "Taşakları ağzına tıkılmıştı. Bilirsiniz, elmalı şişteki domuz gibi." Elini kaldırıp ağzına elma tıkılmış taklidi yapıyor.

Caleb bile korkuyor.

"Ve Mambas bundan sonra ürününüzü taşımakla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyor." Onları suçlamıyorum. MC, büyük paralar karşılığında ürün taşımak için kaydoldu, bir grup psikopat tarafından sahte bayram günü merkezi olarak parçalanmak için değil.

"Bu geçici bir aksaklık. Onlarla başa çıkacağız." Camillo'nun dudakları kasılıyor, sanki ağzından çıkan kelimeler kesiliyormuş gibi. "Ama yeni ilişkiler kurmak istiyoruz. Başka ulaşım araçlarına ve yeni rotalara ihtiyacımız var."

"Dur tahmin edeyim, bizim bölgemizden." Motosikletli bir grup serseriden çok daha akıllı ve etkili olan ağlarımızı kullanarak.

Leo, "Navarro gözünü sana diktiğinde burası uzun süre senin bölgen olmayacak," diye uyarıyor.

"Bunu neden kabul edelim ki?" Camillo basit bir ittifak peşinde değil. İstila etmek istiyor. Uyuşturucu işine bulaşmak istemiyor olabilirim ama bölgemi geri aldım.

"Size tazminat ödeyeceğiz."

Caleb ellerini saçlarının arasından geçirerek, "Evet, yaparsın," diye karşı çıkıyor. "Ama şu ana kadar tek duyduğum size nasıl yardım ettiğimiz. Bu bir 'ittifak' değil."

Bunu kardeşime vereceğim, kartelin yönetimi ele geçirmesini gerçekten umursadığı yalanını satmak için iyi bir iş çıkarıyor, o da benim kadar kötü bir şekilde çıkmak istemiyor.

Camillo kardeşimi incelerken gözleri kısılıyor. "Sence amcan şu anda nerede?"

"Bilmiyorum ama onu yakında bulacağız."

"Ve onunla biz ilgileneceğiz," diye ekliyorum, yaşlı adamın daha önceki sözlerini yineleyerek. "Eğer zaten güvenli bir yerde değilse, tüm derin, karanlık ailenizi ifşa sırlar." Camillo'nun dudakları seğiriyor. "Bunu yaptığı biliniyor."

"Dediğim gibi, onunla biz ilgileneceğiz." Federaller de dahil, onları bulduğunda Bane'i hiçbir şey durduramaz. O gecenin içindeki bir hayalet.

"Operasyonunuzda değişiklikler yapmanız gerekiyor. Bu konuda size yardımcı olabiliriz. Ve Mambas MC'nin her yerde kiracıları ve silahlarla bağlantıları var. Bu küçük pürüzün üstesinden geldiğimizde, kamu yararı için kaslarını ve ateş güçlerini sunmaya istekli olacaklardır."

"Ortak fayda bizi ve Puff'ın şebekesini kapsasa bile mi?" Black Mamba MC ve Puff'ın çetesi yıllardır bölge konusunda anlaşmazlık yaşıyor ve bu anlaşmazlıklar onları sayılamayacak kadar çok kanlı hesaplaşmanın içinde buldu. Birlikte çalışmaları, biz ve Perris kadar olası görünüyör.

"İş iştir. Ve onlar da Navarro'nun burada rahat etmesini en az bizim kadar istemiyorlar."

"Yani? Bir anlaşmamız var mı?" Camillo zorlar.

Caleb ve ben bakışıyoruz. Duman ve aynalar. Neyi kabul ettiğimiz önemli değil, çünkü her şeyden uzaklaşıyoruz ve Bane, Peter ve oğullarını yakaladığında bunu devam ettirecek hiçbir Easton kalmayacak.

Ama bunu kabul ederek ailemizin imparatorluğunu Perris'e, özellikle de Leo Perri'ye devretmiş oluyoruz. Yani kartel onu haritadan silene kadar. Her ne kadar uyuşturucu işinden temelli çıkmak istesem de, bu yutulması zor bir hap.

Ne olursa olsun, bu yasal görünmeli.

"Size geri döneceğiz. Peter'la anlaşana kadar ortalıkta görünmeyeceğiz. Ve Puff'la konuşmam gerekecek. Bakalım bu düzenleme onun için uygun mu?" Kayıp kuzenleri yeniden ortaya çıktığında olasılıkla parçalar halinde-

Navarro'nun adamlarını alaşağı etmek pahasına şeytanın ta kendisiyle ittifak kurmak.

Camillo başını sallar. "Sen bunu yap ve hazır olduğunda Miles'a ulaş."

"Hayır. İrtibat noktamız Merrick ve Vince olacak. Her şey için. Pazarlık, iletişim. *Her şey*." Caleb'ın gözleri Miles'a dikilir. "Onlar, sadece onlar."

Miles homurdanır. "İyi denemeydi. Her şeyi ben yönetirim ve ben odada olmadığım sürece hiçbir şey konuşulmaz."

"O zaman sanırım hiçbir şey konuşulmayacak, çünkü bu geceden sonra senin çirkin yüzünü bir daha görmek istemiyorum. Peki ya bundan hoşlanmıyorsan? Domuz kızartmasının tadını çıkar. Belki öldükten sonra taşaklarını keserler. Belki de kesmezler."

Eğer bakışlar sakat bırakabilseydi, Caleb'in kafası ayaklarının yanında yerde yuvarlanıyor olurdu. "Kimse sana kum havuzunda daha büyük bir iyilik için nasıl iyi oynanacağını öğretmedi mi?" Miles homurdanıyor.

Caleb dirseklerini masaya dayamış ama nasıl hareket ettiğini biliyorum; silahını kapıp mermi yatağını boşaltmaya hazırlanıyor. "Annemize tecavüz ettin. Şu anda seni o kum havuzuna gömmek için vücudumdaki tüm lifleri kullanıyorum." Sesi asla iyi olmayan tehlikeli bir hal aldı.

"Bu bir işti."

"İş mi?" Caleb tıslıyor.

Yanında oturan Merrick, yaklaşan fırtınayı hissetmiş olmalı, çünkü onu dizginlemek için daha da yaklaşıyor, saldırmaya hazır görünüyor.

Camillo, "Merrick ve Vince sizinle birlikte çalışacak," diyor. "Ama-"

"Yeter." Büyük oğlunun itirazlarını elinin tersiyle iterek ona uyarıcı bir bakış attı.

Miles'ın çenesindeki kaslar kıpırdıyor, zehirli bakışları en küçük kardeşleri arasında gidip geliyor, onun adına konuşmaları için sessiz bir meydan okuma.

Miles doğru zaman geldiğinde hak ettiğini bulacak. Ama şimdi burada, Vegas'taki bir gökdelenin en üst katında, Mercy ve Michelle üstümüzdeyken ve Federaller aşağıda daireler çizerken, o zaman değil.

"İrtibatta olacağız," diyor Vince soğukkanlılıkla, ağabeyinin ölümcül bakışlarından rahatsız olmamış gibi.

"Güzel." Camillo, Merrick'e başıyla selam veriyor, o da katlanmış ve takım elbise ceketinin cebine saklanmış bir zarfı alıyor. Önümdeki masaya fırlatıyor.

"O da ne?"

Camillo buruşuk işaret parmağıyla kâğıda vuruyor. "Tekrar görüşmeden önce halletmeniz gereken bir ev içi sorunuz var."

Sikeyim. Moe'yu kastediyor. Peter Amca'nın ikiyüzlülüğünün kanıtını iyi niyet göstergesi olarak teslim ettikleri gibi, Perrisler de şimdi bana köstebeğimiz hakkında bilgi veriyorlar. Merrick'in bu istihbaratı nasıl ortaya çıkardığı beni aşıyor. Adamının Stanley'den daha iyi olduğunu düşünmeye başlıyorum. Yatağımızın bir tarafına sahip çıkmadan önce arkeolojik kazı emrini verenin Camillo olduğuna eminim. Pervasızca risk alarak bu kadar uzun süre dayanamadılar ve Easton ismi zaten riskli, babam parmaklıklar ardında ve amcam hain bir piç olduğu için. Bu onların kendi çıkarlarına hizmet ediyor.

-Birlikte iş yapıyorsak ve Moe konuşursa hepimiz batırız ama yine de Vince ve Merrick'in yanımızda olmasını takdir etmeye başlıyorum.

"Evet. Biliyoruz." Bu şerefsizin bize ne kadar kötü ihanet ettiğini öğrenmek için sırları ortaya çıkaracağımız uzun ve karmaşık bir gece olacak.

Bu gecemi geçirmek isteyeceğim son şey. Mercy ile geçirmeyi tercih ederim, benden asla korkmaması gerektiğini bilmesini sağlarım.

O küçük gizli toplantılara katılışını dinlemek, korkudan titreyişini izlemek içime bir yumruk gibi indi. Ve bir dakikalığına bile olsa bana sırt çevirmeyi düşündüğünü bilmek? Sanki biri göğsüme uzanıp kalbimi yakalamış ve sıkıyormuş gibi hissettim... sıkıyordu... sıkıyordu.

Ama beni becererek babasını serbest bırakma şansı vardı ve bunu kullanmadı ve bu çok şey anlatıyor.

Ona güveniyorum. Caleb'a güvendiğim kadar. Bir kadın hakkında bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Caleb merakla kaşlarını çattı. Moe'yu bilmiyor. Henüz bilmiyor. *Şimdi değil.* Başımı sallıyorum ve zarfı alıp arka cebime koyuyorum. Sevgili ailemizin peşine düşmek ve annemizin katilleriyle aynı masada oturup tetiği çekmemek arasında Caleb zaten çok gergin. Moe'yu öğrenmesi onu sadece öfkelenendirir. Dikkatini ve soğukkanlılığını korumalı.

Camillo yüzünü buruşturarak sandalyeden kalkıyor. "Sonunuz belli olduğunda bize haber verin." Leo, Merrick ve Vince de onu takip ederek masanın etrafından dolanır ve kapıya doğru yönelirler.

Sadece Miles, hem Caleb'in talebine hem de babasının fermanına meydan okurcasına oyalanır. Bu ittifakı istemiyor. Bu çok açık.

"Şimdi!" Camillo havlıyor.

Sonunda Miles koltuğundan kalktı ama bunu yavaş bir tempoyla yaptı. Caleb ve ben de onun yanında duruyoruz, üzerimize çıkacağına güvenmiyoruz. "Özür dilerim. *Anımsarken* yakalandım." Dudaklarını kıvıran hınzır gülümseme beni sinirlendiriyor.

Kardeşimi yemiyor, Caleb patlamadan önce onu ne kadar zorlayabileceğini test ediyor. Herkes Caleb'ın öfkeli olduğunu bilir.

Bu buluşmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum. "Caleb..." diye uyarıyorum.

"Bu akşamki yemek pek tatmin edici değildi. Doyurucu bir şeyler yiyebilirim." Caleb iğrenç bir hıyar gibi dudaklarını şapırdatıyor. "Bir tabak eski moda el yapımı gnocchi gibi. Benim için iyi bir bağlantısı olan var mı?"

Odadaki hava değişiyor, fırtınadan hemen önce olduğu gibi elektrikleniyor. Avuçlarım seğiriyor, silahıma uzanmak için kaşınıyorum.

"Biliyor musunuz? Yanılmışım." Miles gözlerini kardeşime dikti. "İş değildi. Tamamen zevkti."

Miles, Caleb göğsüne iki el ateş etmeden önce silahıyla nişan alma fırsatı bile bulamaz, ardından Leo'nun şakağına tek bir kurşun sıkar. Sanki önceden planlanmış gibi, hiç irkilmeden gerçekleştirilir.

Mermer zemine çarpmadan ölürler ve Caleb silahını Camillo'ya çevirir.

"Cale!" Bağıriyorum ama ne var ki? Bizi en az üç cesede bağladı. Artık tek yapabileceğim, kulüpteki müziğin ateşlenen silahların sesini bastırmasını ummak.

"Ya o ya biz," diyor sakince, namluyu yaşlı adamın alnına doğrultarak.

Camillo silahına uzanmak için bir girişimde bulunmadı. Bakışları yerde yatan iki ölü oğluya, kardeşleri vurulurken hiçbir şey yapmadan duran iki oğlu arasında gidip gelirken, taş gibi soğuk herifin yüzü neredeyse hiç kıpırdamıyor. Babalarını savunmak için bir dürtü hissediyorlar mı? Benimki ne kadar nefret dolu olsa da, birinin onu öldürmeye çalışmasına seyirci kalmakta zorlanırdım.

Camillo'nun yılan gibi gözlerindeki keskin farkındalığı görüyorum. Son nefesime kadar hatırlayacağımdan emin bir an. Camillo'nun hayatı boyunca inşa ettiği her şeyin, kısmen kendi eti ve kanı sayesinde yıkılmak üzere olduğunu ve yapabileceği hiçbir şey olmadığını anladığı an.

Bu anlayışın ardından teslimiyet gelir. "Bunu yapabileceğini düşünmemiştim," diyor basitçe.

"Annemize tecavüz edip öldüren adamlara karşı yirmi yıldır bastırılmış nefret ve öfke mi? Oh, inanın bana. *Hiç* ," diye dişlerini sıkarak haykırdı Caleb.

"Başından beri plan bu muydu? Bizi buraya getirip infaz etmek mi? Federallerin burnunun dibinde? Bu pek akıllıca görünmüyor."

Hay sikeyim. Moe.

"Aptalca olan seninle iş yapıyormuş gibi davranmaktı." Caleb bir adım atar. "Bu *ittifak* asla işe yaramazdı. Elinize geçen ilk fırsatta bizi mahvedecektiniz."

Camillo hiç utanmadan "Evet," diye itiraf ediyor. "Miles oyunun sonunu görmek için mücadele etti. Vlad parmaklıklar ardında; uşakları er ya da geç Peter ve oğullarını bulacak. Siz ikiniz bu dünyada hayatta kalmak için gereken şeylere sahip değilsiniz. Her şeyin sizin elinize düşmesine izin vermek yazık olur. Yine de... görünüşe göre kendi başınıza başka ittifaklar kuracak kadar zekiymişsiniz." Bakışları, ailelerinin vurulmasını izlerken sessizce duran ve vücutlarından gerginlik yayılan diğer oğullarına kayıyor.

Gözlerinde gördüğüm bir babanın acısı mı yoksa gururu mu?

"Anneme biz bakarız," diye teklif ediyor Vince, sesi gergin, çenesi sıkışık.

Camillo en küçük oğluna bakmadan önce bir kez başını sallar. "*Arkadaşına* yaptıklarından sonra Miles'ı öldürecek kişinin sen olacağını düşünmüştüm ama bilmeliydim. Bu hayat için her zaman çok yumuşak oldun. Ne büyük bir hayal kırıklığı."

Merrick'in çenesi bir anlık şokla düşüyor. "Ryan'ı biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum." Camillo yumuşak, yavaş bir iç çeker. Ardından bir garip bir şekilde huzurlu bir gülümseme. "Miles'a onu öldürmesini kim söyledi sanıyorsun?"

Merrick'in babasının söylediklerini anlaması bir saniye, silahını kaldırıp doğrultması ve adamın gözlerinin arasına bir kurşun sıkması ise bir saniye sürer.

Camillo Perri yere yığıldı.

Ve bir kadının tiz çığlığı çatı katında yankılanır.

YEDİ

MERHAMET

Moe'nun peşinden çatı katındaki asansöre biniyoruz, elinde Michelle'in kocaman, sıcak pembe valizi. Bir FBI muhbiri ve bir suç ailesinin suikast timinin bir parçası olabilir ama tüm bunlara rağmen centilmen bir tavır sergileyerek ağır valizi onun için almakta ısrar ediyor.

"Bence bu gece kalmalısın. Lütfen mi? Sabah ayrılabilirsin. Çok fazla içtin." Öğlen geldiğimizden beri içiyordu ve Moe'nun getirdiği son martini özellikle etkiliydi. "Benimle odamda kalabilirsin."

Bana zayıf bir gülümseme sunuyor. "Evet, eminim Gabriel buna bayılırdı."

"Muhtemelen yapardı." Yaptığım şakaya zayıf bir kahkaha eşlik etti. "Size başka bir oda ayarlayabiliriz. Bir oteldeyiz. Eminim birkaç tane boş oda vardır."

Asansörden çıkıp ana odaya giriyoruz ki, oyun odasının ağır cep kapıları kayarak açılıyor. İçeride adamlar poker masasının etrafında ayakta duruyor ve karıştırıyorlar. Gabriel ve Caleb'in annesini öldüren adamlar. Anında gerildim.

"...iş değildi. Hepsi zevkti," diyor tanıdık olmayan hırçın bir ses.

Bağırışlar ve uyarılarla bir kargaşa başlar.

İlk gürültüyle sarsıldım. Hemen ardından bir ikincisi ve üçüncüsü geliyor.

Farley ve Max adındaki koruma silahlarını çekmiş bir halde açık kapıya hücum ederken ve Gabriel kardeşinin adını haykırırken içime bir şok dalgası yayılıyor.

"Yukarı çıkın!" Moe bavulu bırakıp silahını çekerek bize bağıyor.

Ama Michelle ve ben olduğumuz yerde donup kaldık. Odanın içini göremiyoruz, yarı kapalı kapılar bizi bekleyen dehşeti başarıyla engelliyor. Caleb az önce vuruldu mu? Öldü mü?

Hayır, sanırım konuştuğunu duyduğum kişi o. Kulaklarımdaki kan hücumundan ne dediğini anlayamıyorum ama bu ses tonunu tanıyorum.

Bir el daha ateş edildi ve gri saçlı bir adam kapı aralığında yere yığıldı, cansız bakışları üzerimizdeydi. Saniyeler içinde, gözlerinin arasındaki delikten bir damla kan sızıyor, burnu boyunca aşağı iniyor ve mermer fayansın üzerinde birikiyor.

, Michelle kan donduran bir çığlık attı. Ben mi? Sesimi bulamıyorum.

Cep kapısı uçarak açılır ve Gabriel dışarı çıkar. "Burada ne *hale* ediyorlar?" diye kükrer, gözleri panikten çılgına dönmüştür.

Moe sakince, "Michelle gitmek istedi," diye açıklar. Bu sırada silahını Merrick ve Vince'e doğrultmuştur.

"Onlar iyi. Silahlarınızı indirin." Caleb hayatta ve iyi durumda ve kaşlarını çatarak odanın zeminine bakıyor. Şimdi kapılar ardına kadar açık, orada yatan diğer iki cansız bedeni görüyorum.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Gabriel bir an için dikkatini bizden uzaklaştırıyor. "Planladığımız şey bu değildi!"

"Belki değil, ama sonuç aynı." Caleb ayağıyla adamlardan birinin ayakkabısını dürtüyor. "*Çoğunlukla* aynı."

Gabriel kanlı dağınıklığı incelerken elini saçlarının arasından geçiriyor.

Caleb, "Babama bunun kötü bir fikir olduğunu en başından beri söylemiştim," diyor.

"İyi, güzel. Her gün onunla aynı hücreyi paylaşırken bunu ona tekrar söyleyebilirsin. Bunu nasıl temizleyeceğiz!" Gabriel'i hiç bu kadar tedirgin görmemişim.

Onun sözleri herkesi harekete geçirecek gibi görünüyor.

Caleb parmaklarını Farley'e şıklatır. "Silah seslerini duyan var mı bak. Ne kadar hızlı hareket etmemiz gerektiğini bilmemiz gerek."

İri adam başını sallar ve başını eğerek kulaklığıyla konuşmaya başlar.

"Bir temizlikçi tanıyorum. Bu tür durumlarda mükemmeldir," dedi genç sarışın adam -Merrick, sanırım, hiç doğru dürüst tanıştırılmadık

-Yaşlı adamın cesedinin başında durmuş, silahını hâlâ elinde tutarak ona bakıyor. Sesi boş geliyor. Son atışı yapan o muydu?

Birini "mükemmel" olarak nitelendirmek için kaç kez bu tür durumlarla karşılaşmışlardır?

Herkesin üçlü bir cinayeti örtbas etmek için harekete geçmesini gerçeküstü bir sis içinde izliyorum.

Yanımda, Michelle titriyor. "Bunun olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Onları buradan uzaklaştırın," diye emrediyor Caleb. Bizden bahsettiğini anlamam bir anımı alıyor.

Moe başını sallar, bavula uzanır.

"Sen değil." Gabriel silahını korumaya doğrultuyor ve odadaki herkes, kalbimle birlikte hareket etmeyi bırakıyor.

Düşüncelerim Michelle'in sözlerini yansıtıyor: *Bu gerçekten oluyor mu?*

Aman Tanrım. Moe beni rahatsız edebilir ama bunu görmek istemiyorum. Gabriell'in onu öldürdüğünü görmek istemiyorum. Gabriel'i bir katil olarak görmek istemiyorum. At gözlüklerimi takmaya devam etmek istiyorum.

Moe elini yavaşça valizden çeker.

"Ondan uzak dur, Mercy. Şimdi," diyor Gabriel, sesine hiç benzemeyen sert bir sesle, yaklaşırken gözleri adamdan hiç ayrılmıyor.

Michelle'in kolundan tutup onu asansör kapılarına doğru sürüklüyorum. Rehine olma riskine girmeden Moe'yu geçebilirsek onu yukarı kadar sürükleyebilirdim çünkü Moe'nun bu durumdan canlı çıkmasının tek yolu buydu.

"Gabe?" Caleb dikkatle kardeşini izliyor. "Neler oluyor lan?"

"Stanley, Federallerin burada bir muhbiri olduğunu haber aldı."

Moe yavaşça kollarını havaya kaldırır. Silahını çıkarmaya teşebbüs bile etmez. "Fare ben değilim." Yine de bu suçlamaya şaşırılmış gibi görünüyor.

"Yani inkâr mı ediyorsun? O lanet ajan Mercy'yi köşeye sıkıştırıp tehdit ederken seyirci kalmadığını mı söylüyorsun?"

Caleb'in bakışları benimkilere kayıyor, kaşları soru sorar gibi kalkıyor.

Beni ele geçiren zihin uyuşturan korkuyu itiyorum ve en ufak bir baş sallamayla başarıyorum.

Alnında bir parça endişe beliriyor. Bu nadir bir görüntü ve benim için mi yoksa kendisi için mi endişelendiğini bilmiyorum ama yine de görmek güzel.

Moe sakince, "Evet, bu gece tuvalette onu rahatsız eden bir ajan vardı," diye itiraf ediyor.

"Ve daha önce, spa'da."

Moe'nun kaşları çatılır. "Bunu bilmiyordum."

"Saçmalık. Onu geri getirdin çünkü *bu* karmaşa gibi bir şey bulmayı umuyordun." Gabriel silahı Moe'nun alnına doğrultur. Parmağı tetiğin üzerinde geziniyor. Tetiği çekmesine saniyeler kalmış gibi görünüyor.

Kendimi destekleyerek irkildim.

"değil," diye sesleniyor Merrick, Gabriell'in kaşınan parmağını oyalayarak.

Moe'nun gözleri Gabriel'e kaymadan önce iki adam arasında gidip geliyor. "Mercy'yi ısrar ettikleri için ve Federallere senin hakkında bilgi verebileceğini düşündüğüm için geri getirdim. Bununla ilgilenmek isteyeceğini düşündüm. Ama o değil." Moe isteksiz bir iç çekti. "Diğeri."

Kaşlarımı çatıyorum. *Diğeri mi?* "Diğeri" derken neyi kastediyor?

Moe Michelle'i incelemek için dönene kadar bir şey anlaşılmıyor.

"Delirdin mi sen? O bir FBI *muhbiri* değil! " Neredeyse gülünecek bir şey.

Ta ki Michelle kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başlayıp dudaklarından zar zor anlaşılır bir "Özür dilerim" cümlesi dökülene kadar.

Söyledikleri kayıtlara geçerken tüylerim diken diken oluyor. "Aman Tanrım, Michelle, *ne yaptın sen?*"

"Babam... Suçlamaları düşüreceklerini söyledi...." Sözleri hıçkırıklarıyla birlikte dağılır.

"Bu ne lan?" Caleb son birkaç gündür flört ettiği ve yatağa attığı kadını sanki aniden alnında dokunaçlar çıkmış ve kendini uzaylı formunda göstermiş gibi inceliyor.

Gabriel karmaşık bir sorunu çözmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Silahı hala elinde ama indirilmiş durumda. Şu anda aklından neler geçtiğini tahmin bile edemiyorum. Bildiğim tek şey, muhbir olduğu için Moe'yu vurmak üzere olduğu.

Michelle az önce muhbir olduğunu itiraf etti.

Eğer ona zarar verirse.

Aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

En iyi arkadaşımın önüne geçip onu zarar görmekten korurken, o karanlık ve fırtınalı gözlerden merhamet diliyorum.

SEKİZ

GABRIEL

Farley, "HENÜZ SİLAH SESLERİ GELMEDİ" diye doğruladı.

Caleb'ın başı rahatlamış bir şekilde arkaya düşer. "Pekâlâ. Güvenlik sistemi üzerinde çalışmaya başlayın. Bunu başarmak için bazı kamera müdahalelerine ihtiyacımız olacak. Otoparktan ve servis asansöründen gelen beslemenin yok edilmesini istiyorum. Tüm muhafızlar hakkında bilgi alın."

Farley başını sallar ve gider.

"Her şey boka sardı. Perris öldü, Peter saklanıyor. Federaller kığımızda sürünüyor. Lanet olası bir muhbirimiz var." Caleb adım atmaya başlar. "*İşte bu* yüzden kadınlarla hiç ilişkiye girmiyoruz. *Bu* yüzden sevişiyoruz, sonra onlar gidiyor ve her şey bitiyor. Sana onları buraya getirmememiz gerektiğini söylemiştim!"

"Hiçbir şey bilmiyorlar."

Aniden durup bana ters ters baktı. "Üç ceset dışında mı demek istiyorsun? İkisi de lanet olası şahitler!"

"Çünkü kendini kontrol edemedin! Zamanlama doğru olana kadar bekleyemedin." İç çektim. Bağırma yarışına girmenin kimseye bir yararı olmaz. "Mercy konuşmayacak. O akıllı ve babasını korumak istiyor." Ve bana aşık.

En azından bu gördükten sonra bana *hâlâ* aşık olduğunu umuyorum.

Bakışlarım terasa, Mercy ve Michelle'in kanepede büzülmüş oturdukları ve Terrence'ın onları izlediği yere kayıyor. Mercy'nin dehşete kapıldığını bilmekten başka bir şey anlayamadım. En iyi arkadaşına kızgın mı? İhanete uğramış gibi mi hissediyor? Yaşadığı ilk şok, Michelle'i bizden korumak için önüne atlamasını engellemeye yetmedi. Bu çok cesurcaydı ama şaşırmamalıyım.

"Öyle mi? Peki ya diğeri? Federallerin cebinde güzelce oturan? *Onun* hakkında ne halt edeceğiz?"

"Belki sikini iki dakikalığına Amerika'dan uzak tutsaydın, seni çarmıha germeye bu kadar hevesli olmazdı," diye mırıldanıyorum.

"Beni rahat bırakın. Ondan önce de onlarla konuşuyordu zaten. Beni becermeye çalışırken beni beceriyordu."

"Onlara söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Bir bok bilmiyor." Çünkü Mercy bir bok bilmiyor. En azından bize karşı delil olarak kullanılabilecek bir şey.

Caleb başını sallıyor. İkna olmamıştır. "Yirmi yıldır bunu bekliyorlardı. Bunun için gömülmeyeceğiz." Parmağını oyun odasına doğru uzatır.

Kızgın, anlıyorum. Eğer bu Moe, Vic ya da başka bir iki yüzlü hıyar olsaydı, o sırrı ne kadar derin bir çukura gömmemiz gerektiğini konuşuyor olurduk. Ama bizim bile sınırlarımız var ve dikkatsiz davrandığımız için tanık olmaması gereken bir şeye tanık olan bir kadını bitirmek bir seçenek değil.

"Daha fazla ayrıntıya ihtiyacımız var. Şu ana kadar onlara tam olarak ne söylediğini öğrenmeliyiz."

"Sonra ne olacak?" Caleb zorlar. "Arkana yaslanıp baskı altında çatlamamasını mı umacaksın? Şuna bir baksana!"

"Evet, çok korkmuş durumda." Moe onu ifşa ettiği anda kadın histerik bir kriz geçirdi. Bu ajanın onu itaat etmeye zorlayabilmesine şaşmamalı. Ailesi hakkında kim bilir neler biliyorlardır, ama onu etkilemek için hiçbir şey gerekmez. Bu bizim avantajımıza. Dişlerimi sıkıyorum. Bu kirli işin en nefret ettiğim kısmı bu. "Bu yüzden bu konuda birine tek kelime ederse kendisine ve sevdiklerine ne olacağını anlamasını sağlayacağız." Onu susturacak türden bir korku sal.

Ve umarım Mercy bunun için benden nefret etmez.

Merrick bu gizemli temizlikçiyle yaptığı görüşmeyi sonlandırır. "Yola çıktı," diye anons ediyor ve Vince'in ona az önce doldurduğu berrak içkiden bir yudum alıyor.

Bu ikisine vereceğim. Bağlantıları var. "Ona servis asansörünü kullanmasını mı söyledin?"

"O biliyor. Buraya ilk kez gelmiyor." Merrick'in sesi robotik geliyor. İkisi de taş suratlı ve katı bir şekilde işlerini halletme modunda çalışıyorlar. Biri kendi elleriyle olmak üzere üç aile üyesinin izledikleri için onları suçlayamam. Kesinlikle bizim

bu gece gitmesi bekleniyordu. "Ucuz değil, özellikle de şartlar göz önüne alındığında. Üzerinizde ne kadar nakit var?"

"Kasayı kontrol etmemiz gerekecek, ama bu kadar yeter." Caleb Günah Şehri'ne kumar oynayacak birkaç yüz bin doları olmadan asla gelmez.

"Ödemeyi peşin istiyor." Merrick gırtlğından aşığı bir shot daha atar.

"Kuyruğına basılmadan ve bu işi hepimiz için mahvetmeden önce biraz sakinleşmek ister misin?" Caleb uyarıyor.

Kardeşime ters ters baktım. *Tencere. Su ısıtıcısı.* Adamı azarlamanın sırası değil. Daha yeni babasının kafasına bir kurşun sıktı. *Benim* bile bunu yapacak midem yok ve o piçten nefret ediyorum. Merrick'in de midesi olduğunu düşünmezdim, ama sanırım babanın sevdiği birine suikast düzenlediğini öğrenmek insanlara garip şeyler yapıyor.

"Hayır, rahatlamak falan istemiyorum," diye hırılıyor Merrick, kardeşime dönüyor, elleri sanki ateş edecek bir silah ya da parçalayacak bir yüz arıyormuş gibi iki yanında seğıriyor. "O koca çeneni kapalı tutsaydın *patlatacak* bir şey olmazdı."

"*Cidden* bunu benim üzerime yıkmaya mı çalışıyorsun?" Caleb'ın omuzları sertleşir. "Sen buradaydın! Bizi öldürecekti!"

"Evet. Çünkü onu dürtmeye devam ettin. Bunun nereye varacağını biliyordun!"

"Ne var biliyor musun? Neden bu kadar kızgınsın? Siz özgürsünüz! *Tüm* sorunlarınızı çözdük. Artık kirli uyuşturucu işi yok. Merrick, bayrağını dalgalandırabilir ve tüm sikleri yalayabilirsiniz!"

Merrick hamle yapıyor.

Vince aralarına atlar, kardeşini yakalar ve güreşerek uzaklaştırır. "Yeter! Birbirinizi dövmeniz için daha sonra bolca vaktiniz olacak. Elimizdeki göreve odaklanalım." Tutuşunu bırakmadan önce Merrick'in başını sallamasını bekler. "Servis asansörüyle yukarı çıktık, bu yüzden Federaller bu gece burada buluştuğumuzu biliyor olabilirler, ama umarım tam bir sayım yapmamışlardır."

Caleb kollarını göğsünde kavuşturmuş, rahat bir duruş sergiliyor. "'Umarım' almak istemediğim bir kumar."

"Bu yüzden burada olduklarına dair tüm kanıtları siliyoruz. Ama iz bırakmadan ortadan kaybolamazlar. Bu sadece Federallerin yıllarca peşimizde olmasını garanti eder, özellikle de zaten görüldükleri için

Vegas'ın etrafında. Ya şu ikisi?" Mercy ve Michelle'i işaret ediyor. "Bu tür bir baskı altında eninde sonunda çatlayacaklar."

"Peki ne öneriyorsun?" diye sordum.

"Cesetleri bulmaları gerekiyor."

"Bunu sahnelemekten bahsediyorsun." "Evet."

Bu da tüm bu temizleme sürecini çok daha karmaşık hale getiriyor. Ve pahalı. Ama muhtemelen akıllıca da olur. "Bir fikrin var mı?"

"İstiyorum." Vince'in çenesi gerilir. "Sanırım Navarro ile aramızdaki bu bölge savaşından faydalanmanın zamanı geldi."

Federalleri kartele yönlendir. Kesinlikle akıllıca, eğer başarabilirsek. "Tamam. Ben kadınlardan öğrenebildiklerimi öğreneceğim. Nasıl gideceğimize siz karar verin." Terasa doğru ilerliyorum, omzumun üzerinden, "Birbirinizi öldürecekmeniz, temizlikçi gelmeden önce yapın ki cesetlerinizi diğerlerinin yanına atabilsin."

Muhtemelen şaka yapmamalıyım.

NINETEEN

MERHAMET

"EBEVEYNLERİMİN son birkaç yıldır para sorunları var. Sanırım işler iyice kötüye gitti, çünkü babam bazı banka kredileri aldı. Bilirsiniz, görünüşünü ve yaşam tarzını korumak için falan. İhtiyacı olanı aldığından emin olmak için de mağaza rakamlarında oynama yaptı." Michelle burnunu bir mendile siler ve sonra onu toparlayıp diğerlerinin üzerine atar. Tek bir cümleyi bir araya getiremediği on beş dakikalık histerik hıçkırıklardan sonra nihayet kendini açıklayabilecek kadar sakinleşti. "Onu yakaladılar ve banka dolandırıcılığıyla suçladılar."

Nefesimi tutamıyorum. Bay Banks her zaman dürüst, namuslu bir vatandaş gibi görünürdü. "Bu ne zaman oldu?"

"Onu yaklaşık üç hafta önce tutukladılar."

Üç hafta mı? "Neden bana söylemedin!" Ve ben nasıl duymadım O mu?

"Çünkü utanıyorum! Hepimiz . Muhtemelen dükkanı kaybedeceğiz. Benim annem onu terk etmekten bahsediyor."

İhanetin yakıcılığına rağmen, kalbim onun için acıyor. "Evet, ama ben senin en iyi arkadaşınım. Birlikte çok şey yaşadık. Bana güvenmedin mi?" Fleet'in bana saldırmasından ve babamın tutuklanıp mahkûm edilmesinden sonraki karanlık günlerde benim ses tahtamdı.

"Baban ve... diğer şeylerle yeterince uğraştığını düşündüm." Yeşil, maskara çizgili gözleri, az önce içeriden çıkan ve şimdi kollarını güçlü göğsünde kavuşturmuş bir nöbetçi gibi teras bölümünün üzerinde duran Gabriel'e kaydı. Michelle'in önüne geçtiğim anda silahını aceleyle sakladı. Bunun ona zarar vermeye niyeti olmadığına dair bir işaret olduğunu varsayıyorum - ya da en azından henüz değil.

Yapmazdı.

Öyle mi?

Sıcak ve kuru çöl havasına rağmen Michelle battaniyesine sanki kutuplarda kışın son günüymüş gibi sarılıyor. Burada otururken, Vegas'ın hareketli gece hayatının kısık sesleri çok aşağılardan gelirken, insan içeride cep kapılarının arkasına sıkışmış üç ceset olduğunu neredeyse unutabilir.

Neredeyse.

"Sana ne zaman yaklaştılar?" Gabriel soruyor.

Dudağını ısırtıyor, cevap vermekte tereddüt ediyor. "Caleb beni Empire'dan eve bıraktıktan sonraki gün."

"O bir hafta önceydi!" Michelle bir haftadır FBI ile komplo mu kuruyordu? Bu yüzden mi Caleb'la takılmak için bastırıyordu? Ve bu yüzden mi Vegas'a kutlamaya geldi? Ve neden dün gece bana yakın durdu?

Hafızamı yokluyorum ve son üç hafta boyunca onunla yaptığım tüm konuşmaları düşünüyorum. Açıkçası çok fazla konuşmamıştık ve konuştuğumuz zamanlar da genellikle Gabriel, babam ya da yaklaşan sınavlarımla ilgiliydi. Her zaman benim hayatım, benim sorunlarım hakkındaydı.

"O gece bizi takip etmiş olmalılar," diyor Gabriel. "Ama neden *Michelle'in* peşine düştüler? Neden ben değil?"

"Çünkü seni kendi başlarına çevirebileceklerinden emin değillerdi. Onun üzerinde kullanabilecekleri bir koz buldular ve o da sana ulaşmak için bir atlama taşı oldu." Bu konuda çok gerçekçi.

"Çok iş var gibi görünüyor."

Cevap veren kıkırdaması uğursuzdur. "Bebeğim, ne kadar ileri gideceklerine inanamazsın. Muhtemelen haftalardır seninle ilgili kirli çamaşırlar arıyorlardır."

Dün geceki patlamadan önce o zaman.

"Kim olduğunu biliyorlardı," diye onaylıyor Michelle. "Lewis evime geldi ve her türlü soruyu sormaya başladı."

Korku omurgamdan aşağı kayıyor. Herhangi bir soruşturmanın parçası olmak istemiyorum. "Ne hakkında?"

"Her şeyi. Annen hakkında, baban hakkında, Gabriel hakkında. Nasıl tanıştığınızı bilmek istedi."

Oh, Tanrım. "Peki onlara ne söyledin!"

Yüzünü buruşturuyor. "Gerçeği mi?

Sayılr mı?"

Midem bulanıyor. Lewis'in bu kadar çok şey bilmesine şaşmamalı. Tahmin etmiyordu. Gabriel'in bana teklif ettiği anlaşmayı bilen en iyi arkadaşımından çoktan özel bilgiler almıştı. Hatta o ve ben kafede oturup daha uzun kalmak için taleplerimin listesini bile çıkarmıştık. Gabriel'in beni tam olarak nasıl satın aldığını özetleyen bir belge var mı?

Aklıma bir fikir geldi ve paniğe kapıldım. "Onlara babamın temyiz başvurusu için gereken paradan bahsettin mi?"

"Hayır! Ona bundan bahsetmedim." Başını sinsice sallıyor. "Yemin ederim."

Yine de... "Nasıl ?"

Yeni bir gözyaşı dalgası patlar. "Özür dilerim! Çıldırıldım!"

Sözleri beni duraksattı. Bugün erken saatlerde Gabriel bana Lewis'in beni pusuya düşürdüğünü neden hemen söylemediğimi sorduğunda ona da aynı şeyi söyledim.

Bu kadın göz korkutucu, hakkını vermeliyim.

"Sana ne vaat ettiler?" Gabriel beklediğimden çok daha sakın.

Michelle kendini toparlamak için bir an durur. "Bildiğim her şeyi ona anlatırsam ve Mercy'yi onunla çalışmaya ikna etmeme yardım edersem, babam hakkındaki tüm suçlamaları ortadan kaldırabileceğini söyledi."

"Ve sen de kabul ettin?" Ses tonumdaki suçlamaya engel olamıyorum. "Böyle bir şey yaptığına inanmıyorum."

"Seni tanı mıyordum-" Sanki sözlerini sakınıyormuş gibi aniden durdu. "Onun hakkında ne hissettiğini bilmiyordum. Ve baban için *zaten* kabul ettiğin şeyi göz önünde bulundurarak, bunun büyük bir mesele olmayacağını düşündüm."

"Bir suç ailesini hapse atmak için ihbar etmek. Evet. Hiç de büyük bir olay değil." En iyi arkadaşıma başımı salladım, ses tonum sertti.

"Özür dilerim," diye sızlanıyor. "Başka ne yapacağımı bilemedim! Babam hapse giremez! Babana neler olduğunu gördüm ve bu korkunç bir şey."

"Ama bizi oraya göndermeye yardım etmekte sorun yok." Caleb'in dışarı çıktığını fark etmemiştim. Michelle'e en yakın kanepenin koluna yerleşti. Bu sıradan bir duruştu ama yine de Michelle'in üzerine abanışı, ona bakışları tehditkârdı. Aralarındaki şakacılığın tüm izleri yok olmuştur.

Michelle koltuğunda büzüşür.

"Onlara *tam olarak* ne söyledin? Her şeyi bilmemiz gerekiyor," diye ısrar ediyor Gabriel ve konuşmayı tekrar FBI'a yönlendiriyor. "Nasıl iletişim kurdunuz, ne sıklıkla, *her şeyi*."

"Umm... tabi. Evet, tamam." Sertçe yutkunuyor. "Mesajla, genelde. Bazen arıyor."

"Bu telefonda mı?" Caleb ondan aldığı telefonu cebinden çıkarır.

Başını sallıyor.

Telefonu uzatıyor. "Bana mesajları göster."

"Bende hiç yok. Onları hemen sildim. Bana öyle söyledi." Michelle kelimelerinde tökezliyor.

"En son ne zaman iletişim kurdunuz?" Caleb sanki bir senaryo yazılmış gibi soruları sıralıyor ve soğukkanlı bir tavır sergiliyor.

Tereddüt ediyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Mercy ile üst kattayken. Tuvalete gittim ve ona birisinin FBI ile konuştuğunu bildiğinizi söylemek için mesaj attım. Ona korktuğumu ve bir araba kiralayıp bu gece ayrılacağımı söyledim." Sesi titriyor.

Tanrım. Moe yüzünden Gabriel ve Caleb'in yasadışı faaliyetlerinden bahsetmemesi için onu uyarıyordum, Federallerle çalıştığı için onu nasıl öldüreceklerinden bahsediyordum. Yüzündeki tüm kanın çekilmesine şaşmamalı.

"Kahretsin!"

Caleb'in keskin küfrü Michelle ve benim sıçramamıza neden oldu.

"Neden?" Gabriel'e bakıyorum. "Senin bildiğini bilmelerinin ne önemi var?"

Gabriel, Caleb'la anlaşılmaz bir bakış alışverişinde bulunur. "Üstünlük bizdeyken daha iyi oluyor, hepsi bu."

"Ona burada kimin olduğunu söyledin mi?" Caleb'sakin maskesi , sesi daha çılgınca çıkıyor.

"Bir grup adam olduğunu söyledim-"

"Kaç tane?" Adam havlar ve kız sıçrar.

"Söylemedim. Sadece geçen hafta kulüpten iki kişiyi tanıdım ama diğerlerini tanımadım."

Ağır ağır iç geçiriyor.

O sırada Michelle'in telefonu cıvılda, sanki

bir işaretmiş gibi. Caleb ekranı okur. "Lux

Nails."

"Bu o. Muhtemelen beni kontrol ediyordur. Şimdiye kadar aşağıda olmalıydım."

"Sanırım ona cevap vermemiz gerekiyor." Caleb Michelle'e telefonunu uzatır. "Aç şunu."

Titreyen bir tutuşla ona geri veriyor.

"Randevuna uyduğunu teyit etmek için mi mesaj atıyorsun?" Homurdanıyor. "Zekice. Kullandığın şifreli kelimeler var mı? Cevap verenin sen olduğunu doğrulayacak herhangi bir şey?"

Başını sallar. "Eğer yalan söylüyorsan-"

"Ben değilim! Yemin ederim!" diye kekeliyor. "Bunun güvenli olduğunu, asla öğrenemeyeceğinizi söyledi."

"Yani sana yalan söyledi ve seni tehlikeye attı. Büyük sürpriz." Başparmakları ekranın üzerinde uçuşuyor. "Tamam, az önce ona gitme konusunda fikrini değiştirdiğini söyledin. Çok fazla içmişsin ve Mercy'yi içinde bulunduğu yıpranmış durumda bırakmak istemiyorsun. Muhbirin Felix ya da Finn olduğundan oldukça eminler." Caleb'in çenesindeki kaslar . Ölü arkadaşlarının günah keçisi olarak kullanılmasından hoşlanmıyor. "Umalım da senin iyiliğin için buna inansınlar çünkü şu anda buraya girerlerse ortalık çok kanlı ve hızlı bir şekilde karışacak."

"Ben...." Yutkunuyor ve zar zor duyulabilen bir fısıltıyla soruyor: "Bana zarar verecek misin?"

"Ne için? Bizi hapse göndermeye çalışan bir federal ajanla birlikte çalışırken beni becerdiğin için mi?" Cevap almak için ekranı izlerken sesi duygusuz. Kızgın mı? İncinmiş mi? Aptal gibi mi hissediyor? "Hani şu içeride yatan adamlar var ya? Üç ölü adam?"

Gözleri içeriye açılan cam kapılara kayıyor ama onları göremiyor. Başını sallıyor.

"Bize yaptığınızı onlara yapsaydınız, şu anda bu koltukta oturup sohbet ediyor olmazdınız. Size sırayla tecavüz ederlerdi ve sonra kafanıza bir kurşun sıkıp sizi bir çukura bırakırlardı. Tıpkı annemize yaptıkları gibi."

Dehşet içinde hıçkırıklara boğuldu.

"Oh, bak. Bir yanıt." Okumak için duraklıyor. "Ajan Bitch 'onların' neyin peşinde olduğunu sordu. Sanırım bu biziz, değil mi? Ona anlatabileceğin herhangi bir suç işleyip işlemediğimizi bilmek istiyor." Yanıt yazarken homurdanıyor. "Senin iyiliğin için ne kadar endişelendiğini görüyor musun?"

Farley kapıdan kafasını uzatarak "O burada" diye anons ediyor.

Onun arkasında, oyun odasına siyah bir çanta taşıyan mavi tulumlu, kısa boylu, kel bir adam gözüme çarpıyor. Onunla ilgili dikkat çekici ya da tehdit edici hiçbir şey yok. Sıradan bir adam gibi görünüyor.

Sokakta yürürken. Ama bu "temizleyici" olmalı, cesetlerin tüm izlerini silmek için burada.

Arkasında, Moe bir temizlik çamaşır kutusunu taşıyor.

Bunun yaşandığına ve benim de buna tanık olduğuma hâlâ inanamıyorum.

Caleb kayarak Michelle'in yanındaki kanepeye oturur. Kolunu Michelle'in arkasına doğru uzatır. "Şimdi şöyle olacak Michelle. Bana şifreni vereceksin ve ben de bu ajanın seni aramak için bir neden bulamayacağından emin olmak için telefonunu gece boyunca saklayacağım. Bu küçük sorunumuzu halledeceğiz ve sonra hiçbir şey olmamış gibi devam edeceğiz. Çok sarhoş olacaksın, bu yüzden ayrıntıları takip etmek zor olacak." Eli kızın çıplak dizine yerleşiyor. "Bu yolculuğun geri kalanında seni güzel ve yakın tutacağız. Ve sonra Phoenix'e döndüğümüzde, bu ajan bir dahaki sefere sana geldiğinde, ona sıra dışı bir şey görmediğini ve Mercy'nin de bir şey bilmediğini söyleyeceksin, ama *asla* Gabriel'e ihanet etmeyecek. Çünkü o sadıktır ve aptal değildir." Duraklıyor ve tekrar konuştuğunda sesi tehlikeli bir hal alıyor. "Öğrenemeyeceğimiz hiçbir şey yok ve ulaşamayacağımız hiçbir yer yok. Eğer bu ajana ya da başka bir kolluk kuvvetine hakkımızda tek bir kelime daha edersen, bunu öğreniriz." Kulağına bir şeyler fısıldamak için eğiliyor.

Yeni bir gözyaşı dalgası yanaklarından aşağı akıyor. Ona her ne söylüyorsa, bu onu korkutuyor.

Sonunda çekiliyor. "Beni anlıyorsun, değil mi?"

Sertçe yutkunurken başı sinsice sallanıyor. Kusmaya hazır görünüyor. Midemin derinliklerinde onun için bir sempati kasılması hissediyorum ama bu kasılma şok ve sadakatsizliğinin acısıyla seyreliyor.

"Aferin kızıma." Caleb ayağa kalkmadan önce kızın dizini şefkatle okşuyor. "Siz hanımlar kendinize bir ya da iki içki alın. Uzun bir gece olacak."

Gabriel eğiliyor ve çenemi nazik parmaklarıyla kavrayarak bakışlarımı onunkilere doğru kaldırıyor. Gözlerindeki o vahşi karanlık soldu. Artık endişe ve yorgunluktan başka bir şey görmüyorum. "İyi misin?"

Ne olduğumu bilmiyorum ama yine de başımı sallıyorum. Ona bir sürü soru sormak istiyorum ama aynı zamanda olan biten hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. Cesetleri görmek yeterli bir açıklamaydı.

"Tamam. Şunu bir atlatalım, gerisini sonra düşünürüz."

Neyin geri kalanını? *Bizden* mi? Bu karmaşadan sonra bir "biz" var mı?

En azından tedirgin görünüyor. Düzenli olarak adam öldüren soğukkanlı katiller muhtemelen yaptıklarından endişe duymazlar. Bu beni biraz rahatlatıyor.

Kardeşini eve kadar takip etmek için harekete geçti.

"Çok üzgünüm-" diye söze başladı Michelle ama ben sözünü kestim.

"Federallerle yaptığınız bu anlaşmadan babanın haberi var mı?"

"Babam mı?" Başını sallıyor. "Tanrım, hayır. Onun için hayatımı riske atmamı asla kabul etmezdi."

Üzüntü ve hayal kırıklığının derin sızısı göğsümü deliyor. Babasını hapse girmekten kurtarmaya çalışıyordu. Bu kısmı herkesten çok ben anlıyorum. "Ama sen *benim* hayatımı riske atmaya hazırdın." Göze batan sorun da bu.

Ağzı açılıyor, ama birkaç kez duraksıyor, buna doğru yanıt arıyor. Doğru bir yanıt var mı? "Sana zarar vereceğini düşünmediğini söylemiştin."

Gabriel'in bana zarar vereceğine inanıp inanmamam önemli değil. Önemli olan Michelle'in onun yapacağına inanması. Daha önce, aksini düşündüğüm için saf olduğumu iddia etmişti. Yine de, o FBI ajanının beni köşeye sıkıştırmasına, ikna etmesine ve tehdit etmesine yardım etmeye devam etti ve beni Gabriel'i ele vermeye ikna etmeye çalıştı.

Michelle yıllardır benim en iyi arkadaşım ve sırdaşımdı ama anda aramızdaki tüm güven yok oldu. Onu bir daha nasıl aynı şekilde göreceğimi bilmiyorum.

Şimdi onun korkularını giderebilirim. Ona hala buna inandığımı söyleyebilirim. Ona, gördüklerimiz yüzünden bizi öldürecek olsalardı, bunu çoktan yapmış olacaklarını söyleyebilirdim. Sonuçta, iki ceset daha ne fark eder ki?

Ama o anda, acım merhametime baskın çıktı. "Seni ve aileni öldürecekler. Babanı, anneni, Lisa'yı, Bo'yu. Hepsini. Eğer bu gece hakkında birine tek kelime edersen, öğrenirler." Ayağa kalkıp sakince içkilerimizi hazırlamak için havuz kenarındaki bara doğru yürürken bacaklarım titriyor, hıçkırıkları aşağıdaki şehrin sesleri tarafından bastırılıyor.

YATAK ODASININ KAPISI KIRILARAK AÇILIR ve sarhoş kadın kahkahalarının sesi loş odaya süzülür.

Terastaki sessiz gözlemime ara verip (yarısı bizim süitten görülebiliyor) omzumun üzerinden bakıyorum. Gabriel'i kalbim duracak gibi oluyor. Başucu lambasının kısık ışığında bile gözlerinin altındaki koyu halkalar görülebiliyor. Saat sabahın dördünü geçiyor ve son otuz saat içinde belki üç saat uyumuş. "Yorgun görünüyorsun."

Saatini ve telefonunu komodinin üzerine atar. Silahını daha dikkatli yerleştiriyor. Onu silahla görmeye alışmaya başlamıştım bile. "Moe buraya bir saat önce geldiğini söyledi. Çoktan uyumuşsundur diye düşündüm." Sesi, ilk uyandığı anlardaki gibi cılız çıkıyor.

"Ben de öyle." Ama zihnimi susturamıyorum, üzerime çöken bu suçluluk duygusunu hafifletemiyorum, Gabriel de benim Michelle'e hissettiğim gibi bana ihanet etmiş gibi hissedebilir. "Özür dilerim. Sana Lewis'ten hemen bahsetmeliydim."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Öyle olduğunu biliyorum." Yine de bana hâlâ kızgın mı?

Havuz manzarasına geri dönüyorum, başımıza geleceklerden korkuyorum. Şantaj... ihanet... cinayet... Aramızda gerçek, normal bir ilişki için hiç umut var mıydı?

Bir ışık düğmesi tıklıyor ve oda karanlığa gömülüyor. Arkamdan ayak sesleri yaklaşıyor. Elleri kalçalarımın yerleşiyor ve yatıştırıcı bir tavırla onları yumuşatıyor.

"Otel işi nasıl gidiyor?" Son yarım saattir barın yanında Bruce Cohen'le konuşan Caleb'e başımla selam veriyorum. Dostça bir sohbet gibi görünüyor. Acaba FBI arama emri ve adli tıp ekibiyle gelip burayı inceleyip kanıt aramaya başladığında bu adam Caleb' karşı bu kadar dostça davranacak mı? Bay Green'in *gerçekte* kim olduğunu farkında mı?

"Harika değil ama Caleb kararlı. İş ortaklarının kim olduğunu bulmaya çalışıyor. Bruce çoğunluk hissesine sahip ama gerekirse baskı yapabileceği ortakları var."

"Yani satmak istemiyor, bunu mu söylüyorsunuz?"

"Herkesin bir bedeli vardır." Dudakları boynumun kıvrımına doğru ilerlerken yumuşacık, başımı yana eğiyorum ve bundan zevk alıyorum. Bedenimi kendine doğru çekiyor ve vücudunda dolaşan gerilimi hissediyorum. Rahat olmaktan çok uzak.

Karanlık yatak odamızda sessizlik hüküm sürerken, bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi arıyorum. Bakışlarım Michelle'in kıvrılmış uyuduğu kanepeye kayıyor ve artık tanıdık gelen kırgınlık, öfke ve sempati karışımı duygularım harekete geçiyor. Onu kanepede bıraktığımdan beri onunla konuşmadım.

Sessizce ortadan kayboldu

Gabriel ve Caleb bizi almaya geldiklerinde kendini temizlemek için tuvalete gitti.

Dördümüz, artı Merrick ve Vince, Farley ve Moe, kulüpten kulübe zıplayarak, sıraları ve kapı listelerini geçerek, varlığımızı belli edecek ve FBI'ın peşimize düşmesini engelleyecek kadar uzun süre kaldık. Gabriel'in sözüne sadık kalan Farley bütün gece Michelle'e o kadar yakın durdu ki vücut ısısı onu sıcak tutmuş olmalıydı. Kimseye bir şey söylemiyor, içkileri kabul ediyor ve kibarca gülümsüyordu.

Çatı katına geri döndüğümüzde saat ikiyi geçiyordu ve terasta çoğunluğu kadınlardan oluşan küçük bir kalabalık vardı. Temizlikçi -ve cesetler- çoktan gitmiş, ne bir kanıt ne de havada bir çamaşır suyu izi bırakmıştı. İçimdeki hastalıklı taraf, cinayetleri silmek için ne kullandıklarını merak ediyor.

Michelle sıska dalıcıları bir bakış bile atmadan atlattı ve gözle görülür bir şekilde bitkin bir halde seksiyonelin bir köşesine kıvrıldı. Bir ara Merrick onun yanına yerleşti ve başını kucağına yaslaması için nazıkçe ikna ederek battaniyesini üzerine örttü. O da pek parti havasında görünmüyordu. Abisi gibi değildi, zira açık saçık giyimli bir kadınla birlikte ortadan kaybolmadan önce onu kalçasına sürtmüştü.

"Orada güvende, değil mi? Adam iyi birine benziyor ama..." O bir Perri. "Orada güvende." Gabriel çenesini omzuma yaslıyor. Saatlerdir dilimi yakan soru serbest kalıyor. "Bu gece ne oldu?" "İşler planlandığı gibi gitmedi."

Belli ki toplantılarını çatı katımızda üç cesetle bitirmeyi planlamamışlar. Tereddüt ettim. "Sen... O kurşunlardan herhangi biri senin silahından mı çıktı?"

"Birini öldürüp öldürmediğimi sormanın kibar yolu bu mu?" "Sanırım."

"Hayır. Yapmadım."

Göğsümden bir ağırlık kalktı. O da bunu hissetmiş olmalı. "Bunu duymak ister misin?"

Öyle mi? Gabriel'in bana söylemeyi teklif etmesi gözden kaçmadı. Ajan Lewis tarafından sıkıştırılmama rağmen bugün bana dünden daha fazla güvendiği anlamına geliyor.

Başımı sallarken göğsüm bu bilgiyle kabarıyor.

"Miles Perri de en az Caleb kadar asabi biriydi ve onu öldürmek için bir bahane arıyordu. Annemizden bahsetti, biraz ileri geri konuştular ve sonra Miles silahını çekti. Neyse ki Caleb daha hızlıydı."

"Bu gece ikiniz de ölebilirdiniz."

"Evet. Yoğun bir otuz altı saat oldu. İki ölümden döndük." Ses tonu eğlence dolu ama bunda komik bir şey yok.

Gabriel'in ellerine uzanıyorum ve beni kollarının arasına alana kadar ellerini etrafımda gezdiriyorum. "Peki ya diğerleri?"

"Leo ve Miles bir paket anlaşma."

"Peki ya yaşlı adam?"

"Caleb onu da indirecekti ama Merrick ona fırsat vermeden indirdi."

Başını kanepeye yaslamış, Gabriel'in yaşlarında olması gereken yakışıklı adamı incelerken ağızım açık kalıyor. Uyuyor gibi görünüyor. "Kendi babasını mı vurdu?"

"Evet, öyle. Ama kendi babası erkek arkadaşını öldürttü. Bu dünyayla hiçbir ilgisi olmayan bir adam. Senin gibi."

"Vay ." Karmakarışık aile dinamikleri hakkında konuşun. "Üzgün mü?"

"Kesinlikle kendisi gibi görünmüyor ama bunu atlatacaktır. Gelmeyecek gibi değildi. Sadece bu gece olmaması gerekiyordu. Ve Leo planın bir parçası değildi. Aile mirası umurunda bile değildi. Kendisi yönetmek için diğerlerini devre dışı bırakmaktan mutlu olurdu. Amcam ve kuzenlerim gibi."

"Merrick ve Vince bunu sorun etmiyor mu?"

"Onlar da en az bizim kadar ayrılmak istiyorlar. Şimdi, muhtemelen ailenin şarap imalathanelerini devralacaklar ve birkaç başka işe daha girecekler. Yasal olanlara."

Parçalar yerine oturmaya başlıyor. "Yani tüm bu uyuşturucu işinden uzaklaşma planı, *bu* ikisi başından beri işin içinde miydi?"

"Evet. Ve bunun gerçekleşmesinin tek yolu da ailemizle ilgilenilmesi."

Halledildi. Ölü gibi.

"Ama baban hâlâ hayatta."

"Şimdilik."

Vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Bu bir söze benziyor. Kendime ne planladıklarını bilmek istemediğimi söylüyorum. Buna makul inkâr edilebilirlik deniyor ve Lewis peşimde olduğu için o havuzun derinliklerine inmem gerekiyor.

En azından teras hızla boşalıyor. Sadece birkaç kişi barın yanında oyalanıyor ve yarın hissedecekleri içkilerini yudumluyor.

Moe'nun zarif formunun Michelle ve Merrick'in uyuduğu yere yaklaşmasını izliyorum. Sadece Merrick'in kafası sanki tetikteymiş gibi yukarı kalkıyor. Kelimeler değiş tokuş ediliyor ve sonra Moe Michelle'in uyuyan bedenini bir ebeveynin çocuğunu kucağına alması gibi yavaş, nazik hareketlerle topluyor.

"Moe onu yatağına götürecektir," diyor Gabriel ve ben sormaya fırsat bulamadan soruyu yanıtlıyorum.

"Kimin yatağı? Caleb'in mi?" Yaşayan bir kâbustan bahsediyoruz. Sanki bu gece yeterince kötü değilmiş gibi. O adamın yanında uyanmak zorunda kalmamalıydı.

Gabriel kıkırdıyor ve biri daha önce kucağına binen sarışın şov kızı olmak üzere iki kadının kostümlerini çıkarıp çıplak bir şekilde havuza girdikleri ve her birinin çarpık parmaklarıyla onu çağırdığı yeri işaret ediyor. "Caleb bu gece uyumayacak."

Kıyafetlerini çıkarmaya başlarken muzip sırıtışını buradan görebiliyorum. Başımı sallıyorum. Michelle'in baygın olması iyi bir şey. "Siz Vegas'a geldiğinizde normalde böyle mi olur? İçki ve sefahat?"

"Ve aşırı kumar. Genellikle ceset olmaz." Ona düz bir bakış atmak için döndüm.

"Bu oldukça evcil," diye itiraf ediyor, gözleri parlıyor.

Odağıma tekrar Moe'ya çeviriyorum - Gabriel'in buradayken başka kadınlarla neler yaptığını düşünmek istemiyorum - ve Michelle'i alıp götürmesini izliyorum. Suçluluk duygum alevleniyor. "Bana kızgın mı?" Bütün gece bana tek kelime etmedi, zaten pek konuşkan biri de değildi. Ama bundan sonra kin besleyen bir korumayla mı uğraşacağım?

"Hayır, o anlıyor."

"Neredeyse onu öldürtüyordum."

"Beni korumaya çalışıyordunuz. Peki ne düşünmemiz gerekiyordu? Farley'den seninle ilgilenmesini istedi."

"Evet. *Neden?*" Bu hala mantıklı gelmiyor.

"Farley'nin bana anlattığına göre, kadınlara ve çocuklara karşı zaafı varmış. Masum insanları korumayı seviyor ve bunda çok iyi."

Ve Easton'lar masum olmaktan çok uzak. Gerçi ben de artık bu etikete tam olarak uyduğumdan emin değilim.

Tam Caleb çıplak, gururlu ve tamamen ereksiyon halinde havuza girerken geri dönüyorum. Onu tanımıyor olsaydım, cazip bir manzara olabilirdi. Sorun şu ki, ben

onu tanıyorum. "Kardeşini birçok kez çıplak gördüm."

Gabriel'in karanlık kıkırdamaları kulak zarımı gıdıklıyor. "Yeterli olmadığını iddia ederdi."

Barın yanındaki sarhoşlar o sırada havuzda neler olduğunu fark etmiş olmalılar, çünkü aniden kahkaha korosu halinde havuza akın ediyorlar, kıyafetlerini çıkarırken ayakları takılıyor. Bir dakikadan kısa bir süre içinde havuzda altı sarhoş çıplak insan vardır.

Sırtıma yaslanan Gabriel'in sertleştiğini hissediyorum. Altımızda gelişen bu özgür ruhlu sikiş festivaline karşılık vermesine şaşırmadım. Ben bile havada büyüyen baş döndürücü hissi, tüm endişelerimizden uzaklaştıran sarhoş edici bir dikkatsizliği görmezden gelmekte zorlanıyorum.

Ama endişeler hâlâ ediyor.

"Peki, şimdi ne olacak?"

Yumuşakça soruyorum.

"Şimdi, tüm bunların yarın nasıl sonuçlanacağını görmeyi beklerken bir gün daha hayatta olmanın tadını çıkarıyoruz." Gabriel ellerini elbisemin altından geçirmek için beni onun elinden kurtarıyor. Parmaklarını külotumun kenarlarına geçirip, külotumu kaydırarak çıkarıyor. Yere düşüp topuklarımın üzerine yerleşiyorlar.

Parmağı arkamdan içime doğru kayarken nefesim kesiliyor.

"Gabriel-" "Sakin ol. Burası karanlık ve zaten kimsenin umurunda değil."

Muhtemelen haklı, diye fark ediyorum, iki kadının Caleb'in etrafını sarmasını izliyorum, her biri onun bir tarafına bastırıyor, sırayla onu öpüyor, elleri suyun altında kayboluyor ve el işi yapıyorlar. Diğer üçü -iki erkek ve bir kadın- gruplaşarak basamaklara yerleşiyor, üç çift el meraklı bir vazgeçişle etin üzerinde dolaşıyor. Sadece Merrick kanepede oturmuş, elinde bir bardak bir şeyle sessizce olanları izlemektedir.

"Sana asla zarar veremeyeceğimi biliyorsun, değil mi? O ajanın teklifini kabul etmiş olsan bile..." Sözleri dağıldı. "Ben iyi bir adam olmadım, Mercy. Ne sana karşı, ne de başkasına karşı. Muhtemelen hayatımın geri kalanında bir hücrede çürümeyi hak ediyorum."

Dokunuşunun altında nefes alış verişim düzensizleşiyor. "İstediğim bu değil."

"Ne istiyorsun o zaman?"

"Sen. Sadece sen." Ona daha iyi erişim sağlamak için duruşumu genişletiyorum.

Onu alıyor, iki parmağını daha içime sokuyor, o noktaya ustalıkla vuruyor. "Eğer bana bir şans verirsen, değişirim."

Vücudum vicdanıma ihanet ederken ve ihtiyaçtan yanarken tek çıkarabildiğim bir anlaşma sesi.

Altımızdaki havuzda Caleb betonun kenarına oturmuş, bacaklarını açmış, iki kadın arkadaşının kalçalarının arasına yerleşmesine izin veriyor. Elleriyle başlarının arkasını kavrarken ağızlarını aletin üzerine yönlendiriyor. Ama odağı ikisinde de değil gibi görünüyor. Burada bile değil.

Kaşlarımı çattım. "Caleb neden Merrick'e bakıyor gibi görünüyor?"

"Çünkü muhtemelen narsist bir pislik gibi alay ediyordur." Gabriel'in dişleri kulak mememi sıyrıyor ve normal şakacılığının ipuçları ortaya çıkıyor. "Sana şimdi ihtiyacım var."

Karnımda bir kıpırtı. "Biliyorum." Ve bunu söylediğini duymaktan asla bıkmayacağım.

"Bana güveniyor musun?"

"Evet." Bir ritmi bile kaçırmadım.

Vücudumla, dolaylı olarak.

Ama aynı zamanda kalbimle.

Gabriel kalbime sahip, ona vermek istesem de istemesem de.

"Ne istersem, *ne zaman* istersem. Hatırladın mı?"

Midem sıkışırken bile sözlerini kalçalarımın arasında hissediyorum. Bu kartı en son oynadığında masasının çekmecesinden bir fiş çıkarmıştı. "Yine bu konuya mı döndük?" Sıkılmış bir ton deniyorum ama sesim sinirden titreyerek çıkıyor.

Eli üzerimden kurtulurken kıkırdaması derin ve alaycı. "Gözlerini kapat," diyor.

İstenileni yapıyorum, kanım kulaklarımda hızla akıyor.

Gabriel nazik elleriyle elbisemin askılarını yavaşça omuzlarımdan indiriyor. İpeksi kumaş zahmetsizce formumdan aşağı kayarak ayaklarımdan dibinde birikiyor. "Onları kapalı tut," diye uyarıyor, askısız sütyenimi çözüyor ve fırlatıp atıyor. "İşte. Sana yardım edeyim," diyerek kalçalarımı kavriyor.

Sert bir yutkunmayla, önce bir topuğumu, sonra diğer topuğumu atılmış elbisemden kurtarıyorum, tavandan tabana bir pencerede bu gümüş beş inçlik topuklu ayakkabılardan başka bir şey giymeden durduğumun farkındayım. Yine de ilk kez Gabriel'e onunki gibi tuhaf bir sapkınlık içinde olmadığımı hatırlatma ihtiyacı hissetmiyorum. Belki son otuz altı saatin çılgınlığından, belki şoktan, de içtiğim sayısız martiniden, ama şu anda hiçbir şey beni korkutmuyor gibi görünüyor.

Gabriel'in kemer tokasını çözmesini ve sözsüz bir şekilde kıyafetlerini çıkarmasını dinliyorum. Tekrar arkamdan yaklaşıyor. Çıplak teni benimkine karşı sıcaktan yanıyor. Yine de sinirden titriyorum.

"Gözler kapalı," diye hatırlatıyor bana, başparmağını çenemin altına koyarak yüzümü ona doğru çevirmeden önce. Ağzıma tatlı, boğucu bir öpücük konduruyor, dilinin ucu dudaklarımın kenarı boyunca tekrar tekrar kayıyor. Parmakları elmacık kemiğimin üzerinde şefkatli, alaycı bir hareketle kayıyor, sonra da saçlarımın arasında dolaşıyor. Acelesi yok, yorgunluğuna dair bir ipucu yok, ikimiz de soyunduğumuza göre asıl olay için ön sevişmeyi geçmeye zorlama yok.

Gabriel yavaş öpücüklerle ağzıma taparken, diğer her şey ve herkes arka planda kayboluyor. Bedenim bu son derece savunmasız durumda daha rahat olmaya başlarken bile gergin bir beklentiyle uğulduyor.

O da bunu hissetmiş olmalı çünkü ellerimi önümdeki pencere camına doğru yönlendiriyor, avuçlarımı nazikçe soğuk cama bastırıyor. "Şunları orada tut" diye fısıldadıktan sonra ellerini vücudumda şekillendiriyor, kollarımdan aşağıya, gövdemden aşağıya kaydırıyor, göğüslerimi avuçlamak için duraklıyor ve kalçalarımı yumuşatmak için aşağı kaymadan önce birkaç vuruş için sertleşmiş meme uçlarımı kızdırıyor.

"Sana bu ayakkabıları ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?" Uzunluğunun ucunu kaygan kıvrımlarımın arasından geçirerek mırıldanıyor.

Ürperiyorum ve kalçalarımı ona doğru çeviriyorum.

"Hayır. Neden?" "Seni mükemmel bir yüksekliğe yerleştirmişler."

O göremese de dudaklarımda alaycı bir gülümsemenin kıvrıldığını hissediyorum. "Ne için?"

Tek ve sert bir hamleyle içime batarak cevap veriyor.

Başımın geriye düşmesine izin veriyorum ve beni tamamen doldururken dudaklarımdan gırtlaktan bir çığlık kaçıyor.

"Tanrım," diye tıslıyor. "Ne kadar ateşli olduğunun farkında mısın?" Kulağa suçlama gibi geliyor.

Sırtımı daha da dikleştirerek cevap veriyorum ve dudaklarımdan bir küfür daha işitiyorum.

Sabit, telaşsız bir tempoda hareket etmeye başladığında parmakları kalça kemiklerime batıyor ve kendimi cama yaslıyorum, vücudumun nasıl gerildiğini ve onu nasıl karşıladığını, onu nasıl arzuladığını zevkle izliyorum. Gözlerim kapalıyken, Gabriel'in bana ne kadar ezici bir şekilde tanıdık geldiğini fark ediyorum - onun

Kokusu, dokunuşu, sesi, tadı. Onu cesetlerle dolu zifiri karanlık bir odada, bunlardan herhangi biriyle bulabilirdim.

Ama hepsi bir arada?

Gabriel Easton'ı o yapan her şey mi?

Onun her santimini hissetmek için kendime izin verdiğimde kalçalarımın tepesinde ısı birikiyor. Konu vücudum olduğunda, beni *asla* yoldan çıkarmadı. Bana her dokunduğunda, yaptığı şeyden zevk alacağımı biliyorum.

Merakım gerginliğimin yerini alıyor.

İşte o zaman gözlerimi açmaya ve altımızdaki manzarayı görmeye cesaret ediyorum.

Havuz merdivenlerinin yanındaki üçlü grup gitmiştir. Bu arada Caleb ve iki kadını havuzdan çıkıp kanepeye gitmiş, sarışın Caleb'in kucağına oturmuş, kocaman göğüsleri sallanmaktadır. Esmer olan ise ilgisini Merrick'e yöneltmiştir. Eli pantolonunun ön kısmında, ritmik bir şekilde hareket ediyor. Merrick karşılık vermek için herhangi bir hareket yapmıyor, hatta onun orada olmasını önemseyemediğini bile belli etmiyor ama onu itmiyor da.

Ne kadar tatlı değil mi... Caleb ezeli düşmanıyla aynı siki paylaşıyor.

Kadın eğilip Merrick'in kulağına bir şeyler fısıldar ve uzun bir süre sonra Merrick kalçalarını kaldırır. Hiç vakit kaybetmeden pantolonunu ve külotunu güçlü kalçalarından aşağı çekerek ereksiyonunu serbest bırakır. Hevesle dalıyor ve onu ağzına alıyor.

Merrick'in başı kanepeye yaslanırken, bu sonunda görünüşte umutsuz olan adamın tepkisini çekiyor. Bu mesafeden bile adem elmasının keskin, seksi çıkıntısını ve dudaklarının tatmin olmuş bir iniltiyle nasıl ayrıldığını seçebiliyorum.

Lanet olsun, Easton oğlanları ve Perris'in en genç iki oğlu arasında, bu kötü, köhne suç patronları bazı çekici adamlar üretti.

"Gördüklerini beğendin mi?" Gabriel kesik kesik nefesler alarak söylüyor.

Sinsi gülümsemesini görmek için arkamı döndüm. Beni izlerken yakaladı.

Gülümsemesi genişler. "Bana yalan söylemeye zahmet etme. olmuşsun."

Yanaklarım kızardı. Sırılsıklam *oldum*. "Aklına bir şey gelmesin. Bu tek seferlik bir şey." Ama Gabriel'in buna ihtiyacı var. Belki *benim* de ihtiyacım vardır.

"O zaman saydırsam iyi olacak." Pozisyonunu değiştiriyor ve kalçamın arkasından tutarak bacağımı havaya kaldırıyor.

"Gabriel!" Sinirli kahkahalar atarak bağıryorum, beni herkesin görebileceği şekilde sergilerken denge için pencereyi kullanıyorum.

Diğer kolu beni desteklemek için belime dolanıyor. "Sen iyisin. Düşmene izin vermeyeceğim," diye fısıldıyor kulağıma, yüzü saçlarıma gömülmüş halde.

Gabriel'in kalçaları ustalıkla hareket ederken, tekrar tekrar içime girerken, boğazımdan sık ve yüksek sesle çıkarmayı başardığı inlemelerle dik durmak için yapabileceğim tek şey bu. Utanmam *gerekıyor* ama artık kimsenin ne duyduğunu umursamıyorum.

Caleb ve Merrick'in ne gördüğü artık umurumda değil.

Şimdi, genç Perri'nin esmerin uzun saçlarını yumruklamasını ve onu emerken ağzının hızlı temposuna rehberlik etmesini ahlaksız bir hayranlıkla izliyorum. Adamın sabit, karanlık bakışları kızın üzerinde değil.

Benim suçum değil.

Caleb'a vahşi bir şekilde binen kadının üzerinde bile değil.

Caleb'in üzerinde, başı kanepenin arkasına yaslanmış, dudakları ayrılmış, güzel, kaslı vücudu orgazmı gerilmiş.

Merrick'in kalçalarının aniden yukarı doğru sarsılmasına ve odağının tekrar ağzına boşaldığı kadına kaymasına neden olan bir şey.

"Gelme zamanı, bebeğim." Gabriel parmaklarını bacaklarımdan geçiriyor. Bana zar zor dokunuyor ve bedenim dalga dalga gelen yoğun bir zevkle sarsılıyor, Gabriel beni tutup kaldırına kadar bedenim bükülüyor, kendi gırtlaktan gelen çığlıkları uzaktan duyuluyor.

"Vay canına," diye mırıldanıyor ağır pantolonunun içinden, bacağıma kavrayışını bırakıyor. Bacağım ölü bir ağırlık gibi aşağı düşüyor, kaslarım işe yaramıyor. "Teşhirci olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Kapa çeneni. Hiçbir şey göremiyorlar, unuttun mu?" Yanaklarım kızarıırken bile nefes nefese azarlıyorum.

Sarışın, havuza dalmak için Caleb'in kucağını terk etti, onu kanepeye yayılmış, çırılçıplak bıraktı ve esmer Merrick'e binme sırasını alırken durgun bir şekilde kendini okşadı.

İçimden bir ses çöl güneşi doğmadan önce birkaç tur daha atacaklarını söylüyor.

"Oh, gördüler," diye alay ediyor Gabriel, kollarını bedenime dolayarak beni gücüyle sarıyor. "Sonsuza dek benim olanı gördüler. Çünkü gitmene *asla* izin vermeyeceğim."

Kısa bir süre önce Gabriel'in bunu söylediğini duymak içimde paniğe yol açardı. Yeterince çabuk kaçamadığım bir yerde.

Şimdi mi?

Onun gibi bir adamla "sonsuza dek" nasıl hissedeceğimi öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Yine de onunla m¼cadele etmekten zevk alan inatçı yanım alevleniyor. "O zaman aylık görüşmelerimizin senin için iyi geçmesini umsan iyi olur. Çünkü yeni bir talep listem var."

"Yeni bir liste, ha?" Kalçalarımın tutarak beni döndürüp yüzünü ona çeviriyor. "Unutma, bu oyunu iki kişi oynayabilir."

Yatağın kenarına tünemek için yanından geçiyorum. Ona sakarca bir gülümseme sunuyorum. "Ve yine de *her zaman* ben kazanacağım. "Bana saldırırken gözlerinde hınzır bir parıltı parlıyor.

Sırtım yatağa çarpmadan önce içime gömüldü.

YİRMİ GABRIEL

Birinin omzumu itmesiyle uyandım.

"Hey. Gabe. Kalkmalısın."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum yastığıma. Kapıyı kilitlemeyi unutmuşum. "Hayır. Ciddiyim. Uyan . Saat neredeyse on ve karışıyor."

Göz kapaklarımı sıyrarak açıyorum. Caleb başımda dikiliyor, ayak ayak üstüne atıyor. Çoktan giyinmiş ve endişeli. "Hiç uyudun mu?"

"Birkaç saat."

"Perrisler gitti mi?"

"Evet. Hadi. Cohen'le biraz poker oynayacağız."

Homurdanıyorum. "Ne için? Floş royal ile onun otelini kazanacağını mı sanıyorsun?"

"Kapa çeneni ve giyin. *Şimdi*." "Cesetleri buldular." diye eklediğinde kapıdaydı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne zaman?"

Ama o çoktan gitti. Piç bunun beni harekete geçireceğini biliyordu.

Gözlerimdeki uykuyu siliyorum ve sırt üstü dönüyorum. Mercy yüzüstü yatıyor, ipeksi siyah saçları yastığın üzerinde dağılmış, hâlâ derin bir uykuda. Asla doyamayacağım seksi bir melek.

Her şeyimle sevdiğim kadın.

Bunu itiraf etmek garip bir şey ama işte buradayım, bir zamanlar benimle yatması için rüşvet verdiğim kadına kalbimi koluma takmış aşığım.

Bütün gün bacaklarının arasında kamp kurabileceğim günü iple çekiyorum. Ne yazık ki o gün bugün değil.

Omzuna tüy kadar yumuşak bir öpücük kondurmakla yetiniyorum. Onu uyandırmak istemiyorum, bu yüzden dışarı çıkıp sessizce giyiniyorum, o zaman onun için hızlı bir not karalıyorum

uyanır.

"BAY YEŞİL, BAY PEMBE PANTER." Asansörden inerken Sienna kolunun altına sıkıştırdığı iPad'iyle lobide yanımıza geliyor. Farley'e dikkatli bir bakış attı. Onun yanında çocuk gibi görünüyor. "Şimdiye kadar nasıl kaldınız?"

Caleb sırtıyor. "Lanet olası katil."

"Peki, güzel. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

Gözleri seksi beyaz bluzunun göğüs dekoltesine daldı. "Bu gece kaçta çıkıyorsun? Gelip bize katılmalısın."

Ona "git kendini becer" diye bağırarak kısıp bir gülümseme sunuyor. "Mr. Cohen sana yüksek silindir odasında olduğunu ve seni beklediğini söylememi istedi."

Caleb onun gidişini izliyor, gözlerinde merak parıldıyor. "On bin dolarına bahse girerim ki yatakta tam bir fındırdektir."

"On bin kişi o kadının seni hor gördüğünü söylüyor ve sen bunu *asla* öğrenemiyorsun." Cebimdeki kullan at telefonum çaldı.

"Yarın sabaha kadar öğrenirim!" diye omzunun üzerinden bağırarak kumarhanenin kapısına doğru ilerliyor ve cevabı bana bırakıyor.

Merhaba demeye bile tenezzül etmiyorum. Stanley olduğunu zaten biliyorum. "Neredeydiler?"

"15'in güneybatısında yaklaşık bir saat."

Su fiskiyelerinden birinin yanında oyalanıyorum. "Peki polisler ne diyor? Şüpheli var mı?"

"Kim oldukları ve cesetlerin durumu göz önüne alındığında? Bu sefer kartelden hoşlanıyorlar."

Biz de onları tam olarak oraya yönlendiriyorduk. Ama sözleri midemi sıkıştırıyor. "Neredeyse sormaya korkuyorum." Temizlikçiye yol gösterdik ama sanatsal yeteneğini kullanmasına izin verdik.

"Diyelim ki birileri bir sürü vücut parçasıyla karıştır ve eşleştir oyunu oynayacak."

"Tanrım." Şimdi utanıyorum. Merrick temizlikçisinin yaptığı işte iyi olduğu konusunda şaka yapmıyordu. "İsimlerinin medyaya düşmesi ne kadar sürer?"

"Bu sadece bir zaman meselesi."

"Doğru." Muhabirler çoktan etrafta dolaşmaya başladı. Büyük bir haberin kokusunu aldılar. "Pekala. Bana haber ver-"

"Kameralar patlamanın olduğu gece havaalanı çevresinde bir şeyler tespit etti."

"Oh, öyle mi?" Tüm bu Perri saçmalığı yüzünden uçağı neredeyse unutmuştum. "Pete Amca'nın adamını orada mı yakaladılar?"

"Hayır. *Onun* adamı değil."

Kaşlarımı çattım. Bunu söyleme biçiminde bir tuhafılık var. "Kimin adamı o zaman?"

"Gözetim gösterir Bane Sürüş uzakta dakika sonra ve bomba patladı."

"*Bane*?" Babamın mı? "Emin misin?"

"Sanki o lanet suratla hiç hata yapacaktım gibi. Yara izi olmadan Azrail'e benziyor. Yara iziyle taşaklarımı küçültüyor."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Ama bu hiç mantıklı değil." Bane sadece tek bir adam için çalışıyor.

Babam.

"Patlama sırasında Bane'in orada olması dışında size ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Muhtemelen bunu yaşlı adama sormalısınız."

"Evet. Teşekkürler." Aramayı sonlandırıyorum, içime huzursuz bir his yerleşiyor.

YİRMİ BİR MERHAMET

Hey, güzelim. Yapılacak otel işleri. Birkaç saate dönerim. Moe buralarda. Oda servisi sipariş et ve çatı katında kal.

Gabriel'in yastığının üzerine bıraktığı not defterine karaladıklarına bakıp gülümsüyorum, hatta yavaş ve şehvetli bir sabah seksine maruz kalmayacağım için içimde bir hayal kırıklığı kıpırdanıyor.

Bir zamanlar ondan kaçmak için yatak odasından gizlice çıktığım zamanlar olmuştu.

Ağrıyan uzuvlarımı esnetirken kendime gülüyorum.

Yataktan kalkıp kendimi rahatlatmak için banyoya doğru ilerliyorum. Boy aynasının önünde çıplak dururken dün geceye dair anılar yüzümü kızartıyor. Gabriel'in çekingenliğinin olmayışında kesinlikle çekici olan bir şey var.

Kesin olan bir şey var: sıkıcı bir cinsel yaşam bizim için söz konusu değil.

Üç ceset gözümün önüne gelirken, ikisinin de normal bir hayat olmadığını kendime kasvetli bir şekilde hatırlatıyorum. Bu düşünceyi bir kenara itmek için mücadele ediyorum ve bu beni kalıcı bir dehşet duygusuyla baş başa bırakıyor.

Kötü bir şeyin hemen köşede bizi beklediği hissi. Ne olacak peki?

Bu amcadan bir saldırı daha mı?

Ajan Lewis, Gabriel'i tutuklama sözünü yerine mi getiriyor?

En azından babam şu an için güvende.

Gabriel'in geri gelmesini istiyorum. O yanımdayken, bu başa çıkılamayacak bir şey gibi gelmiyor.

Belki de böyle bir fotoğrafımı çekip ona göndermeli ve "otel eşyalarını" bırakıp bana geri dönmesi için onu ikna etmeliyim. En azından o zaman

Michelle ya da Moe ile uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Ne pahasına olursa olsun kaçınmayı tercih ettiğim iki garip konuşma.

Ağır bir iç çekişle, havlu kumaştan bir bornoz giyip kapıyı açıyorum.

Yüzünün yan tarafında uzun, sivri bir yara izi olan bir adam diğer tarafta duruyor.

Eldivenli eli Moe için attığım çığlığı kaçamadan bastırıyor.

Kurbana benzeyen kavrayışına karşı mücadele ederken boynumun yan tarafında keskin bir diken hissediyorum.

Ve sonra zihnim karanlığa yenik düşüyor.

*Kirli İmparatorluk'u beğendiniz mi?
Eğer öyleyse, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün!*

Mercy ve Gabriel'in iğrenç hikâyesinin heyecan verici sonu artık elinizde.

[Düşmüş İmparatorluk'u](#) şimdi okuyun!

SNEAK PEEK - TEMPT ME, THE WOLF HOTEL, #1

Şubat

"Böyle olmasını istememiştim, Abigail. Yemin ederim!"

"Bunun olmasını istememiştin! Kendini..." Kelimelerim hıçkırıklarımınla birlikte dağılıyor. Gözyaşlarımın arasından Jed'in yüzünü zar zor görebiliyorum. Bugün erken saatlerde yurt odama koştuğumdan beri durmayan gözyaşlarım. Gözyaşları cildimi çığ ve gergin bıraktı. Ve ne zaman tamamen ağladığımı düşünsem, Jed ve *onun* görüntüsü kafamın içinde yanıp sönüyor ve yeni bir dalga vuruyor.

Damlayan burnumu eşofmanımın koluna siliyorum. Nasıl görüldüğümü umursama noktasını çoktan geçmişim. "Kim bu kız?"

"Önemli biri değil." Kendi gözyaşlarını avucuyla siliyor ve sonra yüzüme uzanıp yanaklarımı avuçluyor. "Sen benim tüm hayatımsın. *Her zaman* benim tüm hayatım oldun. Her zaman! Bunu biliyorsun, değil mi? Bana bunu bildiğini söyle!"

Boğazıma saplanan keskin düğüme karşı yutkunuyorum ama yerinden oynamıyor. Bunu *biliyordum*. Bugüne kadar. "O zaman neden kalbimi kırdın?"

Yakışıklı yüzü sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Keşke bunu yapacak cesaretim olsaydı. "Öğrenmemen gerekiyordu."

Aman Tanrım! "Bu daha mı iyi?"

"Hayır, demek istediğim bu değil." Bir an için başını öne eğdi. "Bak, gelecek yıl evleniyoruz ve sonra sadece sen ve ben olacağız. Bunca yıldır sadece sen ve ben vardık. Ve," yutkunuyor, tereddüt ediyor, "bu benim düşündüğüm bir şey. Son zamanlarda çok."

"Beni aldattığın için mi?"

"Hayır! Hakkında, bilirsin..." Yüzünü buruşturdu. "Seks."

Bütün *bu mu*? "Neden bana söylemedin? Söyledim-" "Hayır, Abigail." Jed'in yüzü birden sertleşti. "Sen ve ben, bunu yapıyoruz karı koca olana kadar bekleyerek doğru yolu bulduk. Sen çok masumsun. Çok safsın." Öne doğru eğilip alnını alnıma dayıyor. "Düğün gecemizde bana bunu vermen benim için her şey demek. Ama"-yüzünü mahcup bir ifade kaplıyor-"Ben bir erkeğim. Benim için durum farklı."

"Ne farkı var?" Önümde oturan bu kişi ?

"Çünkü biz zayıfız! Bu yapmam gereken bir şey. Bunu sistemimden çıkarmalıyım, yoksa ileride, *gerçekten* önemli olduğunda bir hata yapmaktan korkuyorum. Bu konuda bana güven. İleride çocuklarımız olduğunda yoldan sapmamı istemezsin, değil mi?"

Dinliyorum ama Jed'in ağzından çıkan bu sözlere inanamıyorum. "Yani ayrılıyor muyuz?"

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. "Tam olarak değil. Biraz nefes alıyoruz, tamam mı? Sadece kafamı toparlayana kadar. Ama biz birlikte olmalıyız, sen ve ben." Binlerce kez yaptığı gibi yüzümdeki saç tellerini fırçalıyor. "Sana geri döneceğim. Söz veriyorum."

O kadar kızgın ve kırgınım ki artık onunla yüzleşemiyorum bile, bu yüzden gözlerimi on altıncı yaş günümde bana verdiği küçük sakız makinesi söz yüzüğüne sabitliyorum, hıçkırıklarım sözlerinin geri kalanını bastırıyor.

Nisan

"Sorulara cevap verirken doğrudan kameraya bakın," diye emrediyor kadın, soğuk mavi gözleri modaya uygun boynuz çerçeveli bir çift gözlüğün arkasını deliyor. Bu gözlükler, bal sarısı topuzu, siyah takım elbisesi ve iki santimlik topuklu ayakkabılarıyla bir şirket çalışanı yerine kütüphaneci/striptizcilerden biri gibi görünebilirdi.

Pratik altın tel çerçeveli yuvarlak gözlüklerimi düzeltiyorum. "Tamam."

Ben taburemde kıpırdanırken, kızıl saçlarımin dağınık tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıp gömleğimdeki kırıksıklıkları düzeltirken, o standın üzerinde duran iPhone'u kayda hazırlıyor. Videoya kaydedilmiş bir mülakat için giyinmemiştim. Bu iş fuarının da diğerleri gibi olacağını düşünmüştüm; birkaç basit standa uğrayacak, birkaç broşür toplayacak ve bir Cumartesi günü Chicago kütüphanesi dışında herhangi bir yerde olmak isteyen temsilcilerle konuşacaktım.

Çoğunlukla öyle. Ancak Wolf Hotels'in standı farklı. Diğerlerinin üç katı büyüklüğünde, keskin giyimli işe alım görevlileri ve temel kriterleri karşılayanların işe alım sürecini hızlandırmaya yardımcı olmak için bir ekranın arkasında yerinde bir mülakat istasyonu var.

Ve temel kriterleri sağlamamın tek nedeni yirmi dakika önce doldurduğum kağıt başvuruda yalan söylemiş olmam. Şimdi yakalanmaktan çok korkuyorum.

"Tam adınız lütfen."

Kamera karşısında olmaktan hep nefret etmişimdir. Gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Abigail Mitchell. Ama ben Abbi diyorum," diye ekliyorum hemen. Annem bana Abigail der ve memleketimdeki diğer herkes de annemden dolayı bana Abigail der. Bundan hiç hoşlanmadım.

Görüşmeci taş suratlı. Ne isimle gittiğimi umursamıyor. "Başvurduğunuz rol?"

"Dış Mekan Bakım ve Peyzaj?" Sanırım başvuru formundaki resmi başlık buydu.

"Ve lütfen bizim için çok değerli olacak deneyimini anlat, Abigail."

"Ben Abbi." En büyük gülümsememi zorluyorum ve daha sonra tekrar oynattıklarında kızgınlığımın videoya yansımamasını umuyorum. "Elbette. Öncelikle, açık havayı seviyorum. Bir çiftlikte büyüdüm ve yıllarımı saman balyalayarak, tahıl çuvalları atarak ve hayvanlar için su kovaları taşıyarak geçirdim. Merak etmeyin, oldukça güçlüyüm." İnsanlar öyle olduğuma inanmıyor. Bir buçuk metrelik ince boyum yanıltıcı olabilir ama şort ve atletle vücuduma bakanlar, kadınsı olduğumu ama Mitchell çiftliğinde geçirdiğim uzun günlerin kas gücüyle bilendiğimi görecektir.

Tüm bu bilgileri el yazısı başvuru formunda zaten vermiştim ama sanırım canlı versiyonunu da istiyorlar. "Beş yıldır Greenbank, Pennsylvania'da faaliyet gösteren kendi peyzaj şirketimi işletiyorum ve ticari mülklerin bakımını mükemmel bir şekilde yapıyorum." On dört yaşımdan beri her yaz küçük kasabamın etrafındaki karahindibaları koparıyor ve çimleri kesiyorum. Yaptığım işe "peyzaj" demek saçmalık olur. Ama bana hayatımdan çok uzaktaki bu işi sağlayacaksa, her şeyi söylerim.

"Bu mülklerden herhangi biri otel miydi?"

"Evet." Bir görüşmede asla "hayır" demeyin. Her zaman bunu "evet" e bir yolunu bulun.

"Lütfen bana bu otellerden bahsedin."

Saçmalık. Ve işte oldu. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım. "Aslında sadece bir taneydi. Adı Inn. Lüks bir yatak ve kahvaltı." Perry ve Wendy Rhodes tarafından işletilen, Viktorya döneminden kalma eski bir evde üç oda. Odalardan birinin kedi temasıyla dekore edildiğini duydum. Kedi duvar kağıtları, kedi yastıkları. Her yerde kediler var.

Kadının kırmızıya boyanmış dudaklarını birbirine bastırışından, benim cevabım olmadığından eminim. "Tamam. Teşekkür ederim. Teşekkür . Ayrıca burada birkaç yıl boyunca Pearl adlı bir yerde hafta sonları müşterilere hizmet ettiğinizi görüyorum."

"Evet. Orası teyzemin restoranı. Yoğun sezonda ona yardım ederdim." May Teyze'yi referans olarak kullanma konusunda tereddüt ettim. Eğer bu yaz Greenbank'e geri dönmeyeceğim anlamına geliyorsa, bana parlak bir tavsiye vereceğinden emin olamam. Annem bunun olmasına yardım ettiğini öğrenirse çok kızardı.

"Ne tür bir ?" "Bir aile restoranı."

"Yani, iyi yemek değil mi?"

İç çektim. "Hayır. Ben öyle demezdim." Sıcak hindili sandviçleri bir araya getirmek ve çeşmeden kola doldurmak iyi bir yemek anlamına gelmez.

"Peki hiç profesyonel olarak ev temizlediniz mi... Hayır," diyor ve başımı hararetle salladığımı, yüzümün bu öneriyi bile küçümseyerek buruştuğunu görüyor. Bu bütün gün çarşafarla uğraşmak demek ve bana işkence gibi geliyor.

"Gördüğüm kadarıyla resepsiyonistlik de yapmışsınız."

Sonunda, doğru ve olumlu cevap verebileceğim bir şey. "Evet. Yıllarca kilisenin ofisinde yarı zamanlı çalıştım. Yazın eve gittiğimde hâlâ çalışıyorum."

"Onlar için tam olarak ne yaptın?"

"Telefonlara cevap veriyorum ve Peder için randevuları planlıyorum. Ayrıca kilisenin hesaplarını dengeliyorum ve cemaatimiz için her yıl düzenlenen Mısır Kızartması hafta sonu barbeküsünü organize ediyorum." Bu yaz tekrar yapmak için kendimi ikna edemediğim, ancak Greenbank'e geri dönersem annem ve peder tarafından yapmaya zorlanacağım bir şey.

Başvurumu tarıyor. "Şu anda okulda olduğunuzu görüyorum." Duraklıyor ve ona cevap vermem gerektiğini fark ediyorum.

"Evet. Lisans derecem için bir yılın daha var." Yüzümün sağ tarafı lambanın sıcaklığından yanıyor. Sorgulamanın böyle bir his olduğunu hayal ediyorum. Bu daha ne kadar sürecek?

"Mayıs'tan Ağustos'a kadar dört aylık bir sözleşme imzalayabilecek misiniz?"

"North Gate College Eylül ayında başlıyor ve sınavlar bu ayın sonunda bitiyor, dolayısıyla bu bir sorun olmayacak."

Gülümsüyor. "Güzel. Peki üniversiteden sonra ne yapmayı planlıyorsun Abbi?"

İfademi kontrol edemedi yüzüm düşüyor. Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. O gelecek yazdan bahsediyor ve benim odaklanabildiğim tek şey bugünü, yarını ve bu yazı atlatmak. İdeal olarak Alaska'da.

Burada yalan söylemem ve Wolf Hotels'de bir kariyer hedeflediğimi söylemem mi gerekiyor? Cevabımı birkaç kalp atışı boyunca tartışıyorum ve sonunda gerçeğe karar . "Dürüst olmak gerekirse, artık emin değilim. Evlenip aile çiftliğini işletmeye yardım etmem gerekiyordu ama nişanlım ve ben-" Derin bir nefes alıp ardından mahcup bir gülümsemeyle kendimi durduruyorum. Bir röportaj için çok uygunsuz. "Kişisel durumum belirsizlik içinde," diyorum onun yerine, sesim boğuklaşıyor, gözlerim yaşarma tehdidiyle yanıyor. Her şey hala çok taze, çok çiğ. "Muhtemelen eve döneceğim. Ailem orada."

"Ve çiftliği yönetmeye yardım mı edeceksin?" Gözleri üzerimde geziniyor - gergin olduğumda elimde olmadan oynadığım kalın örgümün, muhtemelen çok fazla yıkanmış olan en sevdiğim kraliyet mavisi düğmeli gömleğimin, genel kot pantolonumun ve Converse'lerimin üzerinde - ve beni yargıladığını biliyorum. Daha dik oturuyorum, kamera karşısında olduğumdan daha da utangaç hissediyorum.

Ona ya da buradaki diğer işe alım görevlilerine hiç benzemiyorum. Hepsini bir arada, pürüzsüz, zengin renkli saçları ve mükemmel boyalı yüzleri var. Çok fazla makyaj yapmam; sadece biraz dudak parlaticısı ve ara sıra parıltılı pembe oje sürerim. Saç spreyi kullanmıyorum ve rengini olduğundan daha kötü hale getireceği korkusuyla saçıma bir damla bile boya değdirmedim.

"Evet." Planımız hep buydu. Ama şimdi kendimi savunmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ben turta pişirmeye ve küçük çiftlik bebekleri doğurmaya hazırlanan sıradan bir çiftlik kızı değilim. "Birkaç yıl önce sabun, nemlendirici ve uçucu yağlar üreten bir yan iş kurdum. Adı Sage Oils. Bunu genişletmeye odaklanacağım." Adaçayı, en sevdiğim bitkinin adı, ancak ürünlerim nereden lavantaya ve limona kadar her şeyi içeriyor. Bu noktaya kadar satışlarımın büyük bir kısmı her yıl düzenlenen Noel pazarı sayesinde oldu.

ve yaz fuarı. Yine de şikayet edemem; Wolf beni işe alırsa bu para Homer'a uçuş masraflarımı karşılayacak.

"Oldukça girişimci bir genç kadınsın. Ve çok meşgulsün. Peyzaj ve sabun yapımı işleri, üniversite, çiftçilik..." Gerçekten etkilenip etkilenmediğini anlamak için kadının ses tonunu okuyamıyorum. "Peki sen eğlenmek için ne , Abbi?"

Düşünürken "Hımm" dememek için alt dudağımı ısırıyorum. Wolf Hotels dünyanın en lüks otellerinden biri. Eğer bu işi almak için bir umudum varsa akıllıca konuşmalıyım. "Sizin de belirttiğiniz gibi, iş ve okulla oldukça meşgulüm. Boş vakitlerimi ailemle ve kilisemle geçiriyor, inancımı pekiştiriyorum." Ki bu kilise son zamanlarda biraz tehlikeli sulara yüzüyor. "Ayrıca hem Chicago'daki hem de evimdeki yerel hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyorum."

"Demek hayvanları seviyorsun?"

"Evet!" Başımı ısrarla sallıyorum. "Alaska'nın vahşi doğasını göreceğim için heyecanlıyım."

Bana sıkı bir gülümseme sunuyor. "Pekala. Son soru. Alaska'daki Wolf Cove'da çalışman için seni neden işe almalıyız?"

Elimdeki broşüre bakıyorum; beyaz şapkalı dağların ve uçsuz bucaksız vahşi doğanın, buzul vadilerinin ve volkanların resimleri.

Binlerce mil dinginlik, hiçlik. Şu anki hayatımdan binlerce mil uzakta.

Benim acıklı hikayemi dinlemek istemiyorlar ve bunun beni işe aldırmayacağı da kesin. Kameraya bakarken gülümsemeye çalışıyorum, işe alım kararlarını veren kişiye gözlerimle sessizce yalvarıyorum. "Çünkü ben zeki, çalışkan, gayretli ve ahlaklı biriyim. İnsanlara saygı duyuyorum ve meydan okumayı seviyorum. Ayrıca, her zaman Alaska'yı ziyaret etmek istemişimdir ve bu hayatta bir kez karşıma çıkacak inanılmaz bir fırsat gibi görünüyor." Boğazımı temizliyorum. "Dikkatimi dağıtacak hiçbir şeyim yok. Bu yaz Wolf Cove'a sunabileceğim *her şeyi* sunacağım."

Bir düğmeye basıyor ve etrafından dolaşıyor. "Harika. Teşekkür ederim. İrtibatta olacağız."

"Kararını ne zaman vereceksin?" Nisan ayının başındayız; eğer işe alınırsam dört hafta içinde uçacağım.

"Kısa süre içinde. Alaska'daki konumla ilgilenen mevcut Wolf çalışanlarımızdan oluşan havuzumuzdaki pozisyonların çoğunu doldurduk bile. Sadece dışarıdan işe alımlarla bazı son dakika boşluklarını dolduruyoruz." Başvurumu kırmızı bir dosya klasörüne koydu. Bu reddedilen dosya mı?

"Bir şansım var mı? Gerçekten." Bunu sorduğuma inanamıyorum ama kaybedecek bir şeyim kalmadı.

"Halihazırda lüks otel zinciri deneyimi olan kişileri işe alma eğilimindeyiz. Ama sizinle temasa geçeceğiz." Koluyla çıkışa doğru yol göstererek orada duruyor.

Omuzlarım çöktü. Benim için iyi şeyler söylemesi için ona yalvarmadan önce kendimi gitmeye zorluyorum.

Bu işi almamın imkanı yok.

Mayıs

İleride kara yaklaşırken derin derin içime çekiyorum, berrak okyanus havasının tadını çıkarıyorum. Bu sabah yola çıktığımda Chicago yetmişli derecelerdeydi. İki aktarma, bir uçuş gecikmesi ve on beş saat sonra, elli beş derecelik günün en yüksek sıcaklığı düşük kırklara düştü ve kışlık ceketimi bavulumdan çıkarmak zorunda kaldım.

"Daha önce hiç Alaska'da bulundunuz mu?" diye soruyor kaptan, John adında yumuşak dilli, beyaz saçlı bir adam, elleri feribotun dümeninde rahatça duruyor.

Başımı sallıyorum, bakışlarım göz alabildiğine uzanan yaprak dökmeyen yeşillik ve kaya denizinin üzerinde geziniyor. Homer'daki iskeleden otuz dakika önce ayrıldık. Karşıya geçmek o kadar uzun sürmeyecek gibi görünüyordu ama Kachemak Körfezi uçsuz bucaksız, geniş ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Diğer tarafında ise önümüzdeki dört ay boyunca kalacağım evim var.

Uçağa binmeden bir saat önce Antivert almayı unutmadığıma çok sevindim. Almasaydım şimdiye rayların üzerine kusuyor olurum. Tekneler ve ben hiçbir zaman iyi geçinemedik.

"Peki, seni buraya getiren neydi?" John'un konuşmayı sevdiğini söyleyebilirim, memleketine gelen yabancıları değerlendirmek için olduğu kadar sohbet etmek için de.

"Bir broşür," diye cevap veriyorum basitçe, dürüstçe.

Kıkırdıyor. "Evet, bunu yapar, tamam. Yolumuza bir sürü insan çeker."

Sözleri yankılanıyor olsa da gülümsüyorum. Beni "cezbetti". Evet, aynen öyle oldu.

Açıkçası, broşürün fazla çalışmasına gerek yoktu.

İşler çirkin bir hal aldığında, insanlar her zaman toparlanıp taşınacaklarını söylerler. Avustralya, Fransa.

arasındaki okyanusu keşfederler. Çoğu bu konuda harekete geçmez. Benim kesinlikle böyle bir niyetim yoktu.

Sonra şehir kütüphanesindeki o iş fuarına gittim, bu yaz ne yapacağım konusunda biraz paniklemişim. İşverenler yönetici ve danışman pozisyonları, ticaret stajları, kreşler satıyorlardı. Hiçbiri ilgimi çekmiyordu. Ayrıca, hepsi Chicago merkezli yerel pozisyonlardı. Yapmak istediğim son şey yaz boyunca Chicago'da kalmaktı. Sonbaharda okul tekrar başlayana kadar birkaç aylığına da olsa kendimi oradan ve acı anılarından ayırmam gerekiyordu.

Ama inekler dahil herkesin Jed'den ayrılışımın en ince ayrıntılarını duyduğu Pennsylvania'ya geri dönme fikri daha da cazip değildi.

Küçük bir kasabada büyüyüp, üniversiteden mezun olduktan sonraki yaz evlenmeniz gereken ve aynı zamanda pederin oğlu lise aşkınızla üniversiteye giderseniz böyle olur.

Kendini kimin için sakladığını.

Pantolonunu indirip kuzgun saçlı bir fahişeye sokarken yakaladığın kişi.

Ve umutsuzluğun derinliklerindeyken, daha iyisini bilmenize rağmen, kasabada ahududulu turtasıyla olduğu kadar koca ağzıyla da tanınan namuslu, kiliseye giden annenize söylersiniz.

Bu skandal Greenbank halkına Pennsylvania'nın uzun ve soğuk kışında konuşacak bir şeyler verdi. Onu yakaladığım D-Day ya da benim deyimimle Dick Day'den bu yana aylar geçti. Tam olarak 2 Şubat.

Kilise ayını sırasında sıraların arasında dillerin dolaştığına eminim. Yine de Paskalya hafta sonu ziyaret ettiğimde, sempatik baş sallama ve okşamalardan başka bir şey almadım. Tam karşımdaki sırada oturan Jed, birkaç bakıştan fazlasını hak etti. Gerçi herkes bu duyguları paylaşmıyordu. Babası Rahip Enderbey, o gün Mesih'in dirilişini tartışmaktansa, insanın bedensel zayıflığı ve bağışlanma ve anlayış ihtiyacı üzerine bir vaaz vermenin daha uygun olacağına karar verdi.

Jed'in bana söz verdiği gibi, Rahip Enderbey de aileme bunun Jed'in inancında sadece anlık bir kırılma olduğuna; kafasının karışık olduğuna ve önceliklerini sıralaması gerektiğine dair söz verdi. Yaban yulaflarını ekmeyi bitirdikten sonra bana geri dönecek.

Neden hepsi onu geri almak isteyeceğimi düşünüyor?

O gün kalbimi kırdı ve kampüste onunla el ele yürüdüğünü her gördüğümde kalbimi her gün kırmaya devam etti.

Sadece yaban yulağı ekmiyor. Artık çıkıyorlar.

Bu yüzden bir ay önce iş fuarında Wolf Hotels standının önünden geçerken karla kaplı dağların ve ormanın güzel manzarasını gösteren broşürü gördüğümde hemen durup sorular sormaya başladım ve on dakika içinde Wolf Cove'un en azından geçici olarak üzüntüden uzaklaşma biletim olduğunu anladım. Tek yapmam gereken Homer, Alaska'ya gitmekti. Otele ulaşımımı, konaklama ve yemek masraflarımı karşılayacaklar, gerekirse Homer'haftalık ulaşımımı sağlayacaklardı ve ben de karşılığında köpek gibi çalışıp zihnimi meşgul edecektim.

En iyi kısmı mı? Bildiğim her şeyden neredeyse 3,800 mil uzaktaydı.

Kulağa mükemmel geliyordu. Ve ulaşılamaz. Görüşmeden umutsuz bir şekilde çıktım ve işi almamın mümkün olmadığını düşündüm.

Yine de bugün burada duruyorum. Ben buna ilahi müdahale diyorum. Tanrı bu mucizeye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Görüşmeden bir hafta sonra gelen bir telefonla, Peyzaj ve Bakım ekibinde bir pozisyon için resmi bir teklif aldım. Çılgılık attım. Hatta birkaç mutlu gözyaşı bile döktüm ki bu Şubat ayından beri döktüğüm üzgün gözyaşlarından sonra güzel bir değişiklik oldu. Greenbank'ten, Jed'den ve ailemden kaçabileceğimi, son sınavımın ertesi günü yurt odamdan çıkıp uçağa atlayacağımı bilmek... Bu kadar uzun süre kendimi bir arada tutmamın tek nedeni buydu.

Feribot sola dönerek kıyı şeridi boyunca körfezin daha içlerine doğru ilerliyor. "Oradaki yerler ne? Burada insanlar mı yaşıyor?" İşaret ediyorum Kıyıdağaki ağaçların arasında kamufle olmuş küçük kulübelere doğru.

"Hayır. Çoğunlukla pansiyonlar ve kiralık kulübeler."

Suya bakan kazıklar üzerindeki yurtlara benzeyen yapıları inceliyorum. "Güzeller. Rustik."

"Gerçekten de öyleler."

"Wolf Cove gibi değil."

John usulca kıkırdıyor, başını sallıyor. "Pek sayılmaz."

Eğer broşürdeki resimler doğruysa. Annem her şeyin bilgisayarda yaratıldığına, Alaska'da bu kadar lüks bir şeyin olamayacağına inanıyor. Yoğun sivrisinek sisi yüzünden Batı Nil hastalığına yakalanacağımı ya da uyuduğum köhne kulübede uyandığımda bir ayının bacağımı kemirdiğini göreceğimi düşünüyor.

Bernadette Mitchell'in bu Alaska işi konusunda mutsuz olduğunu söylemek hafif kalır. İlk başta bana açıkça gitmeme izin verilmediğini söyledi. O gece telefonu yüzüne kapattım, bunu ilk kez yapıyordum. Muhtemelen ilk kez *biri* onun gibi bir kadının yüzüne telefon kapatma cüretini . Dokuz saat araba sürmesini ve kafama bir tokat atmasını bekliyordum.

İki gün sonra, sakinleştikten sonra beni aradı ve ikna etmeye çalıştı. Greenbank ve Jed'i terk ederek büyük bir hata yapıyordum. Chicago'nun karmaşasından ve Jed'i yoldan çıkaran cazibelerden uzakta olacaktık. Her gün birbirimize sahip olacaktık ve ona neden birlikte bu kadar mükemmel olduğumuzu hatırlatabilecektim.

Bu kadar basit olmayacağını biliyorum.

Ben de kendimi zorladım. Hayatım boyunca "iyi kız Abbi" oldum, her Pazar kilise ayininde ailemin yanında oturdum, benim gibi düşünen insanlarla arkadaşlık ettim, içki içen, esrar çeken ve seks yapan "kötü çocuklardan" uzak durdum. Her zaman annemi dinledim.

Belki de Jed için bacaklarımı açsaydım, kalbim bin parçaya bölünmezdi.

O benim annem ve benim için en iyisini istediğini biliyorum ama o da Jed'le benim birbirimize ait olduğumuzu ve "şeytanı" sisteminden çıkardığında yeniden bir araya gelmemizin kaçınılmaz olduğunu düşünüyor. Ona şu anda Jed'in aletini yalayan kızın bu yakın uzlaşmamızda önemli bir engel olduğunu belirtmeden önce dilimi ısırarak zorunda kaldım.

Yaklaşan binaları tarıyorum, heyecanım yorgunluğuma galip geliyor. "Nerede bu?"

"Wolf Cove virajın hemen arkasında."

Wolf Cove Hotel, Wolf Cove, Alaska. "Bir koya nasıl isim verilir ki?"

John yine usulca kıkırdıyor. O kadar hoş bir adam ki. "Koy yüzlerce yıldır Kurt Koyu olarak biliniyor. Wolf ailesinin burada altın madenleriyle dolu bir geçmişi var. İlk servetlerini burada kazandılar. Gerçi iş o noktaya gelseydi eminim adını değiştirmeyi göze alırlardı. Çok başarılılar. Cömertler de."

Dostum, bu ailenin bir parçası olmak. Buraya kadar gelip böyle bir yer açma riskini göze aldıklarına ve çalışanlarını bizim için yaptıkları gibi ayarladıklarına ve tüm avantajlara sahip olduklarına göre çok paraları olmalı. "Hey, benim için geri döndüğünüz için teşekkürler. Bir motelde kalmak istemedim." Sadece John ve ben

feribot ve güverte dolusu sandık ve malzeme. Uçuşum ertelendikten sonra körfez boyunca bir yolculuk daha yapıp beni alacak kadar nazikti. Görünüşe göre saatler önce üniversite çağındaki çalışanlarla dolu bir yük taşımış.

"Sizi mahsur bırakmak istemedik. Özellikle de ilk gün. Zaten sabah ilk iş erzak için geri dönmek zorunda kalacaktım."

Saatime dehşetle bakıyorum. "Oryantasyon seansını kaçırdım." Saat yedide başlamıştı, neredeyse bir saat önce. Gökyüzü akşamın bu saati için aldatici bir şekilde aydınlık. "Hala bu kadar aydınlık olduğuna inanamıyorum."

"Haziran'a kadar bekle."

"Ekinoksta beş saatten az karanlık oluyor, değil mi?"

Sırıttırıyor. "Birileri ev ödevini yapmış."

"Hazırlıklı olmayı severim." İşe başvurduğum gün eve koştum ve sınavlarıma çalışmak yerine gece geç saatlere kadar Alaska'yı araştırdım. Araştırdıkça daha da ve işi alabilmek için daha çok dua ettim.

"Eminim hanımlardan biri size neler kaçırdığınızı anlatma nezaketini gösterecektir. İyi bir gruba benziyorlardı. Çoğunlukla sizin gibi kibar gençler."

Yirmi bir yaşında "genç" olarak anılmak garip geliyor ama sanırım yetmişine merdiven dayamış olan John'un yanında ben de tam olarak öyleyim.

Feribot küçük adaların etrafından dolanır ve koya doğru döner. John ilerideki devasa binayı işaret ediyor. "Ve işte Wolf Cove Oteli."

Gözlerim açıldı. "Vay be. Broşür resimleri sahte değilmiş." Ve bu yerin hakkını vermiyorlar.

John yine kıkırdar. "Hayır, kesinlikle değillerdi."

Büyülenmiş gibi sessizce bakıyorum. Ana kulübe suyun üzerinde yükseliyor. Bu mesafeden bile kulübenin görkemli bir tasarıma ve devasa bir boyuta sahip olduğunu görebiliyorum. Henüz takdir edecek detayları çıkaramıyorum ama hayran olunacak bir şey olduğuna şüphe yok.

"Daha iki hafta önce son rötuşları yaptılar. Neredeyse üç yıldır üzerinde çalışıyorum."

"Pazar günü açılıyor mu?" Beni resmen işe almak için arayan Belinda, bu ilk birkaç günün eğitim ve son dakika hazırlıklarına odaklanacağını söyledi.

"İlk konukları öğlen feribotla getireceğim. Son iki gündür tekneler dolusu çalışan getiriyorum. Sizden çok var. Birinin yüksek bir personel/misafir oranı olduğunu söylediğini duydum."

"Wolf ailesi nasıl para kazanacak?"

"Gecelik on iki yüz dolarlık fiyat etiketinin yardımcı olacağını tahmin ediyorum."

Ağzım açık kaldı. "Bunu kim karşılayabilir?" Buraya uçak biletim için gereken on bir yüz doları zar zor denkleştirdim.

"Şu filmdeki meşhur replik neydi? Oh, kahretsin. Hatırlamak için çok genç olabilirsin. Hani şu beyzbol topu ve mısır tarlaları olan. 'Eğer inşa edersen...'"

Gülümsüyorum. Bu sadece babamın en sevdiği film. Göz kırıyor.

Yaklaştıkça rahat bir sessizliğe gömülüyoruz ve ben bunca zamandır söz yüzüğümü bilinçsizce parmağımda dolaştırdığımı fark ediyorum. Jed'le ayrılalı üç ay olmuştu ve onu çıkarmaya bir türlü cesaret edememiştim. Şimdi, ucuz metalin avucumun içinde dinlenmesine izin vererek onu çıkarıyorum. Bir parçam -kırgın ve kızgın bir parçam- onu suya atıp kurtulmayı istiyor. Jed'e olan inancımın bir sembolü.

Ama henüz bunu yapacak cesareti kendimde bulamıyorum. Bu yüzden yüzüğü cebime koyuyorum ve önümüzdeki aylara odaklanmaya çalışıyorum.

Henry Wolf'la tanıştın mı?

AYRICA K.A. TUCKER TARAFINDAN

Kurt Otel Serisi : [Ayart](#)

[Beni](#) (#1)

[Kır Beni](#) (#2)

[Öğret Bana](#) (#3) [Teslim](#)

[Ol Bana](#) (#4)

Empire Gece Kulübü Serisi:

[Tatlı Merhamet](#) (#1)

[Gabriel Fallen](#) (#2)

[Kırlı İmparatorluk](#) (#3)

[Düşmüş İmparatorluk](#) (#4)

K.A. Tucker'ın Çağdaş Romantizm, Kadın Kurgu ve Romantik Gerilim [kitapları katuckerbooks.com](http://katuckerbooks.com) adresini için ziyaret edin.

YAZAR HAKKINDA

K.A. Tucker sürükleyici hikâyeler yazıyor.

Ten Tiny Breaths ve Burying Water serileri, He Will Be My Ruin, Until It Fades, Keep Her Safe, The Simple Wild, Be the Girl ve Say You Still Love Me kitaplarının uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları USA Today, Globe & Mail, Suspense Magazine, Publisher's Weekly, Oprah Mag ve First for Women gibi ulusal yayınlarda yer almıştır.

K.A. Tucker şu anda Toronto'nun dışında şirin bir kasabada yaşamaktadır.

K.A. Tucker ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye
katuckerbooks.com adresinden ulaşabilirsiniz.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi